

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

பெரியாழ்வார் வைபவம்.

இவ்வாழ்வார் பாண்டியநாட்டில், நாட்கமழ்பூம் பொழில் வில்லிபுத்தூர், என்றும், வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் என்றும், செந்நெலோங்கி விளைகழனிப்புதுவை என்றும், சொல்லுகிறபடியே பற்பல பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், ஓர் ஆனிமாதம் ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தில் வேயர் தங்கள் குலத்தில் அவதரித்தார்.

இவர்தாம் பகவந் நியமனத்தாலே, நித்யவிபூதியில் நித்ய ஸூரிகள் திரளிலிருந்து, லீலாவிபூதியில், மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப் பணிந்துழல்கின்ற சேதநர்களைத் திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்கடிமையாக்கிக் காக்கநினைத்து பகவந்நியமநத்திற் கதீனமான தன்னுடைய சங்கற்பத்தால், வேதமயன்என்று போற்றப்படுகிறபடியுள்ள கருடனை தன்னுடைய அப்ராகிருத திவ்யமங்கள விக்கிரஹத்திலிருந்து ஒரு அம்சத்தோடு இந்நிலவுலகினில் அவதரித்து, விஷ்ணுசித்தர் எனத் திருநாமம் பூண்டு, பகவத்குணை கதாரகபோஷக போக்யராய், தாமவதாரம் செய்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற வடபெருங்கோயிலுடையான் என்னப்படுகிற ஸ்ரீவடபத்ர சாயிக்குப் பூமாலை ஸமர்ப்பிக்கும் தொண்டுபூண்டு தொல்லை மாலைக்கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றிருந்தார்.

இவர் கருடாம்சமென்பது ஒக்குமாறு எவ்வாறெனஅறிவோம். கருடன் என்பவர், நித்யஸூரிகளின் தலைவர்களில் ஒருவர். இவருக்கு அங்கிருக்கைக்குஸ்தானம் திருமகள் கொழுநனுக்கெதிரில். இவரை எம்பெருமான் திவ்யமங்கள விக்கிரஹபோக்யதை காண்பதற்குரியனவான நிலைக்கண்ணாடியென வனைவரும் நிரூபணம் செய்வார்கள். எப்படி வேதங்களினுள்ளே எம்பெருமான் விளங்குவானோ, அவ்வண்ணமே இவருள்ளும் விளங்குவானாயினன்.

இப்படி இவர் நிலைக்கண்ணாடிபோல் விளங்கி நிற்கிறாரென்பதை, மணிமுகுர மிவாக்ரேமங்களம் ரங்கதாம்ந: என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டரும், அக்ரே திஷ்டந்நுதக்ரோமணி முகுரஇவாநந்யத்ருஷ்டேர் முராரே: என்று கருடபஞ்சாசத்தில் ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனும், அருளிச்செய்துபோந்தார்கள். அதுபோலவே, இவ்வாழ்வாரும் தன்பாபந்தத்தில் அனேக இடங்களில் அப்பெருமான் தன்னுள் விளங்குகிறானென்று தாமே யருளிச்செய்கிறார். மேலும் தாம் வேதமயமானவனின் அம்சமென்பது புலப்படுமாறு வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை விட்டு சித்தன் விரித்தன, என்கிறார். எம்பெருமான் தன்னுள் தோற்றும் தோற்றமோ, அரவத்தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடு மரவிந்தப் பாவையுந்தாமுமாக என்கிறார். அதோடு இவரவதரித்த திருநக்ஷத்திரமும் கருடன் அவதாரத் திருநக்ஷத்திரமான ஸ்வாதீநக்ஷத்திரமே. இப்படியாக அனேக உபபத்திகள் உள்ளது கொண்டு இவர் கருடனின் அம்சமாக அவதாரம் செய்தவரென அறியக்கூடியதாகவிருக்கிறது. இவ்வாழ்வாருக்குத் தனியனிட்ட முன்னோர்களும் சரித்திரமிட்ட முன்னோர்களும் இவர் கருடாம்சரெனவே அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

இவ்வண்ணம் இவ்வாழ்வார் வடபெருங் கோயிலுடையானுக்குப் பூமாலைசாத்தத்திருநந்தவன மமைத்து, செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழு நீரிருவாட்சி யெண்பகர் பூவுங்கொணர்ந்தேன் இன்றிவை சூட்டவாவென்று என்கிறபடியில் அவனுக்குப் பாங்கான பல புஷ்பங்களையும் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் அந்நன்னாளில், தென்மதுரைமாநகரந்தன்னில் ஸ்ரீவல்லபதேவ பாண்டியன் என்கிற அரசனொருவன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான்.

அவ்வரசன் ஒருநாளிரவில் நகரசோதனையின் பொருட்டு வீதிவலம் வந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருவீதியில் திண்ணையின்மேல் தனியே ஒருவர் படுத்திருக்கக்கண்டு அவரையணுகி யெழுப்பி, நீர், யார், இந்த நள்ளிரவு வேளையில் இங்கே தனியேகிடந்து உறங்கக்காரணமென்ன என்றுகேட்க, அதற்கு, அவர், அரசனைநோக்கி, ஐயா, நான்ஒரு ப்ராஹ்மணன் ; கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கை

யால் கங்காயாத்திரையாகச் சென்றிருந்து கங்கைநீர் குடைந்தா டித் திரும்பித் திருவணை காண்பதற்கென்று திருவணை யாத்திரையாக வந்துகொண்டிருக்கையில் இன்று யாத்திரையில் இந்நகரில் வந்து சேர்ந்ததும் இராப்பொழுது நேர்ப்பட்டு இருள்மூடியதால் ப்ரயா ணம் தடைப்பட, விடியுங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இங்கே படுத்திருக்கிறேன் என்ன, அதுகேட்ட அரசனும் அவ்வந்தணரை நோக்கி, ஓய் அந்தணச்ரேஷ்டரே, நீர் தேசஸஞ்சாரம் செய்திருப் பவராதலின், நல்லமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கக்கூடிய நீதியேதா கிலும் அறிந்ததுண்டாகில் அதையெனக்கருளல் வேண்டுமென வேண்ட அவரும், மழைகாலமான நான்குமாதத்தில் வெளியில் சென்று பொருளீட்ட முடியாதானதால் அக்காலத்தில் அனுபவிப் பதற்குப் போருமான பொருள்களை மற்ற எட்டு மாதங்களில் சேக ரித்துவைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், இராத்திரிகாலத்தில் அநுபவிக்கவேண்டியவைகளுக்கு பகலில் ப்ரயத்தனப்பட்டுத் தேடி வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், வயதுமுதிர்ந்த காலத்தில் அனுபவிக்க வேண்டியவைகளுக்கு இளம் பிராயத்திலேயே ஏற் பாடுசெய்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், பரலோகத்தில் சென்று அனுபவிக்கவேண்டிய போகங்களுக்கு வேண்டியவைகளை இந்த ஜன்மத்திலேயே நல்லயத்னம் செய்து ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டு மென்றும் பொருள்களைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற

வர்ஷார்த்த மஷ்டௌப்ரயதேத மாஸாந்
நிசார்த்த மர்த்தந் திவஸம்யதேத |
வார்த்தக்ய ஹேதோர் வயஸா நவேந
பரத்ர ஹேதோரிஹ ஜந்மநாச ||

என்ற ச்லோகத்தைச்சொல்ல அரசனும் அறிவுடையானொருவனாகை யினாலே ச்லோகார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்துகொண்டு இந்த ச்லோகத் தில் மூன்றுபாதத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களான,இந்தலோகத் தில் அனுபவிக்கவேண்டிய போகங்களைப் பற்றித்தான் யாதொரு குறையுடையானுமல்லனாது கொண்டு, இதுவரையில்தான் கவலை கொள்ளாமலிருந்தது முக்கியமான விஷயமெனப்பட்ட பரலோக ஸாதனமான கார்யங்களிலன்றோ வெனக்கலங்கிக் கவலையுற்று,

பழுதேபலபகலும் போயினவென்றஞ்சி யழுதார்படியில் இரவெல்லாம் தூக்கம் பிடிக்காதே, ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்றும், கங்குலாயிர மூழிகளே யென்றும், கரியநாழிகையூழியில் பெரியன கழியுமாறறியேனே என்றும் சொல்லுகிறபடியே, நின்ற வாநில்லா நெஞ்சினையுடையனாய், கல்பாகாராம் கதமபிநிசாமாவிபாதம் விஷேஹே, என்கிறபடியிற் போல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் பொழுதுவிடிகிற வரையில் பொருத்துக் கொண்டிருந்து,பொழுதுவிடிந்ததும், தன்னுடைய புரோஹிதான செல்வநம்பியை அழைத்துவரச்செய்து அவரையடிபணிந்து முன்னிரவில்நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பம் செய்து, தனக்குப் பரலோகத்தில் அனுபவிக்கத்தக்க பரமபோகம் இன்னதென்றும், அதையணுகியடையக்கூடிய வழி ஏதென்றும், அப்போகத்தையளிப்பவர் எவர்என்றும், மற்றும்வேண்டியவைகளையும் தனக்குச்செவ்வனே யருளிச்செய்யவேண்டுமென்றும் வேண்டிநிற்க, அவரும், அரசனுக் கிவ்விஷயத்திலுண்டான அவாவின் மிகுதியைக்கண்டு மிகவுகந்து, தாமே எல்லாவற்றையும் தெளியச் சொல்ல வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும், பலமஹான்களையிட்டு இவருக்கு இவ்விஷயத்தை அசைக்கமுடியாத தொருபடி பலமாக நிர்த்தாரணம் பெறுவிக்கவேண்டுமெனக் கருத்திற்கொண்டு, தத் வித்திப்ராணிபாதேந பரிப்ரச்னேந ஸேவயா | உபதேக்ஷ்யந்திதே ஞானம் ஞாநிநஸ்தத்வதர்சிந: | (அரசே, இவ்வரியவிஷயத்தை, மஹான்களைக்கண்டு நன்றாய்வணங்கி வழிபட்டு நன்றாய்கேட்கும் பக்ஷத்தில், உண்மையைக் கண்டிருக்குமவர்கள், ஆதரவோடடிபணிந்து கேட்குமுன்றனக்கு உபதேசம் செய்வார்கள் ; அதை அறிந்துகொள் ;) என்றுகீதாசார்யன் அருளிச்செய்ததுபோல் நீயும், மஹான்களை எழுந்தருளப்பண்ணி ஸபைகூட்டி அடிபணிந்து கேட்பாயேயாகில் நிர்த்தாரணம் பெறக்கூடும் என்றுஅறிவிக்க, அது கேட்டவனும் அங்ஙனமேயிசைந்து,வேதம் வல்லார்களையெல்லாம் பெருந்திரளாகக் கூட்டியமைத்து பரதத்வம் இன்னதுஎன்று நிச்சயங்கொள்ள ஆவலுடையவனாய், குருசிச்ரூஷயாவித்யா புஷ்கலேநதநேநவா | (ஆசார்யர்களுக்கு விசேஷமான பணிவிடைசெய்வதினாலாவது; அன்றி ஏராளமான பொருள்களை ஸமர்ப்பித்தலாலாவது அவரிடமிருக்கும் நல்லவித்யையைக்கொள்ளவேண்டும்) என்பதற்

கிணங்க, அளவற்ற பொருள்களை ஒருபெருமுடிப்பாகவமைத்து வித்வத்ஸபாமண்டபத்தின் நடுவே உயரக்கட்டித் தொங்கவிட்டு வைத்து, பரதத்வம் இன்னதென்பதை, தக்க ப்ரமாணங்களால் நிர்த்தாரணம் செய்கிறவர் எவரோ, அவரே இக்கிழிச்சீரையில் அமைத்திருக்கும் பொருள்முடிப்பிற்கு உரியவர், எனத்தேசமெங்கும்பறைசாற்றுவிக்க, அதையுணர்ந்து,அங்ஙனமே வல்லவந்தணர்கள், வல்லபதேவன்மாளிகை மாமணிமண் டபத்தேவந்து மண்டினார்கள்.

இங்ஙனம் மதுரைப்பதியின் நிலைமைநிற்க, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இவ்வவஸரப்ரதீக்ஷைபண்ணி, ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தரைக்கொண்டு சேதனர்களின் அகவிருளையகற்றி அவர்களையடிமைகொள்ள, அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல்வைத்து, உறங்குவான்போல்’ பாலாலிலையில் துயில்கொண்டிருக்கும் பரமனும், ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர்கனவிலேயெழுந்தருளி’ நீர், மாடமாளிகைசூழ் மதுரைப்பதிநாடி, வல்லபதேவபாண்டியன் ஸபாமண்டபத்தில் சென்று, வம்பவிழ்போதமர்மாதருகந்த வம்மாநிதியான நம்மையே, பரதேவதையெனப்பலர்முன் பகர்ந்து, இம்மாநிதியைக் காட்டிய உம்மிடம் தாழ்ந்து வணங்கிவந்துசேரும், வித்யாசுல்கமான அம்பொற்கிழியையறுத்து வாருமென நியமித்தருள, அதுகேட்ட விஷ்ணுசித்தரும் திடுக்கிட்டெழுந்து,தொழுது தொழுது,ஸ்வாமிந், அது,என்னாலாகக்கூடியதில்லையே, எனவிண்ணப்பிக்க, எம்பெருமானும், அது என்னுடைய பாமன்றோ, உம்முடைய நாவின் நுனியாகிற ஸிஹ்மாஸனத்தமர்ந்து நாமன்றோ, அதுதலைக்கட்டக்கடவோம், என்றருளிச்செய்தங்கு நின்றுமகல ; அதன்பின்னர், விஷ்ணுசித்தரும், நித்திரைதெளிந்து ஸ்வப்னவ்ருத்தாந்தத்தை நினைத்து விஸ்மிதராய் எழுந்திருந்து, நல்லஸ்வப்னங்கண்டால் தனக்கு நல்லாரயிருப்பாரிடம், சொல்லவேண்டுமென்கிறபடியில், அதைத்தான் தன் இஷ்டஸுஹ்ருத்துக்களிடம் இயம்பி, நீராடி,திருப்பரியட்டமுடுத்து, பன்னிரு திருநாமங்களிட்டு துளஸீநளிநாக்ஷமாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விசாலமான திருமார்பையுடையவராய், நித்யகர்மானுஷ்டானங்களைக் குறைவாமுடித்துக்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்குமளவில், எம்பெருமான் விஷ்ணுசித்தருக்குப்போலவே, தன்னுடைய ஸன்னிதிகாக்கும் ஆநந்தகொத்து பரிஜனங்கள் ஸ்வப்னத்திலும்

எழுந்தருளி, ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரைத் தென்மதுரைக்கு, நம்முடைய ஸகலவிருதுகளுடனும் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போய்வர வேண்டுமென, நியமனம் செய்திருந்தாருகையினுலே, அவர்களெல் லோரும் பகவந்நியமனமிருக்கும்படி என், எனவியந்து, விஷ்ணு சித்தர் திருமாளிகையையேகி, எம்பெருமான் நியமனத்தை விண் ணப்பம்செய்ய, விஷ்ணு சித்தரும், தந்யோஸ்மி, அநுக்ரஹீ தோஸ்மி, என்று, நியமனத்தை சென்னியிற்சூடிக்கொண்டு தென் மதுரை மாநகரந்தன்னுள், எம்பெருமானின் திவ்யபரிஜனபரிச் சதங்களுடன் பாண்டியன் ஸபாமண்டபத்தருகேசெல்ல, அங்கு, மஹான்களை எதிர்கொண்டெழுந்தருளப் பண்ணக்கார்த்துக்கொண் டிருக்கிற, அரசனும், புரோஹிதரான செல்வநம்பியும், இவர்எழுந் தருளுகிற காம்பீர்யத்தையும் மற்றும் பெருமையையும் கண்ணுரக் கண்டுகளித்து, இவருடைய தோற்றமே இவர்மிகமஹிமைதங்கிய வரென்பதை விளக்குகிறது, இம்மஹாநுபாவரால்தான், நம் சிந் தையின் வெந்துயராறுதல்கூடும் என்று தங்களுக்குள்ளேதேறி, இவரை, எதிர்சென்று பலதடவைபணிந்து தெண்டனிட்டு விசேஷ பஹுமானத்துடனே உபசரித்து, ஸபாமண்டபத்திற்குகெழுந்த ருளப்பண்ணிக்கொண்டுபோய், ஸபையின் நடுவே, ஆணிப்பொன் னலமைக்கப்பெற்ற சீரிய சிங்காசனத்தே எழுந்தருளியிருக்குமாறு வேண்டியதும், அப்படியே எல்லாரும் சூழச்சிங்காசனத்தே வீற்றிருப்பாராயினர்.

இப்படி அரசனும், செல்வநம்பியும் இவரை விசேஷமாக வந் தித்து உபசாரம் பண்ணினபடியைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸபை யிலுள்ள வனைவர்களும்கண்டு கடுஞ்சினங்கொண்டு, மிக்கவேதியர் களான தாங்கள்நிற்க, ஒன்றும் மறிவொன்றில்லாத வொருவரை கௌரவிப்பது தகாதசெய்கை என்ன, அதுகேட்ட செல்வ நம்பியும், கேட்பார் செவிசுடுமவையான அவர்கள் வார்த்தைகளையடக்கி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கமாக ப்ரணாமங்கள் பண்ணி, ஸ்வாமிந், தேவரீர், சடங்கர் வாயடங்கிட, பரதத்வமின்ன தென்பதைப் பணித்தருளவேணுமென்று வேண்ட, இவரும், எம் பெருமானின் ஸ்வப்நநியமனப்படியே, அவனைநினைந்துருகியேத்த, உடனே, கைகொள்கனிபோலகிலங்கண்டு, என்கிறபடியில்,

மின்னுநூல் விஷ்ணுசித்தராக விளங்கி,வேதப்பகைச் சமயவேர்களைக்களைந்து, வேதமுடியில் பரதேவதையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற, ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்றும், அப்பரம்பொருளையுடைய அவனைச்சரணமடைவதே ஏற்றஉபாயமென்றும், அவனையடைந்து அவனுக்காட்செய்கையே அரிய பெரிய பயனென்றும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராண ப்ரஸித்தியுடைய பல ப்ரமாண வாக்கியங்களை, பூர்வபக்ஷ—ஸித்தாந்தமுறையில் விரித்துக்காட்டி மற்றமதங்களெல்லாவற்றிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவமதமொன்றுமே மிகச்சிறந்ததென்றும் உபந்யஸித்து பரதத்வநிர்த்தாரணம் பண்ணி நின்றவுடனே, வித்யாசுல்கமாய் உயரக்கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த கிழியும் தன்னடையே இவர்திருவடிகளின் கீழேதாழ்ந்து வந்து தோன்ற அக்கிழியை அறுத்தருளினார்.

இந்த ஆச்சர்யத்தைக்கண்ணுற்ற அரசனும், செல்வநம்பியும், இவரை, முன்உபசரிக்கும்பொழுது பொறாமை பாராட்டின வித்வஜ்ஜனங்களும் ஒரேமனதாக மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இவரைக் கொண்டாடி,வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்தவிளக்கைவிட்டு சித்தன் விரித்தனன், என ஆரவாரித்துப்பணிந்தேத்த, உடனே இவரைப் பட்டத்து யானைமேல் எழுந்தருளப் பண்ணுவித்து, அரசன், புரோஹிதர், முதலான எல்லாப்பரிவாரங்களும், வெண் கொற்றக் குடை, வெண்சாமரம் திருவாலவட்டம் முதலியவற்றை ஏந்திக் கொண்டு, மதுரைமாநகரின் மங்கலவீதிகளில், இம்மஹாநுபாவர் மஹிமைதோன்ற இவருக்குப் பட்டர்பிரான் என்றதிருநாமம் சாத்திப் புகழ்ந்தேந்திக்கொண்டு, பட்டர்பிரான் வந்தார், வேதப் பயன் கொள்ளவல்லவிட்டு சித்தர்வந்தார், வில்லிபுத்தூர் பட்டன் வந்தார், வேண்டிய வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்வந்தார் என்றிப்படியெல்லாம் பலபிருதாவளிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு திருச்சின்னம் பரிமாறவும், சங்கமெடுத்தூதவும், மங்களவாத்தியங்களனைத்தும் முழங்கவும், பெரியவைபவத்துடனே, ஆழ்வாருக்கு மஹோத்ஸவம் கண்டருளப்பண்ணினார்கள்.

இந்நிலைமையில், எம்பெருமான், ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாக, பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே யேறியருளி, ஆழ்வார், வாரணமேல் வலம்வந்துகொண்டிருக்கிற வீதிதன்னிலே எழுந்தருளி, ப்ரஹ்மவித்யா பாரங்கதனை தன்குழந்தை ப்ரஹ்மஜ்

ஞானிகளான பெரியோர்கள் திரளில் பஹுமானம்பெற்று வரிசைகளுடனே வீதியில் வரப்பெற்றால், அப்பெருமையைக்காண மாதா பிதாக்கள் ஓடிவந்து கண்ணாரக்கண்டுகக்குமாப்போலே ஆழ்வாரைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்க, அவ்வெம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்ற ஆழ்வாரும் அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களிலீடுபட்டு, காலத்தின் கொடுமை செல்லவொண்ணாத திருநாட்டிலே, வானிளவரசாய், சீரியசிங்காசனத்திலே, பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதும் சோராமே செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான், இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தே, கலிஸாம் ராஜ்யம் செய்யுமிக்காலத்தே, காணப்படுவதே என்று, மதியெல்லா முள் கலங்கிமயங்கி, எம்பெருமான், ஸர்வரக்ஷகன் என்பதைவிவேகியாமல்,அவனுடைய திருவடி வழகுக்குத்தீங்கொன்றுமின்றி நித்யமாய்ச்செல்லவேண்டுமென்ற பிஸந்தி பண்ணிக்கொண்டு, தானேறியிருந்த அவ்யானையின் மணியையே தாளமாகக்கொண்டு, மணியைவானவர் கண்ணனைத்தன்னதோரணியை, என்னப்படுகிற திருமாலைப் பல்வகையாலும் பல்லாண்டு பாடியருளினார்.

இதையடியொத்தி, இராமானுச நூற்றந்தாதியில், சோராத காதல் பெருஞ்சுழிப்பால், தொல்லைமாலையொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன், என்றும், ப்ரபந்த ஸாரத்தில், வாரணமேல் மதுரைவலம் வரவே வானின்மால் கருடவாஹனனாய்த்தோன்ற வாழ்த்தும், என்றும், பேசப்பட்டது

இவ்வாறாக ஆழ்வார் மஹோத்ஸவங்கண்டருளி திருவீதிவலம் வந்து, தன்னையடிபணிந்து நிற்குமரசனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளில் ஒருவனாக்கிக்குளிரக் கடாக்ஷித்து விடையருளியனுப்பி, தாமும், வில்லிபுத்தூருறைவான்றன் பொன்னடி காண்பதோராசையினால், மீண்டும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக் கெழுந்தருளி, அறுத்துவந்த அக் கிழியை அவனிடம் ஸமர்ப்பித்து அவன் நியமனம்பெற்று, திருமாளிகைசேர்ந்து, முன்போல், வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு பூமாலை கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு, பகவதனுபவமே பொழுது போக்காயிருந்து, அவ்வநுபவ பரீவாஹமாய் தோன்றியபடிகளை பெரியாழ்வார் திருமொழி என்கிற(473) பாட்டுக்கள்கொண்ட ப்ரபந்தமுகமாக வெளியிட்டு இவ்வுலகை, வாழ்வித்தருளினார்.

பெரியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்துள்

முதலாயிரம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழித் தனியன்கள்.

𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍁𑌖𑌮𑌨𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍
𑌨𑌰𑌪𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍁𑌲𑍍𑌕𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌃
𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌮𑌮𑌰𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌕𑍁𑌲𑌤𑌿𑌲𑌕𑌂 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 ॥

குருமுக மநதீத்ய ப்ராஹ வேதாநசேஷாந்
நரபதி பரிக்ல்ப்தம் சுல்கமா தாதுகாம: |
ச்வசுரம மரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
த்விஜகுல திலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி ||

ய:	எந்த ஆழ்வார்
நரபதி பரிக்ல்ப்தம்	அரசனுல் ஏற்படுத்தப்பட்ட
சுல்கம்	பந்தயப்பொருளை
ஆதாதுகாம:	க்ரஹிக்க ஆசையுடையவராய்
குருமுகம்	ஆசார்யர் முகமாக
அநதீத்ய	ஓதாமல்
அசேஷாந்	ஸமஸ்தமான
வேதாந்	வேதங்களை
ப்ராஹ	நன்ருய் எடுத்துரைத்தாரோ
ரங்கநாதஸ்ய	ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு
ஸாக்ஷாத்	நேராக
ச்வசுரம்	மாமனுரும்
அமரவந்த்யம்	நித்யஸூரிகளாலும் ஸேவிக்கத்தக்கவருரும்

த்விஜகுலதிலகம்	அந்தணர் குலத்திற்கு அலங்காரமாய் விளங்குபவரும்
தம்	மிகவும் ப்ரஸித்தியுடைய
விஷ்ணுசித்தம்	பெரியாழ்வாரை
நமாமி	ஸேவிக்கிறேன்.

எந்த ஆழ்வார், வல்லபதேவனென்கிற பாண்டிய நாட்டரசனால் வித்யாசுல்கமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த பணமுடிப்பை க்ரஹிக்கவேண்டுமென்கிற அவாவினால் வெளி நாடுகாண ஆசார்யனை அடிபணிந்து ஓதாதே எல்லாவேதங்களையும் உபந்யஸித்தாரோ? ரங்கநாதனுக்கு நேரான மாமனாரயும், ஆகவே, விண்ணவரால் வணங்கத்தக்கவரும் அந்தணர்கள் ஸமூஹத்திற்கலங்காரமாய் விளங்குகிறவரும் மிகவும் புகழையுடைய பெரியாழ்வாரை வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

குருமுகமநதீத்ய—என்றது, சக்கிரவர்த்தி திருமகனான ஸ்ரீராமபிரானும், வஸுதேவர் திருமகனான கண்ணபிரானும் வஸிஷ்டர் விச்வாமித்திரர் ஸாந்தீபினி,முதலான ஆசிரியர்களையடைந்து வேதமோதியிருக்க அப்படி இவ்வாழ்வார் குருகுலவாஸம் செய்து வேதமோதாததை நினைத்துச் சொல்லப்பட்டதாகிறது. சாஸ்திரங்களில், ஒருவன் நல்ல வித்யையை அடையவேண்டுமானால் நல்ல ஆசார்யர்களிடம் சென்று முறைப்படி வணங்கி அவர்சொன்னபடியே கேட்டுப்பணிவிடைகள் செய்து அவரிடமே வஸித்துவந்து அவருக்குக் கருணையுண்டாகும் காலத்தில் சிஷ்யனைநோக்கி அவர் உபதேசம் செய்தால் அக்காலத்தில் அதை ச்ரத்தை, பக்தி முதலியதுடன் க்ரஹித்து, மேன்மையுடன் விளங்குவன் என்றும், அப்படி குருவினிடம் கற்ற வித்யைதான் எல்லாப்படிகளாலும் பெருமை பெற்று விளங்குமென்றும் குருவினிடமடிபணிந்து கற்காமல் தானே புஸ்தக உதவி முதலியனகொண்டு ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகின்ற கல்வியறிவு உபயோகமற்றதென்றும் சொல்லியிருக்க, இங்கு ஆழ்வார் பெருமைபேச ஆரம்பித்த முதல்தனியனில், முதல்பதமே ஆழ்வார் குருவினிடம் ஓதவில்லையென்பதையறிவிப்பதினாலே, ஆழ்வாருக்குப் பெருமையுரைப்பதையும்விட்டு இகழ்வாகவுரைப்பது போலன்றோ தோற்றுகிறதென்னில்? அப்படியல்ல; இத்தனியன்

அருளிச்செய்தவர் மன்னு பெரும் புகழ்படைத்த ஸ்ரீமந்நாத முனிகள்; இவர் மிகப்பெருமைகொண்ட யோகீந்திரானபடியினாலே ஆழ்வாருக்கேற்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இன்னதென்று அறிவார்; ஆகிலும், அதை சிறிது மறைத்துப்பேசுகிறார்; ஏனெனில் ஆழ்வார் வெளிநாடுகாண ஒரு ஆசிரியரிடமும் கல்விகற்காததுபற்றி ஒரு சமத்காரமாகப்பேசுகிறார். இவ்வாழ்வார் பெற்ற ஆசார்ய ஸம்பந்தம்தான் எவ்வகைப்பட்டதெனில், லோகத்திற்கெல்லாம் குருவாய் விளங்குகின்ற நாராயணன் எனக்கும் குருவென்றும், உலகத்திற்கெல்லாம் குருவாகவும் நற்கதியாகவும் விளங்குகிறீர் என்றும் இப்படியெல்லாம் பேசப்படுகிற ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரனிடம்தான். இப்படி ஸர்வேச்வரனே தமக்கு ஆசார்யனாய் ஸர்வார்த்தங்களையும் அநுக்கிரஹம் செய்தருளினார் என்பதை, "எயிற்றிடை மண்கொண்டவெந்தையிராப் பகலோது வித்து எம்மைப் பயிற்றிப்பணி செய்யக்கொண்டான்," என்றும், "என்னுள்ளே பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து" என்றும், இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்வதால், அதை திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அருளிச்செய்தார்.

அன்றிக்கே, எம்பெருமான், முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் வேதமயன், என்கிறபடி, வேதமயனாக சிலவிடத்தில் பேசப்பட்டாலும், பின்னும் சிலவிடத்தில், வேதவேத்யனான பரம புருஷன் தயாத குமாரனாக அவதரித்த காலத்தில், வேதமும், ராமாயணமென்று பெயர்பூண்டு அவதரித்தது, என்று சொல்லப்படுவதினாலே, வேதம் என்பது, வேறு; வேதத்தால் சொல்லப்படுகிறவன் வேறுபட்டவன்; என்றும் தோற்றுவதால், வெவ்வேறாகப் பிரிந்துள்ளவைகளுக்கு சேர்த்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டியது அவச்யம்; ஆனதாலே, ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் அவர்கள் ஆசார்யர்களிடம் சென்று வேத நூலோத வேண்டியிருந்தது. இங்கு ஆழ்வார் அவதாரத்தின் தன்மையை ஆராய்ந்தால் ஆசார்யரிடம் ஓதிக்கற்க வேண்டியதில்லை; ஏனெனில், உலகில் கற்குமவர் ஒருவர்; கற்கப்படும் பொருள், ஒன்று; கற்குமவரும் கற்கப்படும் பொருளும் வெவ்வேறாக உள்ளவையே யன்றி இரண்டும் ஒன்றே என்று ஒருவரும் சொல்லமாட்டார்கள்; ஆனதால் ஆழ்வார் கருடாம்சர் என்னப் படு

வதினலே, அக்கருடன், வேதாத்மா என்றும் அக்கருடனுடைய ஒவ்வொரு அங்கங்களும் வேதத்தின் வடிவுகொண்டதென்றும் சாஸ்திரங்கள் பேசுவதால், வேதமே வேதத்தைக் கற்றதென்பது பொருத்தமற்ற விஷயமானதாலே குருமுகத்தைத் தேடாமலே எல்லாவேதங்களும் ப்ரகாசிப்பது இயற்கையெனக்கொண்டு, குருமுக மநதீத்ய, என்னதாகவாகலாம்.

அன்றிக்கே, பின்னும் ஓர்முக்கிய விஷயமும் இதில் புலப்படுவதாகத் தோற்றுகிறது. வானாட்டில் இருக்குமவர்களுக்கும் சேருமவர்களுக்கும் பிறகு கர்மஸம்பந்தமடியான மறுபிறவியில்லையென்று சாஸ்திரஸித்த மானதால் அங்குள்ளவர்கள் இங்குவந்து அவதாரம் பண்ணநினைத்தாலும், அங்குள்ளமேன்மை யொன்றும் குறையாதே வந்து தோற்றுவர்களானபடியினலே, இவரும் அங்கு கருடனயிருக்கும் தன்மையின் ஒரு அம்சத்துடனே இங்கு வந்து தோன்றினவராதலால் இவருக்குப் புதிதாக இங்குவந்து கற்க வேண்டியதொன்று மிருப்பதற்கு நியாயமில்லையென்பதுகொண்டு, குருமுகமநதீத்ய, என்று சொன்னதாகவாகலாம்.

இப்பதத்தை இத்தனியனில் முதலில் சேர்த்திருப்பதற்கு ஓர் பெரிய சுவையும் உளதென்று கொள்ளலாம்; அதாவது, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாரிடம் யோகதசையில் நாலாயிரத்தையும்பெற்று, அவைகளை, முதலாயிரம், திருமொழி, திருவாய்மொழி, இயற்பா என நான்கு பிரிவுகளாகச் செய்து, அவைகள் இன்னதின்னதென்று வரம்பிட்டு ப்ரவசனமும் செய்து, கோயில் குடந்தை முதலான திவ்யதேசங்களிலே தாமிட்ட ப்ரபந்தவரிசைக் கிரமமாகவே, பகல்பத்து, இராப்பத்து, இயற்பாச்சாற்று, என, இருபத்தொரு நாளில் திருவத்யயன உத்ஸவத்தையும் நடப்பிவித்துப் போருகிற நாளில், முதலாயிரத்தில் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு இத்தனியன் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகவிருக்கும். இத்தனியனில், குருமுகமநதீத்ய, என்கிற பதமே முன்தோன்றிநிற்கிறது. இதன் ஸ்வாரஸ்யம்தானென், என்னில், இவ்வாழ்வார் நித்யசூரிகளில் ஒருவராகையினல், இவருக்கு கல்விகற்கவேண்டியதில்லையென்று கொண்டு இவர் தனியனில், இப்பதமிடப்பட்டிருக்கிறதென்பதை முன்பே சொன்னேம்; ஆகவே, ப்ரபந்தங்கட்கெல்லாம் முதல்ப்ரபந்தமான

பெரியாழ்வார் திருமொழியில், ஆழ்வாரெல்லாரினும், பெரியாழ்வார் எனத் திருநாமம்பெற்ற இவர் விஷயத்தில், ஒரு பெருமையை வெளிக்காட்டிப் பேசிவிட்டால், மற்றையாழ்வார்களும் நித்யஸூரிகள்தான், என்பதும், எம்பெருமானால் மயர்வறமதி நலமருளப் பெற்றவர்களென்பதும், இவ்வுலகில் வந்து அவர்களுக்கு கற்கவேண்டியவைகள் ஒன்றுமில்லையென்பதும், பின்னுமுள்ள பெருமைகளெல்லாம் சொல்லப்பட்டதாகிறதில்லையோ ?

மழிசைப்பிரான் முதலிய சிலர் கல்விகற்றதாகச்சொல்லும் சரிதைகளுக்கு ஸமாதானம் அதற்குரிய தலங்களில் ஆய்ந்துணர்வோம். மேலும், ஆழ்வார், பெரியாழ்வார், முதலிய திருநாமத்தின் போக்யதையையும் இவர் ப்ரபந்தம் முன்சேர்ந்து நிற்கும்படியையும் ப்ரபந்தாவதாரிகையின் அனுபவத்திற்கு நிறுத்திவைத்துக் கொண்டு இங்கு, மேல்பதங்களின் அனுபவத்தில் செல்வோம்.

ப்ராஹ, என்றது நன்றாய்ச் சொன்னாரென்பதை விளக்குகிறது. அதாவது, ஆக்ஷேப ஸமாதான ரூபமாக பெரிய உபந்யாஸம் செய்தார் என்றபடி.

அப்படிச் சொன்னதும் ஏதோ சில வேதங்களோ, என்னில் எல்லாவேதங்களையும் எடுத்துரைத்தாரென்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது அசேஷாந் என்று. இங்கு, வேதங்களையென்றும், அதிலும் எல்லாவேதங்களையென்றும் சொல்லியிருப்பதால், இன்ன இன்ன வேதங்களையென்று குறிப்பிட்டு மற்றதை விலக்கி வரம்புகட்டிப் பேசாதபடியினாலும், தெளியாத வடமொழிமறைநிலங்கள் தெளிய தென்மொழிவேதம் மிக அவச்யமானதாலும், உபந்யஸித்தவிடம் தென் மொழியில் ப்ரஸித்திபெற்ற தென்மதுரைப் பதியானதாலும், இருமொழி வேதங்களையும் எடுத்துரைத்தே எளிதில் பரதத்வநிர்த்தாரணம் செய்தருளினரென விளங்குகிறது.

வேதங்களை எடுத்தோதினதுதான் யாதுகாரணம் பற்றியென்னில், அதைச்சொல்லுகிறது. நரபதி பரிக்லப்தம் சுல்கமாதாது காம: என்று. வித்யாசுல்கமாக அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டபொருளை பெருமானுக்கு கொண்டு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்கிற அபிஸந்தியினால் தாம் அக்கிழியறுக்க ஆசைகொண்டமை குறிப்பிடப்படுகிறது.

இப்படி, இவர் குருவினிடம் ஓதாமல் எல்லாவேதங்களையும் ஸபையில் விரித்துரைத்து, வித்யாசுல்கமான அம்பொற்கிழியை யறுத்து எம்பெருமானிடம் கொண்டு ஸமர்ப்பித்த பெருமையை முன்னடியில் பேசி, பின்னடியின் முதற்பாதியில், பெருமாளுக்கு பொன்னைக் கொடுத்ததோடு, உலகில், மாப்பிள்ளைக்கு வரதக்ஷிணை கொடுத்து பின்னை பெண்ணைக் கொடுப்பதுபோல, தன் பெண்ணான ஆண்டாளையும் கொடுத்து நேரேமாமனாராக ஆகி, அதனாலே, நித்ஸூரிகளாலும் ஸேவிக்கத்தகுந்தவராய் விளங்கினாரென்று சொல்லுகிறது ச்வசுர மம ரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத் என்று. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஆண்டாளைப்பற்றினவுடனே, நம் மாமனாரான பெரியாழ்வாருக்கு அருளப்பாடு, என்று நியமித்தானென, ஓரைதிஹ்யமும் பெரியோர் கூறுவர்.

இங்கு, ரங்கநாதஸ்ய, ஸாக்ஷாத், ச்வசுரம், என்கிற பதங்களில், ஆழ்வார், ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கு நேராக மாமனார், என்கிற அர்த்தம் வெளியாகின்றது ; ஒருவருக்கு, ஒருவர், நேரே மாமனாரென்றால், உலகநீதியில், அவர், மற்றும் சிலர்க்கு, ஒருபடிபெயர்ந்து மாமனாராக இருப்பர், என்கிற அர்த்தமும் ஒலிக்குமானதால் ஆழ்வார், பின்னும் சிலர்க்கு எப்படியாவது மாமனாராக இருக்கவேணும்; இது கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில், (ஆண்டாள், என்னை ஓர் மனிதனுக்கு மனைவியாக்கக்கருதி, அப்பேச்சு என் காதிற்பட்டாலே, நான் உயிர்துறந்திடுவேன்) என்றுளையன்றி, திருமாலுக்கு எவ்வகையிலும் மாலையிடத்தேற நின்றாள்; அதிலும் எம்பெருமானின் எல்லாப்படிகளையும் பெரும்பாலும் அர்ச்சாவதாரத்திற்கொண்டு, எல்லா அர்ச்சா திவ்யமங்கள விக்கிரஹங்களிலும் வேட்கையுற்றவளாய் விளங்கினாலும், தான் கொண்டிருந்த விபவ அவதாரத்தின் ஒரு ரூபத்தோடு, எல்லா விக்கிரஹங்களினிடமும் சேர்க்கை அவ்வளவு ரஸமுள்ளதாக ஆகாதெனக் கருத்திற்கொண்டு, எந்த திவ்யமங்கள விக்கிரஹத்தை யனுகினால், எல்லா திவ்யமங்கள விக்கிரஹத்துடன் சேர்ந்தது போலாகுமோ, அப்படிப்பட்ட, திவ்ய மங்கள விக்கிரஹத்துடன் கூடின, ஸ்ரீ ரங்கநாதனென்கிற அர்ச்சையில் முதலில் கலந்து, பின்பு, தானும், அனேக திவ்யார்ச்சா திவ்ய மங்கள விக்கிரஹ ரூபங்களை பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு திவ்ய தேசங்கள்

தோறும் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்களின் பக்கத்தில் திவ்ய மஹிஷியாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கையாலே, எல்லா எம்பெருமான்களுக்கும் ஆழ்வார், மாமனாராகத்தானே, ஆகவேணும். ஆகையால், இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளத்தில் ஆசார்யாள் கொண்டே, ஸாக்ஷாத் என்கிற பதத்தை இச்சுலோகத்தில் பதித்திருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது.

இவர், நித்ய ஸூரிகளால் தான் பூஜிக்கத்தக்கவரோ, தாமிருக்குமிடத்தே பெருமை படைத்தவரன்றோ என்னில், அவ்வூரில் உள்ள வனைவர்க்கும், அல்லது இம்மண்ணுலகில் உள்ளவனைவர்க்கும் அலங்காரமாக விளங்குமவர் என்பதைச் சொல்லுகிறது த்விஜகுலதிலகம் என்று. இங்குசிறிது கவனித்தல் வேண்டும்: இந்தப்பதத்தால் அந்தணர்கள் தலைவர் என்று சொல்லப்பட்டதோடு குருமுகமநதீத்ய என்கிற பதப்ரயோகத்தின் தாத்பர்ய ஸ்வாரஸ்யத்தால் வெளியிட்ட கருடாம்சர் இவர் என்று சொன்னதை நேரே சொன்னதாகவுமாகலாம் த்விஜ என்கிற சப்தம் பக்ஷியையும் சொல்லுமானதாலே. ஆகர்ஷந்த்விஜ ராஜமபி, என்கிறபடி பல பெரியோர் கூறியிருத்தலும் காண்க.

இவரை கருடாம்சரென்றால் கருடனாகிற நிலைக்கண்ணாடியில் தோற்றுவதுபோல் இங்கு பெருமாள் தோற்றுகிறாரோ என்னில், அதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது, விஷ்ணு சித்தம் என்று. ஆழ்வார் மனதை அரைக்கண மேனும் அவன் பிரிந்திருப்பதில்லை யென்று சொன்னபடியாம். விஷ்ணுசித்தம் என்பதர்க்கு, விஷ்ணுவின் மனதில் தாம் உள்ளவர் என்றும் பொருளானதாலே, பெண்ணைக் கொடுத்த மாமனார், மாப்பிளை மனதில் நிலைக்கொண்டவர், என்றும் பெண்ணைக்கொண்ட மாப்பிள்ளை, மாமனார் மனதில் நிலைகொண்டவர் என்றும், ஒரு சாதுர்யமும் சொல்லல் தகும். விஷ்ணுசித்தரென்பதற்கு பொருள்கூறுபவர்போல் இவரே, உன்னைக் கொண்டென்னுள் வைத்தேன், என்னையு முன்னிலிட்டேன், எனப் பாசுரமுமிட்டார்.

ஆயிரம் பெருமை பேசியென் ஆழ்வார் பெருமை எப்படியும் சொல்லி முடிக்கவொண்ணாதெனக்காட்ட (தம்) என்று பத மிடப்பட்டது.

அன்றிக்கே, (தம்) என்கிற இப்பதத்தை. தம் த்விஜகுல திலகம், என்று சேர்த்து அந்வயங்கொண்டாலும், மிகப்பெருமை தங்கிய அப்பெரிய திருவடியான கருடனின் அவதாரமாகவே யுள்ள என்கிற அர்த்தத்தையும் புகட்டுமதாயிருக்கும்.

இங்ஙனம் பெருமைபடைத்த ஆழ்வாருக்கு நம்மால் செய்யக்கூடிய குற்றேவல் இன்னதென்று சிந்தித்து ஒன்று மறியாதே செயலற்று, உன் திருவடிகளில் இடைவிடாதே கைங்கர்யம் செய்யும் படியையும் தேவரீரே அருள் புரிய வேண்டுமென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே 'வசஸா மநஸாச மூர்த்நா என்கிறபடி மநோவாக்காயங்களாகிற மூன்று கரணங்களாலும் சரணமடைகிறேனென்பதைச் சொல்லுகிறது நமாமி, என்று. எப்பொழுதும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸேவித்து நிற்பதிலுங்காட்டில் சீரிய புருஷார்த்தம் இங்குமங்குமெங்கு மொன்று மில்லையென்று சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது.

இத்தால் முதற்ப்ரபந்தமான இப்பெரியாழ்வார் திருமொழியை அநுஸந்திக்கும்பொழுதெல்லாம் முந்துற பெரியாழ்வார் திருவடியைப்பணிந்தே ப்ரபந்தத்தை அநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும் என்பதைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

மின்னார் தடமதிள் சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோங் கீழ்மையினிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

நெஞ்சமே	(எனது) மனமே
வந்து	(நீ எனக்கு ஸஹிதனாய்) வந்ததனால்
மின் ஆர்	தேஜஸ்ஸினாலே பரிபூர்ணமாயும்
தட	பெரியதாயுமுள்ள
மதிள்	திருமதிள்களாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதான
வில்லிபுத்தூர் என்று	ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் என்று
ஒருகால்	ஒருதடவையாகிலும்
சொன்னார்	உச்சாரணம் பண்ணினவர்களுடைய
கழற்கமலம்	தாமரைபோன்ற திருவடிகளை

சூடினேம்	(சென்னிமேல் அலங்காரமாக) அணிந்துகொண்டோம்
முன் நாள்	(வல்லபதேவன் பரதத்வநிர்ணயம் கொள்ளக்கருதிய) அக்காலத்தில்
கிழி	(வித்யாசுல்கமாக நிருமித்துவைத்திருந்த) பொருள் முடிப்பை
அறுத்தான் என்று	அறுத்தருளினார் என்று
உரைத்தோம்	அநுஸந்திக்கப்பெற்றோம்.

(இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் நமக்கு வாய்த்த பின்பு)

கீழ்மையினில்	தாழ்ந்தவிடமான நரகத்தில்
சேரும்	(போய்) சேரக்கூடிய
வழி	மார்க்கத்தை
அறுத்தோம்	போக்கிக்கொண்டோம்

ஓ மனமே, நீ என்னோடு உதவியாய் சேரும்படியான நற்காலம் வந்து நீயும் நானும் ஒருபடியாகச் சேர்ந்ததனால், பெரியாழ்வார் அவதாரஸ்தலமான திருநகரியை, ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்று ஒரு தடவை சொல்லுவார் திருவடியை சென்னிமேலணியப் பெற்றோம். பரதத்வநிர்த்தாரண ப்ரஸக்தி வந்தகாலத்தில் வித்யாசுல்கமான கிழியை ஆழ்வார் அறுத்து வந்தருளினுரென்று சொல்லப்பெற்றோம். ஆகவே, நரகவாசலைக்கிட்டும் வழியையும் பாழ்படுத்தி விட்டோம் என்பதாம்.

மின்னார் தடமதிள் சூழ்—என்றது, ஆழ்வார் அவதரித்த திருநகரியில் உள்ள திருமதிளின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. ஆழ்வாரைத் தன்னுள்ளடக்கித்தான் அரணாக அமைந்தாலும், ஆழ்வாரின் ஒளி புறம்பொசிந்து காட்டுமாப் போலேயிருக்கிறது. செம்பொனார் மதிள்சூழ் திருக்கோட்டியூர் என்றும், மின்னப் பொன் மதிள்சூழ் திருவிண்ணகர் என்றும், செம்பொனேய்ந்தமதிள் சூழ்திருக் கண்ணபுரம் என்றும் திவ்யதேசங்களின் திருமதிள்களில் ஆழ்வார்கள் ஈடுபாடு உண்டிறே? இவ்வொளிகள்தான் தன்னைக்கண்டு உகப்பாரை அழகால் அருகிலழைக்குமதாயும், உகவாதாரை ஒழிக்குமதாயுமிருக்கு மன்றோ! எம்பெருமானின் திவ்யாயுதங்கள் முதலிய பரிகரங்களும், அநுகூலர் வாழும்படியும், ப்ரதி

கூலர் மாளும்படியும் அமைந்திருப்பது என்பதுதான் அனைத்துலகு மறியாத தில்லையே ; பாரதப்போரில் கண்ணன் சங்கமெடுத்தூத, அச்சங்கினொலி துர்யோதனாதியரின் ஹ்ருதயங்களைப் பிளந்தது என்று ப்ரஸித்தியுமுண்டே; அங்கு ஒலிகேட்டு அநுகூலர் வாழ்ந்தார்கள். ப்ரதிகூலர் மாண்டார்கள் ; இங்கு மதிளின் ஒளிகண்டு அநுகூலர் வாழ்வர்கள்; ப்ரதிகூலர் மாள்வர்கள் என்றபடி. அப்படி மதிளின் அழகே, ஆச்ரிதரை அகமகிழச் செய்து, எம்பெருமான் தடக்கையால் ஆச்ரிதரை அருகிலழைத்துத் தழுவுமாப்போலே, தானும் தடமதிளாணதால் ஆச்ரிதரை அருகிலழைத் தணைக்குமதாயிருக்குமென்று சொல்லி நிற்கிறது.

வில்லிபுத்தூர்—என்றது, திருநகரியின் திருநாமம் இன்னதென்பதைச் சொல்லுகிறது. இத்திவ்யநகர், பாண்டியநாட்டில் உள்ளது. இத்தலத்தில் எம்பெருமான் வெகுகாலத்திற்கு முன் பலகாரணங்கள் பற்றி எழுந்தருளியிருந்து, ஒரு காலவிசேஷத்தில் அது கானகமாக மாறி, அதன் பின்னர் வில்லியென்கிற வேடர்குலத்தவன் ஒருவனுக்கு பகவந்நியமநமாகி அவனால் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த அக்கானகம், பொன்னியல் மாடங்கள் முதலியதால் புதுப்பிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் என்கிற பெயரினைக்கொண்டது என்கிற வரலாறு இங்கறியத்தக்கது.

என்றொருகால் சொன்னார் கழற்கமலம் சூடினோம்-என்றது, ஒருதரம் எம்பெருமான் திவ்ய நகரியின் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்கள் திருவடியை தலைமேல் கொண்டமையைக் காட்டுகிறது. கல்லிலேய்ந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளும் துயர் பாடு சாராவே என்றும் அரங்க மென்றழைப்பராகில் பொறியில் வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே, என்று மன்றோ பராங்குச பக்தாங்க்ரி ரேணுக்களின் பணிப்பும். இப்படிச் சொல்வது தான், சில மந்திரங்கள், ஒருதரம் சொல்லப்பட்ட மாத்திரத்தில், ஸம்ஸாரத்தை தாண்டும்படிசெய்து, பரம புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்குமதாயிருக்கும், என்று சொல்லுகிறாப்போலே, எம்பெருமானுகிற வடபத்ரசாயி, பிராட்டியாகிற ஆண்டாள், இவர்களையே பரதேவதையாகக்கொண்டு நிற்கிற பெரியாழ்வார், இம்

மூவர்களையும் தன்னுள்ளடக்கி ப்ரணவம் போல் விளங்கும் இந்த ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரை ஒரு தரம் சொன்னால் அது எல்லாப் பயன்களை யும் அளிக்குமென்றபடி. ஆனாலும், இங்குள்ள "சொன்னார்" என் கிற சொற்போக்கை ஆராய்ந்தால், வில்லிபுத்தூரென்று நாமே சொல்லவும் வேண்டா; அல்லது, இப்பொழுது, ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவும் வேண்டா; என்றேனுமொருநாள் யாரேனு மொருவர் ஏதேனுமொருபடியில் சொல்லியிருந்தாரேயானால் அதுவே அமையும்; அப்படிப்பட்டவர் திருவடியை நம் சென்னிமேற் கொள்வதே சாலச்சிறக்குமென்றறுதியிட்டமை குறிப்பிடப்படுகி றது. கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திட கிற்கும் என்கிறபடியே, கங்கையென்று சொன்ன மாத்திரத்தி லேயே, அது எல்லாத்தீவினைகளையும் நாசம் செய்து விடுமென்றால், பெருமாள் ஆண்டாள், பெரியாழ்வார், என்கிற மூவர்சேர்த்திபோல், கங்கை,யமுனை, ஸரஸ்வதீ, என்கிற மூன்று புண்ணிய தீர்த்தங்கள், வந்துசேர்ந்து, திருமுக்குள மென்கிற திருநாமத்துடன் இன்றள வும் வழங்கிவருகிற, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை ஒருதரம் சொல்வது அதிக மில்லையோ? என்றும் காட்டியபடியாம்.

முன்னாள் கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம்—என்றது, பர தத்வமறியாதே பரிதபித்த பாண்டியனுக்குப் பலருமறியப் பரதத்து வத்தைப் பகர்ந்து கிழியறுத்தார் ஆழ்வார் என்று ஆழ்வார்தாம் செய்த செயலைச்சொல்லி ஏத்தினபடியை இயம்புகிறது.

கீழ்மையினிற் சேரும்வழியறுத்தோம் என்றது, இனியார் புகுவாரேழு நரகவாசல் என்கிறபடியே, ஆழ்வார் அவதரித்த திருநகரியான ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரை ஒருதரம் சொன்னவர் சேவ டியை சென்னியிற் சூடினோம்; ஆழ்வார் செய்தருளிய செயலையும் சொல்லப்பெற்றோம்; ஆனபின்பு, நமக்கு நரகிற்கு ச்செல்லக் காரண மில்லையானதால், அவ்வழி, இனி, நடப்பாரின்றி பாழ்படுமெனக் கருதி, அவ்வழியை யறுத்தொழித்தோ மென்பதைப் பேசி நிற் கிறது. கர்மஸம்பந்தமில்லாத ஆழ்வார் பிறவியையும், நற்செய்கை யையும் அனைவரும் அறிந்தேத்தினால், அவர்களுக்கு, ஜந்மகர்ம சமேதிவ்யம் ஏவம் யோவேத்தி தத்வத: | த்யக்த்வாதேஹம் புநர்

ஜ்ந்மநேதிமாமேதிஸோர்ஜுந॥ (என்னுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தையும், திவ்யசேஷ்டிதத்தையும், இவ்வண்ணம் உள்ளபடியே எவன் அறிகிருனோ, அவன், இந்ததேஹத்தைவிட்டு மறுபிறவியை அடைகிறதில்லை, என்னையே அடைகிருன்) என்றுகீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடியில், மறுபிறவிதொலைந்து, வானுயரின்பம் மன்னி வீற்றிருக்கத்தகும் பெருமையுண்டாகுமென்றபடி.

நெஞ்சமேவந்து—என்றது ,இப்பெருமை பெற்றதெல்லாம், நீ, வந்து என்னுடன் சேர்ந்தபடியினுலன்றே! என்று தம்மனதைக் கொண்டாடுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. முந்துற்றநெஞ்சே, என்றும், நெஞ்சமே நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்ருலென் செய்யோம் என்றும், வானவர் தங்கள் சிந்தைபோல என்நெஞ்சமே இனிது வந்து என்றும். இப்படியேயன்றே, ஆழ்வார்கள் தாமும், தங்கள் மனது, பகவத்பஜனம் செய்வதில், தங்களுக்கு அனுகூலமாய் இருந்தமையைப் பலவாருகப் புகழ்ந்துபேசி நின்ருர்கள். ஆகவே, இனி நமக்கு கைகூடாதபயனும் உலகில்உண்டோ என்றபடி.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்று
ஈண்டிய சங்கமெடுத்தூத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடையபற்று.

பாண்டியன்	வல்லப தேவனென்கிற பாண்டிய நாட்டு அரசன்
பட்டர் பிரான்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு உபகாரகரான ஸ்வாமி
வந்தான் என்று	எழுந்தருளினூர் என்று சொல்லி
கொண்டாட	பெருமையுடன், புகழ
ஈண்டிய	திரளாய்க் கூடின
சங்கம்	சங்குகளை
எடுத்து	கையில் எடுத்துக்கொண்டு
ஊத	அனேகர் சப்திக்க

வேண்டிய	பாரதத்வநிர்ணயத்திற்கு மிகவும் உபயோகமான
வேதங்கள்	எல்லா வேதங்களையும்
ஓதி	நன்றாய் உபந்யாஸம்செய்து
விரைந்து	காலதாமத மன்னியில்
கிழி	வித்யாசுல்கமாய், கட்டித் தொங்க விடப்பட்டிருந்த பொருள் முடிப்பை
அறுத்தான்	அறுத்த பெரியாழ்வாருடைய
பாதங்கள்	திருவடிகளே
யாமுடைய	எங்களுக்கு
பற்று	ரக்ஷகமாயுள்ள ஸ்தானம்.

எவர், பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியன் கொண்டாடவும், அனைவரும் தங்கள் தங்கள் சங்கங்களை யெடுத்துக்கொண்டு பெரிய ஆரவாரம் உண்டாகும்படி நாதம்செய்யவும், தான், அக்காலத்திற்கு ப்ரமாணமாய் உள்ள எல்லா வேதங்களையும் பரக்க உபந்யஸித்து வித்யாசுல்கமாய் நிருமித்திருந்த அம்பொற்கிழியை அறுத்தருளினரோ அப்பெரியாழ்வார்திருவடிகளே, எங்களுக்கு குறைவற்ற ரக்ஷணஸ்தானம், என்பதாம்

பாண்டியன் கோண்டாடப்பட்டர் பிரான் வந்தானென்று— என்றது, தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வித்வத்ஸபைக்கு எழுந்தருளும் மஹான்களை, எதிர் சென்று வணங்கிவழிபட்டு நல்வரவு கூற ஸபைவாசலில் நின்று கொண்டிருந்த அரசன், ஆழ்வார் எழுந்தருளும் பொழுது ஸேவித்து இவர் தேஜஸ்ஸில் ஈடுபட்டு, இம்மஹாநுபாவரே, நாம்கொண்டகார்யத்தை இனிதுமுடித்துத்தர வல்லவரென அறிந்து மகிழ்வுற்று, அம்மகிழ்ச்சிதோற்ற, (தன்னையடிபணிந்த பக்தனுக்கு உபகாரம் செய்யுமவர் என்கிற பொருளையுட் கொண்டிருக்கிற) பட்டர்பிரான் என்கிற திருநாமத்தைச் சாற்றியே, பட்டர் பிரான் வந்தான் எனக்கூறி உபசரித்தமையைக் கூறுகிறது.

ஈண்டிய சங்கமெடுத்தூத—என்றது, இப்படி இவரை அரசன் உபசரிக்கவே, அரசனின் பரிஜனங்களனைத்தும், திரள் திரளாய் சங்கங்களை யெடுத்து, ஜயஜய என்றாப்போலே ஊதினின்றமையை உணர்த்துகிறது.

வேண்டிய வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்—என்றது, பரதத்வம் இன்னதென்று தெளிவாய்க் காட்டக்கூடியவைகளான செந்தமிழ் வடமொழி வேதங்களெல்லாவற்றையும் விரிவாக உபந்யாசம் செய்து தாமதியாமல் பந்தயப்பொருளான கிழியை அறுத்தருளினமையை அறிவிக்கிறது. சிறக, விரைந்து என்பதை, வேண்டிய வேதங்களோதி என்கிற விடத்தில் சேர்த்துக் கொண்டும் பொருள் கொள்ளலா மெனத்தோன்றுகிறது. அப்படிக்கொண்டால், ஆழ்வார், ஸபைக்கு, எழுந்தருளி, செல்வநம்பியால், பரதத்வ நிர்த்தாரணம் செய்தருளவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கப்பட்டதும், யாதொரு யோசனையுமின்றி கங்காப்ரவாஹம் போல் தட்டுத்தடங்கலில்லாமல் அமுதமொழிகளாலான உபன்யாஸம் செய்தருளினமை விளக்கப்பட்டதாக ஆகும்.

பாதங்கள் யாமுடையபற்று—என்றது, பாமரர்களான நம்போலியரும், ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதேவதையென்று எளிதில் அறியும் வண்ணம், தாம், ப்ரமாணங்களை பூர்வபக்ஷ—ஸித்தாந்த முறையில் ஸுலபமாக எடுத்துக் காட்டியுரைத்த ஆழ்வார் திருவடிகளையே யன்றோ நாம் தஞ்சமாகக் கொண்டோம், ஆகவே, ந ஸம்—சயோத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் (அவன் நல்லடியார்கள் திருவடிகளின் பணிவிடையில் ஆசையுடையோர்க்கு, பலங்கிடைப்பதில் ஸந்தேஹமில்லை) என்கிறபடியே, ஆழ்வார் திருவடிகளை அரணாகக் கொண்டிருக்கிற நமக்கு, எம்பெருமான் விஷயத்தில், இங்குமங்கு மெங்கும் பல்லாண்டு பாடப் பெறுகையாகிற கைங்கர்யத்தில் ஸந்தேஹமொன்று மில்லையென்று ஸந்தோஷத்துடனிருக்கும் பெருமை பகரப்படுகிற தென்பதைக் காட்டுகிறது.

ஆக, இவ்வளவால், பெரியாழ்வார் திருமொழி யென்கிற (473) பாட்டுக்கள் கொண்ட திவ்ய ப்ரபந்தத்தை வெளியிட்டருளின பெரியாழ்வார் ப்ரபாவ மிருக்கும்படி தெளிந்து அவரை ஏத்திப் பணிந்து, பின்னர், ப்ரபந்தானு பவத்திலிழிந்தால், அதிலுள்ள விசேஷார்த்தங்கள் நமக்குப் புலப்பட்டுப் பாங்காக பகவதனுபவம் பண்ணி பெறற்கரிய பேறு பெறலாமென அறியலாயிற்று.

இப்பெருமைகளை யடியொத்தி, ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய ப்ரபந்த ஸாரப்பாட்டு.

பேரணிந்த வில்லிபுத்தூ ரானிதன்னிற்
பெருஞ்சோதி தனிற் றோன்றும் பெருமானே—முன்
சீரணிந்த பாண்டியன்றன் னெஞ்சு தன்னிற்
துயக்கறமால்பரத்து வத்தைத் திறமாச்செப்பி
வாரணமேன் மதுரை வலம் வரவே வானின்
மால் கருட வாகனனாய்த்தோன்ற வாழ்த்தும்
ஏரணிபல்லாண்டு முதற்பாட்டு நானூற்
றெழுபத்தொன்றிரண்டு மெனக்குதவு நீயே॥

ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ் வதந்த்ரஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யஸூரி ஸ்தோத்திரத்தில் உள்ள
இவ்வாழ்வார் விஷயமான சுலோகம்.

ஜ்யேஷ்டேஸ்வாதீ பவம் விஷ்ணு ரதாம்சம் தந்விநஃபுரே।
ப்ரபத்யேச்வசுரம் விஷ்ணோ: விஷ்ணுசித்தம் புரச்சிகம்॥

வாழித் திருநாமங்கள்.

திருப்பல்லாண்டென மாலைப்பாடுமவன் வாழியே
செஞ்சொல் நானூற்றெழுபத்துமூன்று சொன்னான் வாழியே
பெருக்க முறுவானிதனில் சோதிவந்தான் வாழியே
பெருமைமிகும் ஆண்டாளைப் பெற்றபிரான் வாழியே
மருப் பொசித்த மாதவனே பரனென்றான் வாழியே
மாசறவே சகத்துக்குக் கிழியறுத்தான் வாழியே
விருத்தமுடை வில்லிபுத்தூர் விளங்கவந்தான் வாழியே
விஷ்ணுசித்தன் மலர்ப்பதங்கள் வாழி வாழி வாழியே॥

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குடந்தை இளையவில்லி தி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் இயற்றிய
பெரியாழ்வார் திருமொழித்தனியன்களின் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வா ரெம்பெருமானுர் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

மு த லா யி ர ம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ப்ரபந்தாவதாரிகை.

கீழ், பொதுத்தனியன்களின் உரை ஆரம்பத்தில், ஆழ்வார்கள் அவதரித்த காரணங்களும், அவதரித்த வண்ணமும், உலகுய்ய வேண்டி, த்ராவிட வேதங்களான திவ்ய ப்ரபந்தங்களைக்கண்டு வெளியிட்டார் களென்பதும், இவ்வுரை இன்ன பயன்கருதி எழுதப்படுகிறதென்பதும், எழுதும் ப்ரகாரமும் அநுபவத்தை வெளியிடுங் கிரமத்திலென்பதும், ஆகவே, யாதொரு தூஷணமின்றி ஆழ்வார்களின் திருள்ளக்கருத்து இவ்வாறிருக்கலாமென ஆசார்யர்கள், தோற்றுவிக்கும், அநுபவத்தையே எடுத்துக்காட்டுங் கிரமத்தில் இவ்வுரை அமையுமாறுகண்டு, மஹான்கள் அடியேன் பாலருள் புரிந்து அடியேனை இவ்வடிமைகொள்ள வேண்டுமென்பதும் விண்ணப்பிக்கலாயிற்று.

திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் பெருமையும் அதன் அநுஸந்தானச் சீர்மையும் மற்றுமுள்ள தெல்லாம், தனியே சில அவஸரங்களில் விரிவுடன் வரையப்படும்; இங்கு, சிற்சில விஷயங்களே ஆராய்தலை யடைகிறது.

நாலாயிரம் திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டருளினவர்கள் திருநாமங்களையும், அவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களையும் அவைகளின் எண்ணிக்கையையும் மற்றுமெல்லாம், ப்ரபந்த ஸாரத்தில் தனித்தும், சேர்த்தும், விசதமாக ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தார்.

ஆழ்வார்கள் என்றால், எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களாகிய இன்னமுதக்கடலில் ஆழ்ந்து இன்புற்றிருக்குமவர்கள். இப்படியுள்ள இவர்களை, எம்பெருமானின் புதியதோர் தசாவதாரங்களேயென குருபரம்பராஸாரத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஏத்திநின்றார்.

இவர்களில், எல்லாரைக்காட்டிலும், எம்பெருமானிடம் மிகப் பரிவு தோன்றப்பல்லாண்டு பாடியதால், ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரென் பவரைப்பெரியாழ்வாரெனப் பேசி நின்றார்கள்.

இவாருளிய ப்ரபந்தம், பல்லாண்டு என்று ஆரம்பித்து—சாயை போலப் பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே, என்று தலைக்கட்டப் படுகிற, (473) பாசுரங்கள்கொண்ட பெரியாழ்வார் திருமொழி யென்பதே.

இப்பிரபந்தம் தான், மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களமாய் மலிந்து நிற்கும் மாலுக்கே மங்களத்தை மனதாரப்பாடிக்கொண்டு, மந்திரங்கட்கெல்லாம் ப்ரணவம் முன்தோன்றிநின்று, ஸர்வார்த்தங் களையும் தெளியக் காட்டுகிறாப்போல், ஸர்வார்த்தங்களையும் மிக அழகாக, மிகுதி குறைவற, க்காட்டிநிற்கிற பல்லாண்டென்கிற ஓர் பன்னிரண்டு பாட்டுக்களாலமைந்த திருமொழியை முதலிலே கொண்டிருப்பதாலும், இதனடுத்த திருமொழியான, வண்ணமா டங்கள், என்கிற பாசுரம் முதல், கண்ணனின் அவதாரமே தொடங்கி பாலலீலைகள் முதலியவைகளையே பெரும்பாலும் தாயின் அநுபவம்போல் பேசியிருப்பதாலும், இம் மண்ணுட்டிலும் அவ் விண்ணுட்டிலும் எம்பெருமானைப் பல்லாண்டென்றே பாட வேண்டுமாதலாலும், இப்பிரபந்தமனைத்தும் பல்லாண்டு பாடுகையே எங்கும் பரந்து நின்று இறுதியிலும், பாடவல்லார், என்றே, பாடு மவர்களுக்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலும், ஸ்ரீமந் நாத முனிகளால் ஆழ்வார்கள் அருளிய ப்ரபந்தங்களான நாலாயிரங்க ளில் முதலாயிரத்தில் முதன்மை பெற்றதாக அமைக்கப்பட்ட தென்கிற பெருமை பெற்றிருக்கும்.

திவ்ய ப்ரபந்தம் என்றால், எம்பெருமானையும் 'தன்னுடைய பெருமையால் ஈடழிக்கப்பண்ணுமதாய், செவிக்கினிய செஞ்சொற் களின் சேர்த்தியானதாலே, எம்பெருமான் தன்னையும் நன்றாகக்கட் டுப்படுத்த வல்லதாயிருக்கும் பெருமைகொண்ட பாசுரங்கள் என்று பொருள்.

திருமொழி, என்றும் திருவாய்மொழி என்றும், சொல்லும தெல்லாம், மேன்மை தங்கியவொருவர் திறமாக மேன்மை பொருந்

தியவர்கள் கண்டுரைத்துப்பேசிய நல்வார்த்தைகள், என்றபடி,

இவைகளுக்குள்ளே, இயற்பா வொழிந்த மூவாயிரங்களில், முதலாயிரம், பெரியதிருமொழி இரண்டிலும், 9–10–11–12–13–14 21—என்றிப்படியெல்லாம் ஒருகோர்வையாய் பாசுரங்கள் அமைந்திருந்தாலும், அவைகள், திருமொழிகள், எனவழங்கப்படும். அப்படியே திருவாய் மொழியில் (11) என்கிற கணக்கில் அமைந்திருக்கும் (99) கோர்வைகளையும், பன்னிரு நாமப்ரபாவமாய் (2)ம் பத்து (7) ஆவதான (13) பாட்டுக்கள்கொண்ட ஒரு கோர்வையையும் ஆக (100) கோர்வைகளையும், தனித்தனியே அந்த அந்த வரிசைக் கிரமத்தில், திருவாய்மொழிகள் என்னப்படும். இவற்றில் நூற்றுக் கணக்காய் சேர்ந்த ஒவ்வொரு பாகங்களையும் பத்துக்கள் என்று சொல்லப்படும். அவைகள் அடைவே 1–2–3 இப்படி, இயம்பப்படும், அவற்றில் ஏதாவது ஒரு பாகத்தைச் சுட்டிக்காட்டவேண்டுமானால், அந்தப் பத்தின் எண்ணிக்கையையும் திருமொழி எண்ணிக்கையையும் குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டும். உதாஹரணமாக,முதலாயிரத்தில் வண்ணமாடங்கள் என்கிற பாசுரங்கள் எங்கேயுள்ளவை என்பதைச்சொல்ல வேண்டுமானால், முதலாயிரம் இரண்டாந்திருமொழி என்றும், அவற்றில் நடுவேயுள்ள சிலபாசுரத்தைக் காட்டும்பொழுது, இன்ன எண்ணிக்கையுடைய பாசுரம் என்றும், சொல்ல வேண்டும். இப்படியே மேலும் கண்டுகொள்க. தவிரவும் இங்கு, முதலாயிரத்தில், முதல்திருமொழி, திருப்பல்லாண்டென்றும், இரண்டாவது திருமொழி, வண்ணமாடங்கள் என்றும், மேலும் மற்றெல்லாத் திருமொழிகளும் அவையவைகளின் தலைப்பில் ஆரம்பிக்கப்படுகிற, பதங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கப்படும். இதற்குமேல், நீராட்டத்திற்கும், பூச்சூடவும், காப்பிடவும், எழுந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை விசேஷித்துப் பாடப் பெறும் பாட்டுக்களைச்சொல்லும்போது, நீராட்டம், பூச்சூடல் காப்பிடல், என்கிற திருநாமத்துடன், திருத்திப்பேசப்படும். இங்கு சொன்ன கிரமங்களை, மேல் மற்ற ஆயிரங்களிலும் பொருத்தமுள்ளபடியில் பொருத்திப் பேசிக் கொள்வது தக்கது. ஆகவே, இந்த, முதலாயிரம், முதல்திருமொழி, பல்லாண்டென்கிற பதத்தைக்கொண்டே ஆரம்பமாகியிருப்பதாலும், ஒவ்வொரு பாட்டுக்கள்தோறும் பல்லாண்டென்கிற பதத்

துடனேயே அப்பாட்டுக்கள் பூர்த்தியடைகிறபடியாலும், எவ்விதத்திலும் மிகப் பொருத்தமுடைய திருப்பல்லாண்டு என்கிற திவ்ய திருநாமத்தைக் கொண்டதாக விருக்கும்.

இத்திருப்பல்லாண்டு அவதரித்த காரணம், பெரியாழ்வார் வைபவத்தில் பேசப்பட்டது. இனி இப்படி எம்பெருமானுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவது தகுமா என்பதை ஆராய்வோம்.

ஏனெனில், உலகில் உயர்ந்தவரொருவரைத் தாழ்ந்தவனொருவன் தலைதாழ்த்தி வணங்குங்கால், உயர்ந்தவரின் அனுக்கிரஹத்தை தாழ்ந்தவன் பெறுவது இயல்பு; அப்படியிருக்க, ஸர்வஜகந்நாதனை பிரபு, ஆழ்வாருக்கு ஸேவை ஸாதித்தவப்பொழுது அப்பிரபுவிற்கு ஆழ்வார் பல்லாண்டு கூறினுரென்றல், இவ்விஷயத்தில் தக்க ப்ரமாணங்கள் இருந்தேதீரவேண்டும்; ஆழ்வாரோ மிக மஹிமையுள்ளவர்; அப்படியுள்ளவர், ஓர் அநுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டாரென்றல் மேலையார் செய்வனகள், என்கிறபடியே முன்னோர் அநுஷ்டானங்களை முற்றிலும் தழுவியதாகவிருக்குமென்று கொள்ளத்தட்டில்லை; மேலும் எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்கு ஸேவை ஸாதிக்கும்பொழுது தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளை நன்ருகக் காட்டியருளினுன்; அவைகளைக் கண்டவுடன் அக்குணங்களிலாழ்ந்து அந்தரத்தில் தேவருக்கு மறியலாகாவந்தணரென்கிற சுந்தரமூர்த்தி இப்பாரிலுள்ளோர் பலருங்காண இங்கு அம்பரத்தில் தோன்றுகிறதேயென அலமந்து இவ்வடிவழகிற்கு யாதொருதீங்கும் வாராதே காத்தலையே கருத்திற்கொண்டு வேறு ஒரு படியும் பேச நாவெழாதே முதலெடுப்பிலேயே. பல்லாண்டு பல்லாண்டெனப் பதறிக்கொண்டு பாடினுர். இப்படி இவர் எம்பெருமான் திறத்தே ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவத்தை மாருடிக்கொள்ளலாமோ? மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவர்களுக்கு இப்படி மாறி விபரீத ஞானம் வரலாமோவென்னில், ஊழ்வினையின் பயனுக ஏற்படும் விபரீதக் கொள்கையேத்யாஜ்யமாகுமேயன்றி, எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களின் பெருமை கண்டு கலங்குவது மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதேயாகும்; அன்றியும் எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதன் என்று சொல்லுகிற எவனும் இத்தன்மையுடையவனுகவே இருக்கவேண்டும் என்பதை, ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு: புளகீகிருதகாத்ரவாந் | ஸதா பரகுணுவிஷ்ட

த்ரஷ்டவ்ய: ஸர்வதேஹிபி:|| (எம்பெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்து ஸந்தோஷத்தினால் குளிர்ந்த கண்ண நீரையுடையவனும், மயிர்க்கூச்சலுடையதாய் செய்யப்பட்ட உடம்பையுடையவனும், எப்பொழுதும் எம்பெருமான் குணங்களினால் சூழப்பட்டவனுமான மஹாபுருஷன் தான் தேஹம்படைத்தவனைவராலும் ஆசைப்பட்டுப் பார்க்கத்தக்கவன்) என்று சொல்லிப் போந்தார்கள். நம்மாழ்வாரும், இப்படி எம்பெருமான் திறத்துப்படாதேயிருக்குமவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி, பாஞ்சுடரை நினைந்தாடி, நீர்மல்குகண்ணினராகி நெஞ்சங்குழைந்து நையாதே, ஊன்மல்குமோடு பருப்பாருத் தமர்கட்கென்செய்வாரே, என்று, வெறுப்புடன் பேசினார். ஸ்ரீ பாகவதத்திலும், காமகாரத்தினால் பசுவைக்கொல்லும் தன்மைவாய்ந்தவரைத் தவிர வேறு எவர்தான் உத்தம ச்லோகனை பகவானின் குணத்தைக் கேட்டு நையும் மனமுடையவராக ஆகமாட்டார், என்று சொல்லப்பட்டது.

இவ்வண்ணம், எம்பெருமானிடம் பரிவுகொண்டு பேசுவது, பரமபதம், பாற்கடல், பாருலகம், என்கிற வேறுபாடின்றி எங்கும் ஒருபடியே உள்ளது.

அயோத்யை என்றும், ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாத பட்டணமென்றும், கலங்காப் பெருநகர் என்றும் கூறுகிறபடி கட்டுங்காவலுமாயுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், எம்பெருமானுக்குத் திருப்பள்ளி மெத்தையாயிருந்துகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானின் மார்த்தவாதி குணங்களை அநுபவித்துப்போருகிற ஆதிசேஷனும், அங்கு எப்பொழுதும் பண்ணப்படுகிற ஸாமகாநத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, அதிஸ்நேஹ: பாபசங்கீ, என்கிறபடியில் எம்பெருமானிடம் மிகப்பரிவாலே, தான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸாமகோஷத்தையே, அரக்கசுரர் அட்டஹாஸமோ இது எனத்திடுக்கிட்டு சங்கித்துச் சினங்கொண்டு சீறி தன்னுடைய ஆயிரமுகத்தினாலும் அழலையுமிழாநிற்பரென்றார், மழிசைப்பிரானும்.

சுவேதத்வீபவாஸிகளும், ஜிதந்தே, என்றே ஏத்தி நிற்பர்களாம்.

நாவிஜித்ய நிவர்த்ததே, (வென்றிகொள்ளாதே திரும்பமாட்டார்) என்கிறபடி, அஸஹாய சூரனும், அநபாய ஸாஹஸனுமாயும்

விளங்கின, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அறிஞர், அறிவிலிகள் என்கிற வேறுபாடின்றி, பரிவுடன், ரக்ஷையைத் தேடிநின்றார்களென்பதை, விச்வாமித்திரர், தன்வேள்வியைக்காக்குந்தன்மைவாய்ந்தவனாக காகுத்தனைக்காட்டேற அழைத்துப்போகும்பொழுது, அவன் திருவடிவழகிலீடுபட்டு, இவ்வழகு குன்றாதிருக்கவேணுமெனக் கருதி பலை, அதிபலையென்கிற மந்திரத்தை வெளியிட்டாரென்றும், பின்பு, தாடகை ஸுபாஹு மாரீசாதியர்களைவென்று வேள்வி காத்து கல்லைப்பெண்ணாக்கி, மிதிலையேகி, மிக்கப்பெரும் சவைநடுவே வில்லிறுத்து, மிதிலைச்செல்வி தன்னை மணம் புணர்ந்து, மீண்டும் அயோத்திமாநகருக்கு எழுந்தருளும்பொழுது, எதிர்ப்பட்ட பரசுமுனிவன் தன்னைக்கண்ட தயரதந்தானும், தன்தநயனின் வன்மையனைத்தும் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், பரிவின் மிகுதியாலறிவிழந்து பரசுமுனிவனடிபணிந்து, பிள்ளைகள் பிழைத்திருக்கவருளுமெனப் பிதற்றி நின்றானென்றும், யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேக மந்திராலோசனைகாலத்து, நகரஜனங்கள், தங்கள் ஸ்திரீகளெல்லாம், ராமன்வாழவேண்டுமென வாய்த்த தெய்வங்களின் கால்களிலெல்லாம் விழுந்து தொழுது நிற்கிறார்கள், என்பதைச் சொன்னார்களென்றும், சுமந்திரர், ஸ்ரீராமபவனம் சென்று ராமனையணுகி கைகேயியுடன்கூடியிருக்கும் உன் தகப்பன் உன்னைக்காணவிரும்புகிறாரென்றதும் புறப்பட்ட ராமனை, அவனுடன் வேறுபடாதவள் என்கிற ஸீதாப்பிராட்டியும், வாயற்படிவரையில் வாழ்த்தி வழிகொண்டுவிட்டு அதோடும் நில்லாதே, தீராத்மாவான ராமனின் திருவடிதீண்டி திக்குகளில் நிற்கிற திக்பாலகர்களை, திக்குகள்தோறும் ராமனைக்காக்கவேண்டுமென்று திகைத்துவேண்டினாளென்றும், தண்டகாரணியம் புகுந்தவுடன், அரக்கர் தின்ற அழுக்குடம்பைக்காட்டி அழுதுகொண்டு அடிபணியவந்த அரண்யவாஸிகளும், அவனழகிலாழ்ந்து பல்லாண்டு பாடத்துடங்கிவிட்டார்களென்றும், ரஹஸ்யமாயும் வெளிப்படையாயுமுள்ள யாவற்றையும் உள்ளபடியேகண்டுரைக்கும் மஹிமை வாய்ந்த மஹர்ஷியும் அருளிச்செய்தாரன்றோ.

இவ்வாறாகவே கண்ணன் திருமேனியழகில் பரிந்து வஸுதேவ தேவகிமுதலானோர்கள் செய்த செய்கையும் உணரத்தக்கது.

ஆக, இப்படிப் பல்லாண்டு பாடுகை, தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம், என்கிறபடியே, சிஷ்டர்களான முன்னோர்கள் அநுஷ்டித்துப் போந்ததொன்றானபடியினாலே, வேதாந்தார்த்தத்தை நன்கு வெளிப்படுத்திப்பேசும் பெருமைவாய்ந்த பெரியாழ்வாரும், ஸர்வ ஜகந்நாதனான பிரபுவிற்கு, அடியவர்கள் செய்யக்கடமைப்பட்ட உகப்பானகைங்கர்யமிதுவே என்று, பல்லாண்டு பாடியருளினார்.

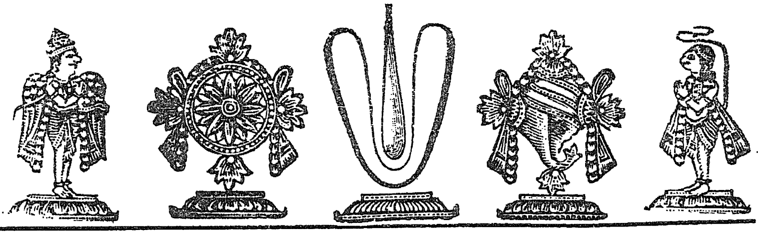
இப்பிரபந்தம் முழுவதையும் திருப்பல்லாண்டு என்றே கொள்ளலாம். இதில், முதல்திருமொழியில், பல்லாண்டென்கிற பதங்கள் மலிந்துகிடந்து, மேல்பத்துக்களில் இடையிடையே காப்பிடவாராய் என்றும், என்பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனமாவர்களே, என்றும், கோலம் செய்திங்கே இரு, என்றும் உன் கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீ எம்பிரான் என்றும், கன்றின் பின்போகேல் என்றும், எல்லாவிடத்திலுமெங்கும் பரந்து பல்லாண்டொலி சொல்லா நிற்கும் சீர் என்றும், உறகலுறகலுறகல் ஒண்சுடராழியே சங்கே, அறவெறிநாந்தகவாளே அழகிய சார்ங்கமேதண்டே, இரவு படாமலிருந்த எண்மர் உலோகபாலீர்கள் என்றும் அருளிச் செய்கிறபடியே, பலபடி எம்பெருமானின் மங்களத்தை வேண்டியும், எம்பெருமானுக்கு தீமை செய்வார்களை சபித்தும், எம்பெருமானின் சக்கரத்தையும் சங்கையும் கத்தியையும் சார்ங்கவில்லையும், கதையையும், அஷ்டதிக் பாலகர்களையும், அவனுக்கு அரணாகவேண்டியும் பல்லாண்டுபாடி, இறுதியிலும், சாயைபோலப் பாடவல்லார், தாமுமணுக்கர்களே, (எம்பெருமானுக்கு இப்படிப் பாடவல்லர்கள் அவன் திருவடி நிழல்போல் விட்டுப்பிரியாது அந்தரங்க வடியாராகயிருப்பர்) என்றும் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலும் முழுப்ரபந்தமும் திருப்பல்லாண்டென்றே சொல்லக்கூடியதாகவிருந்தாலும், மிகப் பரிவுகொண்டு பாடிய ஆழ்வார் திருநாமமும் இப்பிரபந்தத்திற்கு ஒரு ரக்ஷைபோல் விளங்கவேண்டுமெனக் கருதி இப்பிரபந்தமனைத்தையும், பெரியாழ்வார் திருமொழி என்றும், முன் சொல்லியபடிக் கிணங்கி, முதல்திருமொழியை திருப்பல்லாண்டு என்கிற திருநாமத்துடனும் முன்னோர்கள் கொண்டாடிப் போந்திருப்பர்களென ஊஹித்தறியலாயிருக்கிறது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் கோமளவல்லித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

முதலாயிரம்

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியாழ்வார் திருமொழி

திருக்குடந்தை, இளையவில்லி, தி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

இயற்றிய

உரையுடன்கூடியது.

முதற்பத்து முதல் திருமொழி.

திருப்பல்லாண்டு.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு*
பல்கோடி நூறாயிரம்*
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா* உன்
சேவடிசெவ்விதிருக்காப்பு* (1)

மல்லாண்ட — மல்லர்களை ஜயித்த

திண் தோள் — வலிமைகொண்ட திருத்தோள்களையுடையனாய்

மணிவண்ணா	இந்திர நீல ரத்நம்போன்ற திருமேனி நிறத்தையுடையவனே
பல்லாண்டு பல்லாண்டு	பற்பல வருஷங்களிலும்
பல்லாயிரத்து ஆண்டு	அநேகமாயிரம் வருஷங்களிலும்
பல்கோடி நூறு ஆயிரம்	அநேகம்கோடி லக்ஷம் வருஷங்களிலும்
உன் சே அடி	உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளுடைய
செவ்வி	அழகுக்கு
திருக்காப்பு	அழகிய ரக்ஷை உண்டாகவேணும்.

மல்லர்களுடன் போர்புரிந்து வென்ற புஜபலங்கொண்டவனை விருக்கச்செய்தேயும் அச்சத்ரு நிரஸனத்தால் சிறிதேனும் திருமேனி வாட்டமிலாது நீலநிறத்துடன் அடியார்களுக்கு ஸுலபனாய் ஸேவை தந்தருள்பவனே, இப்பொழுது காணப்படும் உன் திருவடி முதலான திவ்யாவயவங்களின் திவ்ய சோபைக்குத் தீங்கொன்று மெக்காலத்துமின்றியே, இவ்வடிவழகு ஓங்கிவளர்ந்து நித்யமாயிருக்கவேண்டுமென்றார்.

இவ்வாழ்வார், தென்மதுரைமாநகரந்தன்னில் ஆகாயத்தில் காயாம்பூவண்ணனைச் ஸேவைதந்தவெம்பெருமானைக்கண்டு செய்வதொன்றுமறியாதே திகைத்து அவனைப் பெயர்சொல்லிக்கூப்பிட்டுப் பின்னை சொல்லுமளவும் பொருக்கமுடியாது முதலெடுப்பிலேயே பல்லாண்டு பல்லாண்டென்கிறார்.

பல்லாண்டுபல்லாண்டு — இப்படிப் பல்லாண்டென்கிற இது தான் என் என்னில்; ஆண்டு என்கிற சப்தம் சதாயு: புருஷ:, என்றும், வேதநூற்பிராயம்நூறு என்றும் சொல்லுகிறபோல், ஆயுளைக் குறிப்பிடுமென்று சொல்லப்பட்டதாயிருக்கும். இதில், முதல் பல்லாண்டென்பதால், மனிதர்களின் படியில் உயர்ந்த ஆயுள் எவ்வளவு பெருக்கிக்கொள்ளலாமோ அவ்வளவைக்கொண்டு, அவ்வளவுகாலம், எம்பெருமான் திருவடிவழகு தீங்கின்றி இருக்க வேண்டுமென்று அருளிச்செய்து, இரண்டாவது பல்லாண்டென்பதால், தேவர்களின் படியில்உள்ள காலமுள்ளதனையும் அப்படியே தீங்கின்றிச் செல்லவேண்டுமென்றும் அருளிச்செய்யப் பட்டதாக

கின்றன. ஓடுங்கால் ஆகாசத்திலிருந்து நக்ஷத்திரங்கள் கீழே உதிர்கின்றன. அதைக்கண்டு யானைகள், இவைகளும் குறவர்களெறிந்த தீப்பந்தங்களென்று பிரமித்து மீளவும் அப்பால் செல்லமாட்டாமல் நின்றவிடத்திலே நடுங்கி நிற்கின்றன. இப்படி இயற்கையிலேயே அழகுவாய்ந்த திருமலையில், முன்பொருகால் ஹிரண்யாஸுரனை ஒரு சிறுவனுக்காக வதைத்து அதனால் திருவுள்ளமுகந்த பெருமான் நித்யவாஸம் செய்கிறார். இத்தால் விரோதிகளைப் போக்குவதற்கென்றும் விரோதிகளை அழித்து அதனால் உகந்திருக்கவேணுமென்றும் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டே ஸர்வேச்வரன் திருமலையில் நிற்கிறானென்பதாயிற்று. ஸம்ஸாரிகளும் சென்று விரோதிகளை எளிதாகப் போக்கிக்கொள்ளலாமென்பதாயிற்று.

குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே—என்றும்
புறனுரையேயாயினும் பொன்னாழிக்கையான்
திறனுரையே சிந்தித்திரு. (41)

என் நெஞ்சே	என்னுடைய மனமே!
இன்றுமுதலாக	இன்றைய தினம் முதல்
என்றும்	எப்பொழுதும்
புறன் உரையே ஆயினும்	உள்ளன்பில்லாமல் மேலுக்குச் சொல்லும் வார்த்தையாயிருந்தாலும்
பொன் ஆழி கையான் திறன் உரையே	அழகான திருவாழியை கையிலே பிடித்த ஸ்வாமி விஷயமான வார்த்தைகளையே
சிந்தித்து இரு	தியானம் செய்துகொண்டிரு;
குன்று அனைய	மலைபோன்ற
குற்றம் செய்யினும்	குற்றங்களைச் செய்தாலும்
குணம் கொள்ளும்	(அவைகளை உபேக்ஷித்து) எம்பெருமான் நம்மிடமுள்ள குணங்களையே கொள்ளுமியல்புள்ளவன்

இப்படி திருமலையில் எம்பெருமானை அனுபவித்து,இப்பாட்டில் அவனுடைய வாத்ஸல்யம் என்கிற குணத்தைப் பேசுகிறார்.

குன்றனைய:— கீழே, ஹிரணியகசிபு என்று பிரஸித்தனான அஸுரனைக்கொன்ற பெருமாள் நித்ய வாஸம் செய்யுமிடம் திருவே

ங்கடமலை என்றார். உடனே அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலீடு பட்டு, தனது நெஞ்சைக்குறித்து 'நீ திருமகள் நாதன் விஷயமான வார்த்தைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டிரு!' என்று உத்தரவு செய்தார். ஆழ்வாருடைய நெஞ்சம், 'நாம் உள்ளன்புடன் அவனை சிந்தித்தாலன்றோ பயனுண்டு. கழுத்துக்குமேல் சொல்லும் வார்த்தையால் யாதுபயன்? நமக்கு அவனிடம் அன்பும் உண்டாகவில்லையே! நாம் மேலுக்கு அவன் நாமங்களைச் சொன்னாலும் நாம் உகந்து செய்திருக்கும் பாபக்குவியல்களுக்குத் தக்கபடி நம்மை அவன் தண்டிக்கமாட்டானோ" என்று கலக்கத்துடனிருக்க, அவ்வீச்வரனுடைய வாத்ஸல்யம் என்கிற குணத்தைக் காட்டி, தனது நெஞ்சைத் தேற்றுகிறார். என் நெஞ்சமே! நாம் செய்த குற்றங்களுக்குத் தக்கபடி நம்மை அவன் தண்டிப்பான். அவனை எப்படி நினைப்பது? என்று இவ்வளவு நாள் நீ நினைத்திருந்தது போகட்டும். நீ அவனுடைய குணங்களை அறியவில்லைபோலும். அவனிடம் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்யாணகுணங்கள் குடிகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் வாத்ஸல்யம் என்கிற ஒரு குணத்தை ஆலோசித்துப் பார். அக்குணத்தால் ஈச்வரன், நாம் மலைபோன்ற குற்றங்களைச் செய்துவைத்திருந்தாலும் அவைகளை உபேக்ஷைசெய்து நம்மிடமுள்ள குணங்களை எள்ளளவிருப்பினும் ஸ்வீகரிக்கிறான். அந்த வாத்ஸல்யம் ஸர்வஜ்ஞனையும் ஸ்வதந்திரனையுமிருக்கிற ஈச்வரனையும் அறியாதவனைப்போலவும் பாரதீனனைப்போலவும் செய்துவிடுகிறது. அவனை நம் குற்றங்களை திரஸ்காரம் செய்யும்படி செய்கிறது. எள்ளளவாயினுமுள்ள குணங்களையும் ஸ்வீகரிக்கும்படி செய்கிறது. நம்முடைய குற்றங்களை உதாஸீனம் செய்யும்படியான ஸ்நேஹம் அவனுக்கு நம்மிடம் இருக்கிறது. அந்த ஸ்நேஹத்திற்குத் தான் வாத்ஸல்யம் எனப்பெயர். ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமப் யாத்மவத்தயா | கதம்சிதுபகாரேண க்ருதேநை கேந துஷ்யதி என்றபடி. அக்குணத்தால் நம்மிடமுள்ள நூற்றுக்கணக்கான குற்றங்களை நினைக்காமலும், மிகுதியான சிரமத்துடன் செய்யப்பட்ட ஒரு உபகாரம் என்கிற செய்கையால் ஸந்தோஷத்தையும் அடைகிறான். ஈச்வரன் அக்குணத்தால் தூண்டப்பட்டு அபிசேத் ஸுதுரா சாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் | ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யோ ஸம்யக் வ்யவ

ஸிதோ ஹி ஸ: | என்றும், அபிபாபேஷ்பிரதா மத்பக்தா: பாண்டு நந்தன | முச்யந்தே பாதகைஸ்ஸர்வை: பத்மபத்ரமிவாம்பஸா | என்றும் உபதேசிக்கிறான். துராசாரமுள்ளவனாயிருந்தாலும் அநந்ய பாவத்துடன் என்னை ஸேவித்தானாகில் அவன் ஸாதுவென்றே யாவராலும் நினைக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில் அவன் ஈச்வரனை சரணாகதி செய்வதாகிற நல்ல தீர்மானத்தைச் செய்தான் அல்லவா? என்றும், என்னுடைய பக்தர்கள் பாபங்களில் ஆசையுள்ளவர்களா யிருந்தாலும் (அப்பாபங்களை நான் உபேக்ஷை செய்துவிடுவதால்) அவர்கள் தாமரை இலை ஜலத்தினால் விடுபடுவதுபோல், பாபங்களி லிருந்து விடுபடுகிறார்கள்) என்றுமோதுகிறார். ஆதலால் அந்த வாத் ஸல்யகுணத்தை அறிந்துகொண்டு, இன்றுமுதல் அழகான திரு வாழியைக் கையிலேந்தின பெருமான் விஷயமான வார்த்தைகளை சிந்தித்துக்கொண்டேயிரு! அவன் குணங்களைமாத்திரம் ஸ்வீகரிப் பவனாதலால் நமக்கு அருள்செய்வனேயன்றி சீற்றத்தையடைய மாட்டான். ஆதலால் பகவத் விஷயமான உரைகளை நினைத்துக் கொண்டிரு! என்று தனது மனத்தைக் குறித்துபதேசித்தபடி.

திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால்
திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்—திருமகள்மேல்
பாலோதம் சிந்தப் படநாகணைக் கிடந்த
மாலோத வண்ணர் மனம். (42)

பால் ஓதம்	பாற்கடலின் திவலைகள்	மனம்	மனமானது
சிந்த	சிதறி மேலேவிழ	திருமகளும்	லக்ஷ்மீதேவியும்
படம்நாக அணை	படத்துடன் கூடிய நாகமாகிற மெத்தையில்	மண்மகளும்	பூமிதேவியும்
கிடந்த	பள்ளிகொண்ட	ஆய்மகளும்	நீளாதேவியும்
மால் ஓதம் வண்ணர்	பெரியகடல்போன்ற நிறத்தையுடைய ஸ்வாமியினுடைய	சேர்ந்தால்	(இம்மூவரும்) கலந்தால்
திருமகள்மேல்	பெரிய பிராட்டியாரிடமுள்ள	திருமகட்கே	லக்ஷ்மீதேவியின் மேலேயே
		தீர்ந்த ஆறு	பொருந்தியிருக்கிற விதம்
		என்கொல்	எங்ஙனே தான்!

கீழே எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய குணத்தைப் பேசினார். பிராட்டிமார்களின் சேர்க்கையினால் அக்குணம் புகர்பெற்று குன்றாது விளங்குகிறதென்கிறாரிப்பாட்டில்.

திருப்பாற்கடலில் பெருமான் பள்ளிகொண்டுறையும் கால் அக்கடலில் அலைகள் கொந்தளித்து வீச, பால் திவலைகள் அப்பெருமானது திருவுடம்பில் சிதறிவிழுகின்றன. அவனது கருத்த திருமேனி முத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது போல் விளங்குகிறது. அங்ஙனம் பள்ளிகொண்ட ஸ்வாமியினுடைய லக்ஷ்மீதேவியிடம் சென்ற திருவுள்ளம் பூமிதேவியும் நீளாதேவியும் சேர்ந்து பரிமாறும் காலத்திலும் லக்ஷ்மீதேவிஒருத்திக்கே அற்றுத் தீர்ந்திருக்கிறது. திருமகளைத்தவிர மற்ற பிராட்டிமார்களை நினைக்கவேயில்லை. இது என்ன நீர்மை! என்று வியப்பை அடைகிறார்.

அதாவது பெருமாள் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடி அநுபவித்தால் மற்ற பிராட்டிமார்கள் அத்திருமகளுக்கு கொங்கை முதலிய திவ்யாவயவங்களாகவும் புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போக உபகாரணங்களாயும் இருந்துகொண்டு ரஸாநுபவம் செய்கிறார்கள். திருமால் பூமிநீளா தேவிகளோடு கூடி அநுபவித்தால் திருமகள் கொங்கை முதலிய தன் அவயவங்களை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார் என்று உகந்திருப்பாள். ஆதலால் திருமால் திருமகட்கே தீர்ந்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இங்கு தீர்ந்தார் என்பதும் அற்றுத் தீர்ந்தார் என்பதும் மற்ற விஷயங்களை சிறிதும் நினையாமல் திருமகளிடட வழக்காயிருக்கும் தன்மையைச் சொல்லுகிறது.

இங்கு தீர்ந்தவாறு என்னும் பதத்தை திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு, மண்மகட்கே தீர்ந்தவாறு, ஆய்மகட்கே தீர்ந்தவாறு என்று கூட்டி அநுஸந்திப்பதுமுண்டு. அப்படி அந்வயித்தால், திருமகளைக்கேட்டால் என்னிடம் தான் பெருமானது காதல் பெருகிகிறது. மற்றவர்களை மதிக்கிறதே இல்லை என்று சொல்லும்படியும், மண்மகளைக் கேட்டால் என்னைத்தவிர மற்றொருத்தியை கண்ணாலும் ஸ்வாமி பார்ப்பதில்லையென்று சொல்லும்படியும், ஆய்மகளைக் கேட்டால் திருமால் எனக்கே உகப்பைத்தருவன் என்றும்

படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே கொண்டாடும்படியான திருவுள்ளம் படைத்திருக்கிறான் என்றும் தாத்பர்யம் கொள்ள வேணும்.

ஸௌபரி என்பாரொரு முனிவர் மாந்தாதா என்ற அரசனுடைய ஐம்பது புதல்விகளை மணம் புரிந்துகொண்டு, ஒரு வனத்தில் ஐம்பது மாளிகைகளைக்கட்டி அவைகளில் அப்பெண்களை அமர்த்தி தனது தவத்தின் பெருமையால் ஐம்பது சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஐம்பது மாளிகைகளிலுமிருந்துகொண்டு அப்பெண்மணிகளை உகப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொருவரும் இம்மாமுனிவர் நாமிட்டவழக்காயிருந்துகொண்டு இங்கேயே களித்துக்கிடக்கிறாரே! நம்முடைய மற்ற ஸஹோதரிகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லையே! நம் ஸஹோதரிகள் என்படுகிறார்களோ! என்று வருந்தினார்களே யல்லது ஸுகத்தில் குறைவுள்ளவராயிருந்தார்களில்லை. இப்படி ஒருமுனிவர் தனது தவத்தின் வலிமையால் ஐம்பது மாதர்களை உகப்பித்தாரென்றால் ஸர்வசக்தனான ஸ்வாமி பதினாறாயிரம் தேவிமார்களானாலும் உகப்பிக்கவல்ல சக்திவாய்ந்தவனென்பது ஐயமற யாவரும் அறியக்கூடிய விஷயமே.

மனமாசு தீரு மருவினையும் சாரா
தனமாய தானே கைகூடும்—புனமேய
பூந்துழாயா னடிக்கே போதொடு நீரேந்தி
தாந்தொழா நிற்பார் தமர். (43)

புனம்மேய பூந்துழாயான்	தன் இடத்தில் இருந்தாற்போலே செழித்துப் பூத்ததிருத்துழாயையணிந்த ஸர்வேச்வரனுடைய	தொழாநிற்பர்	ஸேவிப்பார்கள் (உடனே)
அடிக்கே	திருவடிகளுக்கே	மனம் மாசு	மனத்திலுள்ள அழுக்குகள்
போதொடு	புஷ்பங்களோடு	தீரும்	தொலைந்துபோம்
நீர் ஏந்தி	தீர்த்தத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு	அருவினையும்	கொடியபாபங்களும்
தமர்	பாகவதர்கள்	சாரா	கிட்டாது
தாம்	தாமாகவே	தனம் ஆய	ஐச்வர்யமும் (பக்தியும்)
		தானேகைகூடும்	தானாகவே வந்து சேரும்.

இப்படி புருஷகாரபூதைகளான பிராட்டிமார்களைக்கொண்டு பரமபுருஷனை நாம் ஆச்ரயித்தால் அவனை அநுபவிக்க இடையூறாயிருக்கும் வினைகளனைத்தும் தன்னடையே விலகிப்போமென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஸர்வரக்ஷகன் என்று எல்லாருக்கும் தெரியும்படி திருத்துழாய் மாலையை அணிந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளுக்கென்று புஷ்பங்களையும் தீர்த்தங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு பக்தியுடன் ஸேவிப்பவர்களுக்கு மனத்திலுள்ள தோஷங்களாகிய காமக்ரோதாதிகளும் ஆத்மதோஷங்களாகிற, அவித்யா, கர்ம, வாஸநாதிகளும் தன்னடையே விலகிப்போம். இப்படி இடையூறுகள் நீங்குவதுமின்றி பகவத் பக்தியாகிற செல்வமும் வந்து கைகூடும். ஆதலால் இடையூறுகள் நீங்குவதற்கும் பகவத் பக்தி பெறுவதற்கும் என்ன வ்யாயம் செய்வது என்று கரையவேண்டாம். நாம் அவனை ஸேவித்தால் அவன் அபிமதங்களைத் தானே கொடுக்கிறான். நாம் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தால் அவன் செய்யவேண்டியதைச் செய்ய மறந்துவிடுவனோ? ஆகையால் நாம் அவனைத் தொழுதால் நமக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களும் எளிதாகக் கைகூடுமென்று கருத்து.

தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்—தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்பரே,
அவ்வண்ண மாழியானும். (44)

ஆழியான்	திருவாழியைப் பரிகாரமாகவுடையவன்	அப்பேர் ஆம்	அதுவே நமக்குப் பெயராகக் கொள்வன்
தமர் உகந்தது	பக்தர்கள் ஆசைப்படுகிறது	மற்று	இப்படியே
எவ்வுருவம்	எந்த வடிவத்தையோ	தமர்	பக்தர்கள்
அவ்வுருவம் தானே ஆம்	அந்த வடிவத்தையே ஸ்வீகரிப்பன்	உகந்து	அன்புடன்
தமர் உகந்தது	பக்தர்கள் விரும்பியது	எவ்வண்ணம்	எந்த குணங்களை
எப்பேர்	எந்த திருநாமத்தையோ	சிந்தித்து	தியானித்து
		இமையாது	கண்கொட்டாமல் (ஓயாமல்)

இருப்பர்	பாவனையுடன் இருப்பர்களோ	அவ்வண்ணம் ஆம்	அந்த குணங்களையே தனக்கு ஸ்வீகரிப்பன்.

எம்பெருமானைத் தொழுதால் வினைகள் விலகிப்போம் என்றார் கீழில். அவன் அகப்பட்டாலன்றோ தொழலாம். அவனைக் காண முடியவில்லையே! எந்தவுருவத்துடனிருப்பதாக அவனை நினைப்பது எந்தப் பெயரையுடையவனாக நினைப்பது? எவ்வண்ணம் நினைப்பது? என்று சிலர் வினவ, நம்முடைய விருப்பத்தின்படியே அவனை நினைக்கலாம். நாம் ஆசைப்படும் உருவம்தான் அவனுக்கு உருவம், நாம் இடும்பெயர்தான் அவனுக்குப் பெயர், என்று பதில் கூறி, நாம்கண்டு தொழயோக்யமான அர்ச்சாவதாரத்தைப் பேசுகிறாரிப்பாட்டில்.

தமருகந்ததெவ்வுருவம் பரமபுருஷனிடம் பக்திவாய்ந்த பாகவதோத்தமர்கள் தங்களுக்கிஷ்டமான தாமரம், வெள்ளி, ஸுவர்ணம் முதலிய த்ரவ்யங்களால் தங்களுக்கிஷ்டமான, ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபங்களான ப்ரதிமைகளைச்செய்து இந்த வுருவத்தில் எழுந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தால் அவன் ஸந்தோஷத்துடனே அதில் நித்யவாஸம் செய்கிறான், அப்பிம்பத்தில் இருந்துகொண்டே நம்மால் ஆராதிக்கப்பட்டு நமக்கு வேண்டுமவைகளைத் தருகிறான். ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸன்ன வதனேக்ஷணாம் | க்ருத்வா த்மந: ப்ரீதி கரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி: | தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம்யஜேத் தாம் விசிந்தயேத் | என்கிற பகவத் சாஸ்திர வசனங்களை உணர்க.

தமருகந்ததெப்பேர் அடியார்கள் அவனை எந்தப் பெயரிட்டழைக்கிறார்களோ! அப்பெயர்தான் அவனுக்குப் பெயர். ஆதலால்தான் ஆராவமுது, வைத்தமாநிதி, நந்தாவிளக்கு, ஆமருவி, நம்பி முதலிய தன் காதலைக்காட்டும் பெயரால் ஆழ்வார்கள் அழைக்க, அப்பெயருடனேயே, திவ்ய தேசங்களில் எம்பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கிறார்.

தமருகந்தெவ்வண்ணம் நாம் எந்த ப்ரகாரமாக நினைக்கிறோமோ அந்த ப்ரகாரத்துடனேயே வந்து நம்முடைய அபிமதங்களைத் தலைக்கட்டி வைக்கிறான். நாம் எந்த குணங்களுள்ளவனாக உபாஸிக்கி

ஞேமோ, அக்குணங்கள் தான் அவனுடைய குணங்கள். நாம் எப்படி நினைத்துக் கூப்பிட்டாலும் நாம் நினைத்தபடியே வருவான். அவனுக்கு ஸொந்தமான வுருவமோ, பெயரோ, நிறமோ, கிடை யாது. எல்லாம் ஆச்ரிதர்களிட்ட வழக்காயிருக்கும். இவ்வர்த் தம் யே யதா மாம் பிரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் என் கிற பகவத்கீதா வசனத்திலும், காணலாம். நதே ரூபம் நசாகாரோ நாயுதாநிநசாஸ்பதம்ததாபி புருஷாகார: பக்தாநாம் த்வம் பிரகா சஸே. என்கிற பிரமாணத்தையும் உணர்க. ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே என்கிற அவன் வார்த்தையையும் அறியவேணும். ஆத லால் நம்மிஷ்டப்படி அர்ச்சாஸமாதியில் அவ்வீச்வரனை ஆராதிப் பது மிகவும் ஸுலபமான கார்யமென்பது விளங்கும்.

ஆமே யமரர்க் கறிய வதுநிற்க,
நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே—பூமேய
மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடி-
பாதமத்தா லெண்ணிஞன் பண்பு. [யை

(45)

நல்நெஞ்சே	நன்மைபொருந்திய மனமே	பாதம் அத்தால்	அந்த திருப்பாதங்களால்
பூமேய	தாமரை மலரில் வஸிக்கிற	எண்ணிஞன்	எண்ணினவனு டைய
மாதவத்தோன்	பெரிய தவத்தாலு யர்ந்த பிரமனு டைய	பண்பு	ஸ்வபாவம்
		அமரர்க்கு	தேவர்கட்கு
		அறிய ஆமே	அறியமுடியுமோ?
தாள்பணிந்த	பாதத்தில் வணங் கின	அது நிற்க	அது கிடக்க
		நாமே	நாம் தாம்
வாள் அரக்கன்	கத்தியையுடைய இராவணனது	அறிகிற்போம்	அறியவல்லராயி னோம்.
நீண் முடியை	உயர்ந்த பத்துமுடி களையும்		

இப்படி ஈச்வரன் ஸர்வஸுலபனுயிருந்தாலும் அவனுடைய பெருமை நம்மால் அறியமுடியாதென்றும் நான்முகனாலும் அறிய முடியவில்லையென்றும் இப்பாட்டில் அவனது பெருமை பேசப் படுகிறது.

முன்பொருகால் இராவணன் என்ற அரக்கன் தன்னுடைய பத்துத்தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகக் கடவுளிடம் சென்று தனக்கு வேண்டிய வரங்களை வேண்டிக்கொண்டான். அப்பொழுது ஸ்ரீமந்நாராயணன் நான்முகனுடைய மடியில் ஒரு குழந்தையாய் படுத்திருந்து "இவனுக்கு வரங்களைக் கொடுக்காதே. கொடுத்தால் இவன் எல்லாவுலகங்களையும் துன்பப்படுத்துவான். இவன் அரக்கன். தனது தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை ஏமாற்றுகிறான்" என்று சொல்வதுபோல் தன்னுடைய திருவடியின் கட்டை விரலால் மறைக்கப்பட்டிருந்த அவனது தலைகளை ஒன்று இரண்டு என்று எண்ணிக்காட்டினார். அதைப் பிரமதேவன், தெரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை. தனது மடியில் கிடக்கும் குழந்தையை தெய்வமென்றும் அறியவில்லை, அப்படிப் பிரமதேவனாலும் அறியவொண்ணாத மேன்மை நமக்கு அறியப்போமோ? என்கிறார்.

இப்பாசுரத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வரலாற்றை பேயாழ்வார் மூன்றாம் திருவந்தாதியில் எழுபத்தேழாவது பாசுரத்திலும் திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் நாற்பத்து நான்காம் பாட்டிலும் இணைத்திருக்கிறார்கள்.

இதற்கு மூலபூதமான புராணங்கள் நமக்குத் தென்படவில்லை; ஆகிலும், வால்மீகி முதலிய முனிவர்களுக்கும் அகப்படாத இவ்வரலாறு மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிவிக்கும் ஆழ்வார்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதென்று நாம் உணர்ந்து ஸந்தோஷிக்கப் ப்ராப்தம்.

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப்பலியேற்ற
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினைதீரப்—புண்புரிந்த
ஆகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர், அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள்வார். (46)

பண்புரிந்த	ஸ்வரங்களுடன் கூடிய	சென்னி	தலையில்
நான்மறையோன்	நான்குவேதங்களையுடைய பிரமதேவனுடைய	பலியேற்ற	பிச்சைவாங்குகிறவனும்
		வெண்புரி	வெளுப்பான முப்புரியையுடைய

நூல்	யக்ஞோபவீதத்தை	தாள்	திருவடிகளை
மார்பன்	மார்பில்தரித்தவனுமான சிவனுடைய	பணிவார் கண்டீர்	வணங்குகிறவர்களல்லவா ;
வினைதீர	பாபம்தொலையும்படி	அமரர்தம்	நித்ய ஸூரிகளுடைய
புண்புரிந்த	புண்படுத்திக்கொண்ட	போகத்தால்	ஐச்வர்யத்தோடு
ஆகத்தான்	திருமேனியையுடையபெருமானுடைய	பூமி	லீலாவிபூதியையும்
		ஆள்வார்	ஆட்சிசெய்கிறார்கள்.

திருமால் ருத்ரனுக்கு அருள் புரிந்தமை இப்பாட்டில் பேசப்படுகிறது. ஐந்து தலைகளைப் படைத்த ருத்ரன் பிரமதேவனுக்கு ஐந்து தலைகளிருப்பதைக்கண்டு உலகத்தார் பிரமனையும் ருத்ரனென்று பிரமிப்பார்களென்றெண்ணினான். உடனே அவனருகே சென்று அப்பிரமனுடைய தலைகளில் ஒன்றை தனது கைவிரலின் நகத்தால் கிள்ளி எடுத்தான். பிரமனும் ருத்ரனைக் குறித்து நீ என் மண்டையோட்டுடனேயே திரிவாய் என்று சபித்தான். ருத்ரனும் தனது கையிலொட்டின கபாலத்துடனேயே திரிந்து மிகவும் கலங்கினவனாய் தேவர்களிடம் சென்று இக்கபாலம் கையைவிட்டு எப்படி விலகும் என்று வினவ, அவர்களும் நீர் இக்கபாலத்திலேயே பிக்ஷை எடுக்கவேண்டும். என்றையதினம் இக்கபாலம் நிறையுமோ அன்று உம்முடைய கையை விட்டு நழுவி விழும் என்று சொல்ல, ருத்ரன் அவ்வண்ணமே பிக்ஷையெடுத்து வருங்கால், ஒரு நாள் பதரிகாச்ரமத்தில் நாராயணனிடம் பிக்ஷை கேட்டான். அங்கு பகவான் தனது நகத்தால் தனது மார்பைக் கீறிக்கொண்டு அதிலிருந்து பெருகிய உதிரத்தால் அக்கபாலத்தை நிரப்ப உடனே அக்கபாலம் அவன் கையைவிட்டு கீழேவிழுந்தது. அரனும் பரிசுத்தனான். அப்படி அரனைப் பரிசுத்தனாக்கிய நாராயணனுடைய திருவடிகளை வணங்கித் தொழுவார்கள் இப்பூமியிலிருந்து கொண்டே நித்யஸூரிகளுடைய போகத்திற்குரியவராவார்கள். அல்லது பூமியிலிருந்துகொண்டே விண்ணவர் வேண்டிவிலக்கின்றி மேவுமடிமையெல்லாம் மகிழ்ந்தடைகின்றனர் என்பதாம்.

பண்புரிந்த—ஸ்வரங்களுடன் கூடிய நான்கு வேதங்களையும்

செவ்வனே சொல்லிக்கொண்டு நிரபராதியாயிருந்த நான்முகனை தலையறுத்தான். வாமாங்குஷ்ட நகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா என்று ருத்ரன் வார்த்தை.

வெண்புரிநூல் ருத்ரனுடைய யக்ஞோபவீதம் வெளுப்பாயிருந்ததென்றார். இத்தால் தனது பாபம் தொலைய தினந்தோறும் முழுகிக்குளித்து பூணூலைத் தேய்த்து வெண்புரிநூலானான் என்பது தோற்றும்.

வினைதீர:—ஈச்வரனென்று அஹங்காரமடைந்து வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற்பூசிக்கையகத்து சந்தார்தலைகொண்டு உலகேழும் திரிகிறானே என்று வருந்தி தனது மார்பைக் கீறிக்கொண்டாவது ருத்ரனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று கருதினான் என்பது தோன்றுகிறது. ருத்ரனோடு ஸம்பந்தித்தார்க்குமிதுவே பணி என்றார் வ்யாக்யானங்களில்; ருத்ரன் தனது தந்தையின் தலையைக்கிள்ளினான். இவனைக் கணவனாக வரித்த பார்வதி தன் தந்தையான தக்ஷப்ராஜாபதியின் மரணத்திற்கு காரணமானாள். ஆதலால் பிரமருத்ராதிகளுக்கும் ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை ஸேவிப்பவர்தான் தரணியோடு விசும்பாளும் தன்மை பெறுவார் என்றபடி.

வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும்,
சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ—கூரிய
மெய்ஞ் ஞானத்தா லுணர்வார் காண்பரே, மேலொரு நாள்
கைந்நாகங் காத்தான் கழல்.

மதம்	மதம்கொண்ட	கூரிய	பரமஸூக்ஷ்மமான
களிறு ஐந்தினையும்	(இந்திரியங்களாகிற யானைகள் ஐந்தையும்	மெய்	உண்மையான
வாரி	ஜலம்போன்ற விஷயங்களிலிருந்து	ஞானத்தால்	பக்தியாகிற ஞானத்தால்
சுருக்கி	இழுத்து அடக்கிப் பிடித்து	உணர்வார்	அறியமுயல்பவர்கள்
சேரி	மனம்போனவிடங்களில்	மேல் ஒரு நாள்	முன் ஒரு காலத்தில்
திரியாமல்	அலையாமல்	கை நாகம்	குணமுள்ள யானையை
செந்நிறீஇ	செவ்வனே நிறுத்தி	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனுடைய
		கழல்	திருப்பாதங்களை
		காண்பர்	கண்களால் கண்டு மகிழ்வார்கள்

இப்பாட்டில் புண்புரிந்த ஆகத்தான் தாள் பணிவார் இன்னு ரென்று காட்டுகிறார்.

வாரி சுருக்கி:— செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாகிற மதயானைகளை சப்தம் ரஸம் ரூபம் வாஸனை ஸ்பர்சம் முதலிய விஷயங்களாகிற ஜலத்தில் செல்ல விடாமல் இழுத்துப்பிடித்தும், மனம்போன விடங்களிலெல்லாம் திரியாமல் அடக்கியும், ஸாத்விகத்யாகத்துடன் செய்யப்படும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களால் பரிசுத்தமான மனத்தில் ஏற்படும் பக்தியென்கிற ஞானத்தால் ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறியமுயல்பவர்கள் கஜேந்திராழ்வானுக்கு அபயமளித்த பரமபுருஷனை நேரில் பார்ப்பார்கள், மற்றவர்களுக்கு முடியாதென்பதாம்.

இந்திரியங்களை "அடக்கமுடியாதவை" என்கிற காரணத்தால் மதயானைகளாகச் சொன்னார். யானைகளின் மதத்திற்கு காரணமாதலாலும், அடிக்கடி விடாயை உண்டுபண்ணுவதாலும், ஜலத்திலுள்ள முதலை முதலிய ஜந்துக்களால் துன்பம் ஏற்படுவதுபோல், துன்பங்களுக்கு காரணமாயிருப்பதாலும், சப்தம்முதலிய அநுபவிக்கப்படும் விஷயங்களை ஜலமாக நிரூபித்தார். மதயானையை ஜலத்தில் செல்லவொட்டாமல் அடக்கி தெருவீதிகளில் அலையவிட்டால் ஊராரைக்கொல்லுமாதலால், யானைகளை, தெருக்களிலும் விடாமல் தனியே ஒரு காட்டிலடக்கி வைக்கவேணும். அதுபோல் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து அடக்கியும் மனம்போன விடங்களிலெல்லாம் செல்லவொண்ணாது அடக்கவேணுமென்பது பற்றி மீண்டும் சேரி திரியாமல் செந்நீறீஇ என்றது.

மெய்ஞ்ஞானத்தால் கபடமில்லாமல் உள்ளன்போடு செய்யப்படும் பக்தியோகத்தால் அவனைக்காணலாமென்றபடி.

கைந்நாகம் காத்தான்—இந்த விசேஷணத்தால், கஜேந்திராழ்வானுக்கு முதலையால் ஏற்பட்ட துயரம்நீங்கி பகவத் தர்சனம் ஏற்பட்டதுபோல், பக்தியோகத்தால் அவனை அறிபவர்களுக்கு இடையூறுகள் நீங்கி அவன் திருவடிகளைக் காணலாமென்பது விளங்குகிறது.

கழலொன்றெடுத்தொருகை சுற்றியோர் கைமேல்,
சுழலும் சுராசுரர்களஞ்ச—அழலும்
செருவாழியேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மரு வாழிநெஞ்சே மகிழ். (48)

கழல் ஒன்று	(திரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) ஒரு திருவடியை	அழலும்	தீயை உமிழ்கிற
எடுத்து	உயரே தூக்கி	செரு	மிடுக்கையுடைய
ஒரு கை	ஒருகையால்	ஆழி	திருவாழியாழ்வானை
சுற்றி	நமுசி என்னும் அஸுரனைச்சுற்றித் தள்ளி	ஏந்தினான்	தரித்தவனுடைய
சுழலும்	கலங்கியிருக்கிற	சே அடிக்கே	சிவந்த திருவடிகளில்
சுராசுரர்கள்	தேவர்களும், அசுரர்களும்	செல்ல	சேரும்படி
அஞ்ச	நடுங்கும்படி	ஆழி நெஞ்சே	கம்பீரமானமனமே!
ஓர் கைமேல்	மற்றொரு கையில்	மருவு	கிட்டுவாயாக
		மகிழ்	ஸந்தோஷப்படுவாய்.

உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளைத்தொழுது ஸுகமாயிருப்பாய் என்று தனது திருவுள்ளத்தைக் குறித்துப்பேசுகிறார்.

கழல்:—பகவான் வாமனனாயவதரித்து மஹாபலியிடம் சென்று மூவடிமண் இரந்தான், மன்னவனும் என்னால்தரப்பட்டதென்றான். அக்கணமே பெரியவடிவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு உலகங்களை யெல்லாம் திருவடியால் அளக்க ஆரம்பித்தான். உடனே மஹாபலியின் புதல்வன் நமுசி என்பான் அப்பகவனை நோக்கி நீ செய்வது அக்ரமம். இது என்ன மாயம், இந்த மாயத்தை என் தகப்பன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. நீ முன்னே எந்தத் திருவடியால் மூவடி வேண்டினாயோ? அதே அளவுள்ள திருவடியால் அளந்து கொள்! என்று சண்டையிட, பகவானும் சரீரம் என்றால் அது வளருமியல்புடையது என்று மிகப்ரஸித்தம். என் உடம்பு வளர்ந்து விட்டதால் அடியும் பெரிதாயிற்று நான் என்ன செய்வேனென்று பதில்சொல்ல, அதைக்கேளாமல் மீண்டும் அளப்பதைத்தடுக்க, த்ரிவிக்கிரமன் அந்த நமுசியின் காலைப்பிடித்து கையால் தூக்கி தானும் வளர்ந்து அவ்வஸுரனை ஆகாசத்தில் சுழற்றி அடித்தான். நமுசி

யென்பவன் அப்பகவானைத் தடுக்கும்பொழுது தேவர்கள் நம் காரியத்திற்கு இடையூறுகள் பல நேர்படுகின்றனவே, நிறைவேறுமோ; என்னமோ; என்றஞ்சினார்கள் அசுரர்கள் நமுசிக்கு என்ன விளையுமோ என்றஞ்சினார்கள் இப்படி யாவரும் பயப்படும் கால் உலகங்களை அளந்து, நமுசியை வானில் சுழற்றியெறிந்து, மற்றொருகையால் தீயை உமிழும் சக்ரத்தாழ்வானை யேந்தி, உலகங்களை உய்யச்செய்த பெருமானுடைய திருவடிகளை, மனமே! பற்றுவாய். அதனால் உண்டாகும் மோக்ஷாநந்தத்தையும் பெறுவாயாக! என்றார்.

மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல் யாக்கை
நெகிழ முயல்கிற்பார்க் கல்லால்—முகிழ்விரிந்த
சோதி போற் றோன்றும் சுடர்பொன்னெடுமுடி, எம்
ஆதி காண் பார்க்கு மரிது. (49)

மகிழ் அலகு ஒன்றேபோல்	மகிழ மரத்தினுடைய ஒருவிதைபோல்	தோன்றும்	காணப்படும்
மாறும்	பலவகையாகமாறுகிற	சுடர்	காந்தியையுடைய
பல் யாக்கை	அநேகசரீரத்தை	பொன்	அழகிய
நெகிழ	விலக்க	நெடுமுடி	உயர்ந்த கிரீடத்தையுடைய
முயல்கிற்பார்க்கு அல்லால்	பிரயத்னம் செய்கிறவர்களுக்கல்லது	எம் ஆதி	காரண வஸ்துவான பெருமான்
முகிழ்விரிந்த	நன்றாய் மலர்ந்த	காண்பார்க்கும்	பார்க்கவேணுமென்கிறவர்களுக்கும்
சோதிபோல்	தேஜஸ்ஸுபோல்	அரிது	அகப்படான்.

இச்சரீரத்தில் ஆசையை விட்டவர்களுக்கல்லது பகவானைக் காண முடியாதென்று சொல்லுகிறார்.

மகிழலகு:— ஜீவாத்மா என்பது நித்யமான வஸ்து. அது நம்முடைய கர்மாநுகுணமான பகவத்ஸங்கல்பத்தால் அநேக சரீரங்களில் நுழைந்து ஸுக துக்கங்களை அநுபவிக்கிறது. இந்த சரீரம் மாறி மாறி வருகிறது. ஒரு ஸமயம் தேவசரீரத்தில் ஜீவன் வஸிக்கிறான், அதேஜீவன் மற்றொருகால் மனுஷ்ய சரீரத்தில் கிடக்கிறான், மற்றொரு ஸமயம், பசு, பக்ஷி, புழு முதலிய சரீரங்களில் இருக்கிறான், ஆதலால் ஜீவனுக்கு துயரங்களை அநுபவிப்பதற்கும்

மோக்ஷாநந்தம் அடையாமலிருப்பதற்கும் காரணம் சரீரம்தான், சரீரம் உள்ளவரையில் பேராநந்தம் கிடையாது—ஸுகம் கலந்த துக்கம் விடாது. நஹ வை ஸசரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோ ரப ஹதிரஸ்தி என்று சுருதிவாக்யம். ஆதலால் மாறி மாறி வரும் ஆக்கையில் ஆசையைவிட வேண்டுமென்கிறார். சரீரத்தில் ஆசையைவிடுபவர்களுக்கல்லது மற்றவர்களுக்கு அவ்வீசனைக் காண முடியாது. சரீரத்தில் ஆசையுடன் அவனைவேண்டாமல், சரீரத்தில் புண்ணாராக்கை என்னும்படியான இகழ்ச்சிதோன்றி பற்றுதலை விடவேண்டுமென்று கருத்து. சரீரம் மாறி மாறி வருமென்பதற்கு ஒரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார். மகிழலகென்று. முன்காலத்தில் கணிதசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்கள் கணிதம் செய்யும்பொழுது மகிழம் விதையை உபயோகித்துக் கொள்வார்கள், அவ்விதை காணி ஸ்தானத்தில் சிறிது நேரம் இருக்கும். சிறிது நேரத்தில் கோடி ஸ்தானத்தில் நிற்கும். (காணிஸ்தானமென்பது ரொம்பவும் தாழ்ந்ததான எண்ணுடைய ஸ்தானம்—கோடிஸ்தானம் என்பது ரொம்பவும் உயர்ந்த எண்ணின் இடம்) மகிழவிதை எப்படி உயர்ந்த ஸ்தானத்திலும் தாழ்ந்த ஸ்தானத்திலும் நிற்கிறதோ; அதுபோல சரீரமும் உயர்ந்த தேவாதி சரீரமாகவும் தாழ்ந்த பசுபக்ஷி முதலான சரீரமாகவும் மாறி வருமென்றபடி.

முகிழ்விரிந்த:—எல்லாவுலகங்களுக்கும் நாதனென்று காட்டும் மலர்ந்த சோதியுடன் கூடிய திருவபிஷேகத்தை சிரஸில் தரித்தவன், என்றபடி.

காண்பாரக்குமரிது:— ஜகத்காரணமான வஸ்து, சரீரத்தில் ஆசையை விடாமல் காண்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்குமரிது, என்று. அல்லது எம் ஆதி காண்பு, ஆர்க்கு மரிது. என்னுடைய காரணவஸ்துவைப் பார்ப்பது, யாருக்கும் முடியாதகாரியம் என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

அரிய புலனைந்தடக்கி யாய் மலர் கொண்டு, ஆர்வம்
புரிய பரிசினற்புல்கில்—பெரியனாய்
மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலிபால், வண்கைநீர்
ஏற்றானைக் காண்பதெளிது. (50)

அரிய	அடக்குவதற்கரிதான	பெரியனாய்	தன்னை உயர்ந்தவனாய் நினைத்து
புலன்ஐந்து	ஐந்து பொறிகளையும்	மாற்றாது	தான்நினைத்ததை தவறாமல் செய்கிற
அடக்கி	அடங்கும்படி செய்து	வீற்றிருந்த	மேன்மை தோன்றும்படி அமர்ந்திருந்த
ஆய்	ஆராய்ந்து பார்த்தெடுத்த	மாவலிபால்	மஹாபலியினிடம்
மலர்	புஷ்பங்களை	வண்கை	அத்யுதாரமான கையில்
கொண்டு	(கையில்) தரித்துக் கொண்டு	நீர் ஏற்றானை	தானஜலத்தை ஸ்வீகரித்தவனை
ஆர்வம்புரிய	பக்தியினால் மிக்கதான	காண்பது	பார்ப்பது
பரிசினால்	பிரகாரத்தால்	எளிது	ஸுலபமாயிருக்கும்
புல்கில்	அடையப்பார்த்தால்		

இப்பாட்டிலும் இந்திரியங்களை அடக்காதவனுக்கு அவனைக்காண்பதரிது என்கிறார்.

அரிய—சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண பிரமாதி பலவத் த்ருடம் தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் என்று புயல்காற்றை அடக்குவதுபோல் அடக்கவரிதான மனத்துடன் கூடிய ஐம்புலன்களை அடக்கிக்கட்டி, நல்ல புஷ்பங்களைப் பறித்துக் கொண்டு பக்தி மேன்மேலும் வளரும்படி அவனை அர்ச்சித்தால், தான் பெரியோனென்றும், என்மனதில் தோன்றியதைச் செய்யாதிருக்க மாட்டேனென்றும், கர்வம் படைத்த மஹாபலியை அடக்கின பெருமானைக் காண்பது சுலபமான கார்யமென்கிறார்.

வண்கை எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுத்து அத்யுதாரம் என்று பெயர்படைத்த கையால் தான் தான ஜலத்தையும் பெற்றான், இது என்ன நீர்மை! என்று வியப்பைக் காட்டுகிறது.

எளிதிலிரண்டடியும் காண்பதற்கு, என்னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே—களியில்
பொருந்தாதவனைப் பொரலுற்று, அரியாய்
இருந்தான் திருநாமமெண். (51)

என்னுள்ளம்!	என்மனமே!
எளிதில்	ஸுலபமாக
இரண்டு அடியும்	(ஸர்வேச்வரனுடைய) இரண்டு திருவடிகளையும்
காண்பதற்கு	பார்க்கும்பொருட்டு
தெளிய	(விஷயங்களால் நேர்ந்த கலக்கத்தை விட்டு நீ தெளிவடைந்தால்
செவ்வே தெளிந்து ஒழியும்	(அவ்வீச்வரனும்) நம்மிடத்தில் (கோபத்தைவிட்டு) பிரஸந்நனுவான்,

	ஆதலால்
களியில்	கர்வத்தால்
பொருந்தாதவனை	தன்னைப் பணியாமலிருந்த இரணியனை
பொரல்	போர்புரிந்து கொல்லுவதில்
உற்று	பிரயத்னம் செய்து
அரியாய்	நரசிங்கமாய்
இருந்தான்	அவதரித்திருந்தவனுடைய
திருநாமம்	பெயர்களை
எண்	நினைத்திருப்பாயாக.

இந்திரியஜயம் செய்து ஆர்வத்தால் அவனைத் தொழுதால் எளிதில் காணலாமென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். ஆதலால் விஷயகாலுஷ்யங்களை விட்டுத்தெளிந்து அவன் திருநாமங்களை நினைப்பாய் என்று தன் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார். என்னுள்ளமே! நீ நம் ஸ்வாமியைக்கண்டு அநுபவிக்கக்கருதி மற்ற விஷயங்களினால் உண்டாகும் கலக்கத்தைவிட்டு தெளிவாயிரு. அவ்வீசனும் அநாதியாக அவன் ஆக்ஞையைமீறியதால் நம்மிடம் வைத்திருக்கும் சீற்றத்தை மாற்றி அநுக்ரஹிப்பவனாக ஆவன். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் தனது தெளிந்த திருவுள்ளத்தால் அவ்வெம்பெருமானையே தியானித்திருக்க ஈசனும் அவன் விரோதியான ஹிரணியனைப் போக்கி அவன் துக்கங்களைப் போக்கியருளினான் அல்லவா! அதுபோல் நம் விரோதிகளும் கழியுமாறு நீ தெளிந்து பிரஹ்லாதனுக்கு அருள்புரிந்த நரசிங்கனுடைய நாமங்களை நினைத்துக்கொண்டிரு; என்று உபதேசித்தபடி.

என்னுள்ளம் என்பது அண்மைவிளி, என்னுள்ளமே என்று கூப்பிடுவதைக்காட்டும்.

எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர்
வண்ணமலரேந்தி வைகலும்—நண்ணி
ஒருமாலையால் பரவியோவாது, எப்போதும்
திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று. (52)

எண்மர்	எட்டுவஸுக்களும்
பதினொருவர்	பதினொரு ருத்ரர்களும்
ஈர் அறுவர்	பனிரண்டு ஸூர்யர்களும்
ஓர் இருவர்	விலக்ஷணரான இரண்டு அச்வினீ தேவதைகளும்
வண்ணம்	அநேக நிறங்களையுடைய
மலர்	புஷ்பங்களை
ஏந்தி	எடுத்துக்கொண்டு
வைகலும்	தினந்தோறும்
நண்ணி	(நம்ஸ்வாமியின் ஸமீபத்தில்) கிட்டிவந்து
ஒரு மாலையால்	நிகரற்ற புருஷஸூக்தமாகிற மாலையால்
பரவி	ஸ்தோத்ரம் செய்து
ஓவாது	(ஒரு க்ஷணமும்) விடாமல்
எப்போதும்	எந்தஸமயத்திலும்
திருமாலை	லக்ஷ்மீபதியை
சென்று	சென்று கிட்டி
கைதொழுவர்	கைகூப்பி நிற்பார்கள்.

கீழே தன் நெஞ்சைக்குறித்து அவன் திருநாமங்களை எண்; என்றார். இப்பாட்டில் பிரஹ்மருத்ராதிகளும் அவனைத்தொழுதே மேன்மைபெற்றிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி யாவரும் அப்படியே த்யானிக்கவேண்டியதென்பதை ஸ்தாபிக்கிறார்.

அஷ்டவஸுக்கள் ஏகாதச ருத்ரர்கள் த்வாதசாதித்யர்கள் அச்வினீ தேவர்களிருவர் ஆகிய தேவர்களெல்லாம் தினந்தோறும் பலவர்ணங்களுள்ள உயர்ந்த புஷ்பங்களைக்கொண்டு புருஷஸூக்தம் என்கிற ஒப்பற்ற சொன்மாலையைச் சொல்லிக்கொண்டு திருமாலைத் துதிசெய்து வணங்குகிறார்கள். இப்படி தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்கள் ஸ்திரமாய் இருக்கவேண்டுமென்றும் மேன்மேலும் உயர்ந்த நிலைகள் பெறவேணுமென்றும், தினந்தோறும் அவனை வணங்குகிறார்கள். இங்கு முப்பத்தி மூன்று தேவர்களைச்சொன்னது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் எல்லாரையும் சொல்வதற்கென்றே. பிரதானர்களைச்சொன்னால் மற்றவர்களும் அதற்குள் அந்தர்கதர்கள் என்ற கருத்துக்கிணங்கி ஸகல தேவர்களும் ச்ரியஃபதியை ஸேவிக்கிறார்கள் என்றபடி.

சென்றால் குடையா மிருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு
மணையாம் திருமாற் கரவு. (53)

அரவு	திருவனந்தாழ்வான் (ஆதிசேஷன்)	நீள் கடலுள்	விசாலமான திருப்பாற்கடலில்
திருமாற்கு	திருமகள் கேள்வனுக்கு	என்றும்	எப்பொழுதும்
சென்றால்	நடந்தால்	புணை ஆம்	தெப்பமாயிருப்பர்
குடை ஆம்	குடையாயிருப்பர்	மணிவிளக்காம்	ரத்னதீபமாயிருப்பர்
இருந்தால்	உட்கார்ந்தால்	பூம்பட்டு ஆம்	அழகிய பட்டாடையாயிருப்பர்
சிங்காசனமாம்	ஸிம்ஹாஸனமாயிருப்பர்	புல்கும் அணை ஆம்	தழுவிக்கொள்வதற்குரிய மெத்தையாயிருப்பர்.
நின்றால்	எழுந்து நின்றால்		
மரவடி ஆம்	பாதுகையாயிருப்பர்		

கீழே பிரயோஜநாந்தரபரர்களான தேவர்கள் தொழுதமையைப்பேசினர். இப்பாட்டில் அவ்வீச்வரனைத்தவிர மற்றவர்களைச் சிறிதும் நினையாத நித்யஸூரிகள் செய்யும் கைங்கரியத்தைப் பேசுகிறார்.

சென்றால் திருவனந்தாழ்வான் ஸ்ரீய: பதியான புருஷோத்தமனுக்கு ஸர்வவிதசேஷவ்ருத்திகளையும் செய்கிறார். எம்பெருமான் நடந்துசெல்லவேணுமென்று நினைத்தால் அப்பெருமானது திருவுடம்பில் மழை வெயில் படாதபடி குடையான ரூபத்துடனிருந்து அவனை அநுபவிக்கிறார். உட்காரவேணுமென்று நினைத்தால் சிங்காசன வடிவமாயிருக்கிறார். நிற்கவேணுமென்று நினைத்தால் மரவடி என்கிற பாதுகைவடிமாக நிற்கிறார். பாற்கடலில் எக்காலத்திலும் ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக சயனிக்கவேணுமென்று கருதினால் அழுந்தாத தெப்பமாயிருக்கிறார். ஏதாவது ஒரு வஸ்துவை காணவேணுமென்று கருதினால் ரத்னமயமான தீபமாய் நிற்கிறார். அரையில் பரியட்ட முடுத்தவேணுமென்று நினைத்தால் உடனே திருப்பரியட்டவடிவமாகிறார். தழுவிக்கொள்ளவேணுமென்று நினைத்தால் தழுவணையாக (தலகாணி) மாறுகிறார். இப்படி திருமாலுக்கு அனந்தன் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பணிவிடை செய்கிறார்.

சென்றால் எம்பெருமானை நீ நட; நீ உட்காரு; நீநில்; என்று சேஷன் நியமிப்பதில்லை. அவன் எது செய்யவேணுமென்று நினைக்கிறானோ, அதை அறிந்து தான் அவ்வமயங்களுக்கு அனுகுணமான

வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டு தொண்டு செய்கிறனென்பது சென்றால், இருந்தால், என்கிற பதங்களால் விளங்குகிறது.

என்றும் புணையாம் எப்பொழுதும் படுத்துக்கொள்ளும் மெத்தையாக இருப்பன் என்றும் பொருள் கூறுவதுண்டு.

மணிவிளக்காம் தூண்டுகோலுடைய உதவியை வேண்டாத ரத்னமயமான தீபம் என்றபடி. இங்கு அணி விளக்காம் என்றும் பத முரைப்பதுண்டு. அலங்காரமாயிருக்கும் விளக்கு என்பது பொருளாம்.

புல்கும் அணையாம் பெருமான் பிராட்டிமார்களைப் பிரிந்திருக்கும் காலங்களில் தான் அணைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று கருதி பிராட்டிமார்களைக் காணுமல் பரிதவிப்பாராம். அப்பொழுது அனந்தன் தழுவுமணையாயிருப்பனும் (தலகாணியாயிருப்பான்) அவ்வனந்தனை அணைத்துக்கொண்டு பிராட்டிமார்களின் பிரிவால் வந்த துயரத்தைமறப்பாராம்.

இப்படி ஸர்வவித கைங்கரியங்களையும் செய்தே அனந்தன் சேஷன் என்னும் பெயர் படைத்தான் என்பது இப்பாசுரத்தையடியொற்றிய ஸ்ரீமதாளவந்தார் அருளிச்செய்த நிவாஸ சய்யாஸன பாதுகாம்சுகோ பதான வர்ஷாதப வாரணாதிபி: சரீரபேதைஸ்தவ சேஷதாம் கதை: யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜனை: என்ற ஸ்தோத்ர ரத்ன ச்லோகத்திலும் கண்டுகொள்ளலாம்.

அரவமடல்வேழ மான்குருந்தம் புள்வாய்
குரவை குடமுலைமற் குன்றம்—கரவின்றி
விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக்கீண்டு கோத்தாடி, உண்
டட்டெடுத்த செங்கணவன். (54)

செம் கண் அவன்	சிவந்த கண்களையுடைய திருமால்	விட்டு	(போர்புரிக்கையில்) உயிரோடு விட்டும்
கரவு இன்றி	மறைத்தலின்றி (யாவரும் காணும்படி)	அடல் வேழம்	யுத்தத்திற்குவந்த குவலயாபீடமென்கிற யானையை
அரவம்	காளியன் என்கிற பாம்பை	இறுத்து	முறித்தும்

ஆன்	பசுக்களை	முலை	(பூதனையின்) முலையை
மேய்த்து	மேய்த்தும்	உண்டு	(உயிரோடுகூட) புசித்தும்
குருந்தம்	குருக்கத்தி மரத்தை	மல்	கம்ஸனால் தூண்டப்பட்டுவந்த மல்லர்களை
ஒசித்து	முறித்துத்தள்ளியும்	அட்டு	கொலைசெய்தும்
புள்வாய்	பக்ஷியாய்வந்த பகாஸுரனுடைய வாயை	குன்றம்	கோவர்த்தனமென்கிற மலையை
கீண்டு	கிழித்தும்	எடுத்த	குடையாகத்தூக்கியதுமான இக்காரியங்கள் என்னவியப்பைத்தருகின்றன பாருங்கள்என்றபடி
குரவை	ராஸக்ரீடையில்		
கோத்து	பெண்களின்கைகளைக்கொத்துக் கொண்டும்		
குடம்	குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு		
ஆடி	கூத்தாடியும்		

கீழே சொல்லியபடி, ஸர்வசேஷவ்ருத்தியையும் செய்கிற திருவனந்தாழ்வானையும் விட்டுப்பிரிந்து, ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தாழ்ந்து வந்து காரியம் செய்கிறான் என்கிற ஆச்ரிதர்களுக்கு அருள் புரியும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது இப்பாட்டில்.

அரவம் காளியன் பொய்கையில் கலங்கப்பாய்ந்து, அவனது ஐந்து முடிகளிலும் நின்று நடனம் செய்து மறுபடி அவனுக்கு அருள் செய்து அக்காளியனை உயிரோடு விட்டும், கம்ஸனால் நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்கிற யானையின் கொம்புகளை முறித்தடித்தும், பசுக்களை இனிது மறித்து மேய்த்தும், பூத்து காய்த்திருந்த அஸுராவிஷ்டமான குருக்கத்தி மரத்தைச்சாய்த்துக் கீழே தள்ளியும், கொக்கின் வாயைப்பிளந்தும், கோபஸ்திரீகளோடு ராஸக்ரீடைசெய்தும், குடக்கூத்தாடியும், பேயின் முலையையுண்டும், மல்லரை மடியச்செய்தும், கோவர்த்தனத்தைக் குடையாத்தூக்கியது முதலான செயல்கள், ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் அவனுக்குள்ள பேரன்பைக் காட்டவில்லையா? அவன் படுக்கையிலும் பொருந்தியிராது நமக்காக வந்து, செய்வதற்கரிய செயல்களை செய்தமை யாவராலும் போற்றத்தக்கதன்றோ! என்கிறார்.

இப்பாட்டின் முன்னிரண்டடிகளில் உள்ள பெயர்ச்சொற்கள் எல்லாம் பின்னடிகளில் உள்ள வினைச்சொற்களோடு சேர்ந்து

பொருள் கொடுக்கும் விந்தையை உற்றுநோக்கி அறியவேண்டும். இப்பாட்டைத் தமிழர்கள் நிரனிறையணி யென்பார்கள்.

கீழ்ச்சொல்லிய கண்ணபிரானுடைய லீலைகளை இவ்வாழ்வார் மிகுந்த பக்தியால் இடைவிடாது அனுபவித்திருக்கிற ப்ரகாரம் நமக்கு வியப்பைத்தருகிறது. ஒவ்வொரு செய்கையின் நடுவே ஒரு வினை முற்றுச்சொல்லி முடித்துப்பிறகு அடுத்தசெய்கையைச் சொல்லவும் பொறுக்கமாட்டாமல் அடுக்கடுக்காக அவனது லீலைகள் அநுபவிக்கப்பட்டன வென்பது இவரது கரைபுரண்ட காதலின் பெருமையை விளக்குகிறது.

அவன் தமரெவ்வினைய ராகிலும், எங்கோ
னவன் தமரே யென்றொழிவ தல்லால்—நமன் தமரா
லாராயப் பட்டறியார் கண்டீர், அரவணைமேல்
பேராயர்க் காட்பட்டார்பேர். (55)

அரவணைமேல்	திருவனந்தாழ்வான் பேரில் கிடப்பவனும்	எவ்வினையர் ஆகிலும்	எந்தவிதமான கருமங்களைச் செய்தவராயிருந்தாலும்
பேர் ஆயர்க்கு	இடையர் தலைவனுயவதரித்தவனுமான கண்ணபிரானுக்கு	எம்கோன்	எங்கள்ஸ்வாமியான
ஆட்பட்டார் பேர்	அடிமை பூண்ட பாகவதர்களுடைய பெயரைவைத்துக் கொண்டவர்களும்	அவன் தமரே"	அப்பரமபுருஷனுடைய பக்தர்களல்லவா
நமன் தமரால்	யமனுடைய படர்களால்,	என்று	என்று புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டு
"அவன் தமர்"	அந்தஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள்	ஒழிவது அல்லால்	தாங்கள் விலகிப் போகிறார்களே அல்லது
		ஆராயப்பட்டு	இன்னார் என்று ஆலோசிக்கப்பட்டு
		அறியார் கண்டீர்	அறியப்படாமலிருக்கிறார்கள் பார்த்தீர்களா!

கீழ்ப்பாட்டில் அவ்வீச்வரன் ஆச்ரிதர்களுக்காக வந்து காளியன் முதலிய விரோதிகளை ஒழித்ததைப் பேசப்பட்டது. அவன் விரோதிகளைத் தொலைப்பவனாதலால் அவனடியார்கள் விஷயத்தில்

யமதர்மராஜனும் அவனது படர்களும் நெருங்கமாட்டார்கள் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

அவன் தமர் அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டு பிறகு கண்ணனாய் வந்த பரமபுருஷனிடம் பக்திவாய்ந்த பாகவதர்களுடைய பெயரை ஒருவன் தனக்குப் பெயராக வைத்துக் கொண்டால் அம்மனிதனை யமனும் அவனது தூதர்களும் நினைப்பதேயில்லையாம். "அவர்கள் பாபங்களைச் செய்திருந்தாலும் சரி. எப்படியிருந்தாலும் இருக்கட்டும். அவன், நமக்கு யார் ஸ்வாமியோ? அந்த புருஷோத்தமனுக்கு அடியன்," என்று சொல்லிக்கொண்டு தாங்கள் ஒதுங்கிப் போகிறார்களேயல்லது அவனை ஆராய்ந்து பார்ப்பதில்லை என்றபடி. இத்தால் வாஸுதேவனடியார்களுக்கு யமபயமும் நரகாதிவாஸமும் கிடையாதென்பது சொல்லப்பட்டது. இவ்வர்த்தம், தர்மராஜன், என்னுடைய பாகமென்று எழுதிவைத்த பாபங்களையெல்லாம் இப்பொழுது நினைக்கமுடியுமோ? என்று பொருள்கொண்ட நமன், கூறு செய்துகொண்டு இறந்தகுற்றமெண்ண வல்லனே. என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்திலும் நாளும், கொடுவினை செய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார் என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்திலும் தெளியத் தென்படும்.

கமலநயன வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ர பாணே, பவசரணமிதீரயந்தி வாசம் த்யஜ பட தூரதரேண தாந பாபாந். என்னும் பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நான் ப்ரபுரஹமந்ய ந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் என்றும் ("தர்மராஜன் பாசத்தை கையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் தனது தூதர்களைப்பார்த்து "எம்பெருமான் நாமங்களை உச்சரிப்பவர்களைக் கிட்டாதே; அவர்களுக்கு வெகு தூரத்திலே செல். நாம் அந்த வைஷ்ணவர்களுக்கு யஜமானர்கள் அல்ல" என்று) சொல்லுமதான பிரமாணங்களையும் இங்கு அநுஸந்திப்பது.

ஆதலால் கிங்கரா தண்டபாசௌவா நயமோ நச யாதநா: ஸமர்த்தாஸ்தஸ்ய யஸ்யாத்மா கேசவாலம்பநஸ்ஸதா. யே ந்ருசம்ஸா துராத்மாந: பாபாசார ரதாஸ்ததா. தேபி யாந்தி பரந்தாம நரா நாராயணாச்ரயா: என்றபடி பரனடியார்கட்கு நரகாதிகள் இல்லையென்பதுடன் பரமபதப்ராப்தியும் ஸித்தமென்பது இப்பாட்டின்

திரண்டபொருள். "தரணியில் மன்னியயனர் தனித்தவம் காத்த பிரான் கருணையென்னும் கடலாடி திருவணை கண்டதற்பின், திர ணாகு எண்ணிய சித்திரகுத்தன் தரித்துவைத்த, சுருணையிலேறிய சூழ்வினை முற்றும் துறந்தனமே." என்கிற ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய பாசுரமும் இங்கு சிந்திக்கவமையும்.

பேராயர்க்காட்பட்டார் பேர் கண்ணபிரானிடம் அடிமைப்பட்டவர்களுடைய பெயரை வைத்துக்கொண்டவர்கள். பகவானையே சிந்தியாமலும் எப்பொழுதும் தீவினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரியும் ஒரு பாகவதனுடைய பெயரை தனக்கு பெயராகக் கொண்டால், யமபடர்கள் அவனை அணுகமாட்டார்கள் என்றபடி. பேர் என்பதற்கு பேரை வகிப்பவர்கள் என்று இலக்கணையால் பொருள் கொள்ளவேணும்.

அல்லது பகவானுடைய அடியவர்களுடைய பெயரையே யமபடர்கள், ஆராயமாட்டார்கள் என்று கூறலாம். அப்பொழுது பேர் என்பதற்கு பெயர் என்று பொருள்.

பேரே வரப் பிதற்ற லல்லாலெம் பெம்மானை
ஆரே யறிவா ரதுநிற்க—நேரே
கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான், கண்ணன்
அடிக்கமலந் தன்னை யயன். (56)

பேரே வா	(நாம் எதைச்சொன்னாலும்) அதுபெருமான் திருநாமமாகவே வாயில் வரும்படி	கடி கமலத்துள்	வாஸனையுடன் கூடின நாபியிலுள்ள தாமரையில்
பிதற்றல் அல்லால்	அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை தவிர்த்து	நேரே	எப்பொழுதும்
எம்பெம்மானை	நமக்குநாதனை	இருந்தும்	வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தும்
ஆரே அறிவார்	எவர்கள் அறியவல்லார்கள்?	அயன்	பிரமதேவன்
அது நிற்க	அது கிடக்கட்டும்	கண்ணன்	கிருஷ்ணனென்னும் ஸ்வாமியினுடைய
		அடிக்கமலம் தன்னை	திருவடித்தாமரையை
		காண்கிலான்	கண்டுசேவிக்கவல்லனில்லை.

எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர்களின் பெயரை நமன்தமர் அறியமாட்டாரென்றார். ஆட்படுகையாவது என்? என்று சிலர் வினவ பதிலுரைக்கிறாரிப்பாட்டில்.

பேரே:—அவனுக்கு ஆட்படுகையாவது அவனுடைய பெயரை எப்பொழுதும் வாயால் பிதற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான். அல்லது அவனுடைய பெருமையை உள்ளபடி அறிந்திருப்பதல்ல. அறியவும் முடியாது. உதாஹரணமாக நான்முகனை எடுத்துக்கொள்வோம். நான்குமுகங்களைப்பெற்றிருக்கிறான். பார்க்கும் கருவியான கண்கள் எட்டு எண்ணிக்கையுள்ளனவாக இருக்கின்றன. தான் வாஸம் செய்யுமிடமும் பகவான் வாஸம் செய்யுமிடத்திற்கு வெகு தூரத்திலல்ல, அவனுடைய நாபியிலுண்டான தாமரைதான் வஸிக்குமிடம். அறிவினாலும் பரிபூர்ணன். நான்குவேதங்களை தவறுதலின்றி உரைப்பவன். கீழே குனிந்து பார்த்தால் பெருமானுடைய திருவடிகள் தென்படும். இங்ஙனம் ஸாதனங்களை பரிபூர்ணமாகப்பெற்ற பிரமதேவனே இன்னும் கண்ணனது திருவடிகளைக் காணவில்லையாம். நாம் எப்படி அறியமுடியும். அவன் பெருமையை உள்ளபடி முழுவதையும் அறிய முடியாது. ஸமுத்திரக் கரையில் குடிசைகட்டிக்கொண்டிருக்கும் செம்படவர்கள் ஸமுத்திரத்தை எவ்வளவு நீளம் அகலம் ஆழம் என்று அறிந்துவிட்டார்களா? நீளம் ஆழம் முதலியவை அளவிடமுடியாதவை என்று மாத்திரம் தெரிந்துகொள்ளலாம். அதுபோல் கருணைக்கடலாகிய நாராயணனுடைய திருவுடம்பில் கரைபோன்ற நாபிக்கமலத்தில் குடில்கொண்ட பிரமதேவன் அவன் பெருமையை அளவிட்டு அறியமுடியாது. அங்ஙனம் நம்மால் அறியப்போமோ? ஆதலால் அவன் திருநாமங்களை, அர்த்தம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ வாயால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் அவன் கிட்டிவந்து கிருபை செய்வான். எப்படித் தாயைவிட்டுப் பிரிந்த கன்று கத்தவே அதன் குரலைக் கேட்டு தாய் ஓடிவருகிறதோ அதுபோல் (வத்ஸம்கௌரிவ வத்ஸலா என்றபடி) நாம் அவன் பெயரைச்சொல்லி கூப்பிட்டால் அவன் நம் அருகே வந்து காப்பன் என்பதாம். ஆதலால் அவன் பெயரைச் சொல்வதாகிய அடிமையை யாவரும் செய்யவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி
உயநின் திருவடியே சேர்வான்—நயநின்ற
நன்மாலைகொண்டு நமோ நாரணாவென்னும்
சொன்மாலை கற்றேன் தொழுது. (57)

அயல் நின்ற	எனக்கு ஸமீபத்தில் நின்றுகொண்டு இருக்கிற	நயம் நின்ற	இன்பம் மிகுந்திருக்கிற
வல் வினையை	கொடியபாபங்களைக்கண்டு	நல்மாலை கொண்டு	இத்திருவந்தாதியாகிற நல்ல சொல்மாலையைக்கொண்டு
அஞ்சினேன்	பயமடைந்தேன்	தொழுது	ஸேவித்து
அஞ்சி	பயப்பட்டு		
உய	நான்க்ஷேமத்தையடைந்து	நமோ நாரணா என்னும்	திருவஷ்டாக்ஷரமென்கிறமந்திரமாகிற
நின்	உன்னுடைய		
திருவடியே	திருவடிகளை	சொல்மாலை	சொற்களின்வரிசையை
சேர்வான்	சேரவேண்டுமென்று (நினைத்து)	கற்றேன்	அப்யாஸம்செய்தேன்

தான் எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டதைப் பேசுகிறார்

அயனின்ற:—நான் அநாதிகாலமாகச் செய்துவைத்த பாவங்கள் என்னருகே நெருங்கிக்கிடக்கின்றன. என்னைப் பலவிதமாகத் துன்பப் படுத்துவதற்கென்றே காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளினால் நமக்கு என்ன துயரங்கள் விளையப்போகின்றனவோ என்று மிகவும் பயமடைந்தேன். பயத்துடன் இப்பாவங்களுக்கு அகப்படாமல் தப்பி நாம் உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்று நினைத்தேன். உன் திருவடியை யடைந்து க்ஷேமத்தைப் பெறவேணுமென்று கருதினேன். அதனால் உன்னைப் பிரதிபாதிக்கக்கூடிய இன்பமிகு பாடல்களால் உன்னை பாடித்துதித்தேன். உன்னைச்சொல்லக்கூடிய திருமந்திரம் என்கிற எட்டெழுத்தையும் கற்றேன். இப்படி என் ஆத்மோஜ்ஜீவனார்த்தம் அவன் திறத்தில் வாசிக கைங்கர்யத்தைச் செய்தேன். என்றாயிற்று.

நயம் நின்ற எட்டெழுத்தான திருமந்திரத்தின் பொருளைக் கூறுகின்ற சொன்மாலை என்றும் சொல்லலாம்.

நன்மாலைகொண்டு இப்பிரபந்தத்தால் நமோ நாராயணவென்னும் மந்திரத்தைக் கற்றேன் என்பதாம். இத்தால் இப்பிரபந்தம் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகிறது என்பது தெளியவருகிறது.

திருமந்திரத்தில் சொல்லிய ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் முதலிய விஷயங்கள் இதில் விசதமாகக் கூறப்படுவதால் இப்பிரபந்தம் திருமந்திரத்தின் கருத்தை உட்கொண்டதாகவேயாகும்.

தொழுது மலர் கொண்டு தூபம் கையேந்தி
எழுது மெழு வாழி நெஞ்சே—பழுதின்றி
மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியே கைதொழுவான்
அந்தரமொன்றில்லை யடை. (58)

நெஞ்சே	என்மனமே	மந்திரங்கள்	பகவத்வாசகமான மந்திரங்களை
மலர் கொண்டு	புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டும்	கற்பனவும்	அப்யஸிப்பனவும்
தூபம் கை ஏந்தி	கையிலே தூபத்தை தரித்துக்கொண்டும்	மால் அடி கைதொழுவான் ஏ	திருமால் திருவடிகளுக்கு பணிவிடை செய்வதற்காகத்தான்.
தொழுது	ஸேவித்து		ஆகையால்
எழுதும்	உஜ்ஜீவிப்போம்	அந்தரம் ஒன்று இல்லை	நாம் தாமதிப்பதற்கு நேரமில்லை
எழு	நீ எழுந்திரு!	அடை	(சீக்கிரம்) அவனைச்சேர்வாய்
வாழி	இந்த ஸம்பத்துடன் நீ நீடூழி வாழ்க		
	(எனெனில்)		
பழிதின்றி	குற்றமின்றி		

தம் நெஞ்சைக் கூப்பிட்டு உபதேசிக்கிறார்.

தொழுது:—என் மனமே! நாம் உயர்ந்த புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தூபத்தையும் கையிலேந்திக்கொண்டு, மற்றுமுள்ள பூஜோபகரணங்களுடன் எம்பெருமானை ஸேவித்து ஆத்மலாபத்தை அடைவோம், எழுந்திரு; என்று உபதேசித்தார். உடனே அவரது மனம் ஆழ்வார் உபதேசித்தபடியே பகவத்குணாநுபவம் செய்வதற்காக எழுந்து நின்றது. அதைக்கண்டு மகிழ்ந்த ஆழ்வார் அதை வாழ்த்துகிறார். இந்த பகவத் பஜனமாகிற ஐச்வர்யத்துடன் நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக; என்றார். நீர் எதற்காக இப்படி

சொல்லுகிறீர் என்று மனம் வினவ, அதற்கு பதிலுரைக்கிறார் பின்னடிகளால். குருகுலவாஸம் செய்து முறைப்படி சந்தைசொல்லிக் கற்கிற மந்திரங்களெல்லாம் திருமால் திருவடிகளில் பணிவிடை செய்வதற்காகவேயல்லவா? ஆதலால் நாம் எழுந்து அவனைப் பணிவோம். இப்பொழுது என்ன முடை? சிறிதுகாலம் போகட்டும் என்று சொல்லாதே. நாம் தாமதிக்கக் காலமில்லை. ஒரு நொடிப் பொழுதும் விடாமல் அவனை அநுபவிக்கவேணும். ஆதலால் எழுந்திரு; என்றார்.

அடைந்த வருவினையோ டல்லல் நோய் பாவம்
மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில்—நுடங்கி
டையை
முன்னிலங்கை வைத்தான்முரணழிய, முன்னொருநாள்
தன் விலங்கை வைத்தான் சரண். (59)

அடைந்த	நம்மைப்பற்றிக்கிடக்கிற	நுடங்கிடையை	துவள்கிற இடுப்பையுடைய ஸீதாப்பிராட்டியை
அரு	அருமையான	இலங்கை வைத்தான்	இலங்காபுரியில் சிறைவைத்த இராவணனுடைய
வினையோடு	பழயபாபங்களோடு	முரண் அழிய	வலிமை அழியும்படியாக
அல்லல்	மனத்துயரங்களும்	முன் ஒரு நாள் தன் வில்	முன் ஒருகாலத்தில் தன்னுடையவில்லை
நோய்	வியாதிகளும்	அம் கை வைத்தான்	அழகான திருக்கையிலே வைத்த இராமபிரானை
பாவம்	இப்பொழுது செய்யப்படுகிற புதிய பாபங்களும்	சரணம்	உபாயமாயிருப்பான்
மிடைந்தவை	இப்படி ஆத்மாவைக்கிட்டியிருக்கிறவைகளெல்லாம்		
மீண்டு ஒழிய வேண்டில்	நம்மைவிட்டு விலக வேணுமென்று விரும்பினால்		
முன்	முன்பொருகால்		

திருமாலடிகளுக்குத் திருவாராதனம் செய்வதற்குப் பிரதிபந்தகங்கள் பல கிடக்கின்றனவே! அவை எப்படித்தொலையும் என்று வினவ, எல்லாவற்றையும் அவனே போக்கித் தருவன் என்கிறார்.

அடைந்த :— அநாதியாகவந்த சரீரஸம்பந்தத்தாலே செய்து வைத்திருக்கிற ப்ராசீன பாபங்களும், மனோவ்யாதிகளும், பாபங்க

ளால் வரக்கூடிய சரீரவ்யாதிகளும், இப்பொழுதிருக்கிற சரீரத்தைக் கொண்டு செய்யப்படும் புதிய பாபங்களும் மறுபடியும் நம்மிடம் வாராமல் அடியோடு தொலையவேண்டுமென்று நினைத்தால், முன்பு ஸீதாப்பிராட்டியைப் பிரித்து இலங்கையில் சிறையாவைத்த இராவணனுடைய மிடுக்கை அழித்த, வில்லைக்கையிலேந்தின இராமபிரானைச் சரணமாகவடையவேண்டும். வேறு வழியில்லை என்றபடி.

பிராட்டியைப்போல் பெருமானால் உகக்கப்பட்ட ஜீவனை இராவணனைப்போல் நாம் (நமக்கு ஸொந்தமென்றும், அவனுக்கடிமையில்லையென்றும் நினைத்தால்) பெருமானைவிட்டுப்பிரித்தால், இராவணன் பட்டபாடு படுவோமென்றும், நாம் ஜீவாத்மாவைப் பெருமானிடம் ஸமர்ப்பித்தால் பிராட்டியின் விரோதியான ராவணாதிகள் அழிந்ததுபோல் நம் விரோதிகளும் ஸ்ரீராமனுடையவருளால் தொலைந்துபோம் என்பது ஸூசிதம்.

சரணா மறை பயந்த தாமரையானோடு
மரணாய மன்னுயிர்கட்கெல்லாம்—அரணாய
பேராழிகொண்ட பிரானன்றி மற்றறியாது
ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு. (60)

சரண் ஆம்	எல்லாருக்கும் ஹிதத்தைபோதிக்கிற	பேர் ஆழி கொண்ட	பெரிய திருவாழியைத் தரித்த
மறை	வேதத்தை	பிரான் அன்றி	உபகாரகனானபெருமானையல்லது
பயந்த	வெளிப்படுத்தினவரான	மற்று	அவனைக்காட்டிலும் வேறான
தாமரையானோடு	பிரமதேவனோடு	ஓர் ஆழி சூழ்ந்த	ஒப்பற்ற கடலால் சூழப்பட்ட)
மரணாய	மரணத்தை இயல்பாகவுடைய	உலகு	இவ்வுலகம் (இப்புவியுலுள்ளார்)
மன்	நித்யமான	அறியாது	தெரிந்துகொள்ள முடியாது.
உயிர்கட்கு எல்லாம்	எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும்		
அரண் ஆய	காப்பாற்றும் விதங்களை		

ஸம்ஸார துக்கங்களைத் தொலைக்கவேணுமென்றால் ஸ்ரீராமபிரான் திருவடிகளை சரணமாக வரிக்கவேணுமென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்.

மற்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஜீவர்களை ஆச்ரயித்தால் ஸம்ஸாரத்தை விலக்க முடியாதோ? என்கிற கேழ்வை பிறக்க, அதற்கு பதிலுரைக்கிறார் போலும் இப்பாட்டில்.

சரணமறை:—நாம் நம்முடைய கீழ்நாட்களில் என்னசெய்தோமென்று தெரிய சக்தியுடையவரல்லோம். இப்பொழுது படுகிற துன்பங்கள் எல்லாம் எதனால் ஏற்பட்டவை என்று அறியவல்லரில்லை. இனி வரப்போகிற துக்கங்களும் இன்னவை என்றும் இன்னகாரணத்தாலென்றும் தெளியவல்லரில்லை. இவைகளைத் தெரிந்துகொண்டாலன்றோ இவைகளை வேரறப் பரிஹரிக்கலாம். இவைகளெல்லாம் நமக்கும் தெரியமுடியாத விஷயம். தவத்தாலுயர்ந்த ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஜீவர்களுக்கும் அறியமுடியாதவையே. "தாங்யஹம் வேதஸர்வாணி நத்வம் வேத்த பரந்தப" என்று கீதை. இப்படி பிரமன் முதல் புற்பூண்டுகளளவாயுள்ள ஸகல ஜீவன்களுடைய தாக்கங்களையும் அவைகளின் காரணங்களையும் அவைகளைத் தொலைக்கும் உபாயங்களையும் அறிந்தவன் சர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீய: பதி ஒருவன் தான். அவனைத்தவிர பெரிய ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட உலகனைத்தும் அறிந்ததில்லை. அறியவும் இயலாது. ஆதலால் பிரமதேவன் முதலான எல்லா ஜீவராசிகளும் ஸம்ஸாரம்தொலையவேண்டில் ஆழியானையே அரணாக அடையவேணுமென்றபடி.

சரண்:—யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை என்றபடி ஸர்வேச்வரனால் உபதேசிக்கப்பட்ட வேதத்தை உலகத்தார்க்கு வெளிப்படுத்தின பிரமன் என்றபடி. இவ்வடைமொழியால் நாம் தெரிந்துகொள்வது யாதெனில்; எல்லார்க்கும் ஹிதமென்றுபதேசித்த வேதத்திலும் கீழே சொல்லியவர்த்தம் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரமன் முதலாக யாவரும் அவ்வேதத்தை தினந்தோறும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பினும், அதில் சொல்லப்பட்ட பொருளையறிந்து பெருமானை ஒருவரும் அடையவில்லையே! என்று ஆழ்வார் நெஞ்சாரல் படுகிறாரென்பது.

மரணிய:—ஜகத்திலுள்ள உயிர்களெல்லாம் அழியும்யல்புள்ளன. ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்த ஜகதந்தர் வ்யவஸ்திதா: |

ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸாரவச வர்திந: | என்றபடி பிரமன் முத லான ஜீவர்களெல்லாம் ஸம்ஸாரிகளாதலால் மரணத்தையுடையவர் கள். ஒவ்வொருவர்களுடைய சரீரமும் உயர்ந்ததாயிருப்பினும் சரி, தாழ்ந்ததாயிருப்பினும் சரி, அழியக்கூடியதுதான். ஆதலால் அழியக்கூடிய சரீரம் தொலையும்படிக்கும் மீண்டும் வாராதபடிக்கும் நாம் காரியம் செய்யவேண்டியதவசியம் என்று தோன்றுகிறது.

பேராழிகொண்ட:—ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவனுக்கு வியாதிவந் தால், அவ்வியாதியைப் போக்குவதற்கு, அக்குடும்பத்தில் பழகினவ னையும், அக்குடும்பத்திலுள்ளவர்களுடைய தேஹ ஸ்வாபங்களை அறிந்தவனையும், வியாதிகளைப் போக்கும் திறமை வாய்ந்தவனுமான வைத்யனை உலகத்தார் தேடுகின்றார்கள், நாமும் கண்டிருக்கிறோம், அதுபோல் நாம் இது வரையில் எவ்வளவு சரீரங்களை எடுத்திருக்கி றோமோ; அவ்வளவு சரீரங்களிலும் இப்பவும் அந்தர்யாமியாக நம் மோடு கூடவிருந்துகொண்டு நம் ஸ்வாபங்களையும் நாம் செய்த காரி யங்களையும் அறிந்துமிருக்கிற பரமபுருஷனைத்தான் இப்பிறவியென் னும் நோய் நீங்குவதற்குச் சரணாக வரிக்கவேணுமென்பது விளங் கும். நம் வியாதிகளை ஒழிக்க அவன் கையிலேதரித்த திருவா ழியே அமையும் என்றபடி.

பேராழி:—கீழ்ப்பாசுரத்தில் ஸ்ரீராமபிரானே சரண், என்று கூறியதால், இங்கு 'பெரிய கடலை தனக்கு வசமாக்கிக்கொண்ட; என்றும் பொருள் கூறலாம். இலங்கை சேருவதற்கு இடையூறா யிருந்த கடலையும் தனது வலிமையால் தனக்கு ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்டதுபோல், கடல்போன்ற நம் வினைகளையும் ஸ்வாதீனமாக் கிக்கொண்டு (நம்மிடம் ஸம்பந்திக்காதபடி ஸங்கல்பித்து) நமக்கிஷ் டத்தைக்கொடுப்பன் என்பதாம்.

அரணாய—ஹிதத்தை, பிரான் அன்றி ஓராழி சூழ்ந்த உலகு அறியாது. என்றந்வயம். அவனைத்தவிர மற்ற ஜீவர்கள் எவருக்கும் ரக்ஷணோபாயம் தெரியாது. எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும்; மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந் தறிவாருமில்லை என்ற பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

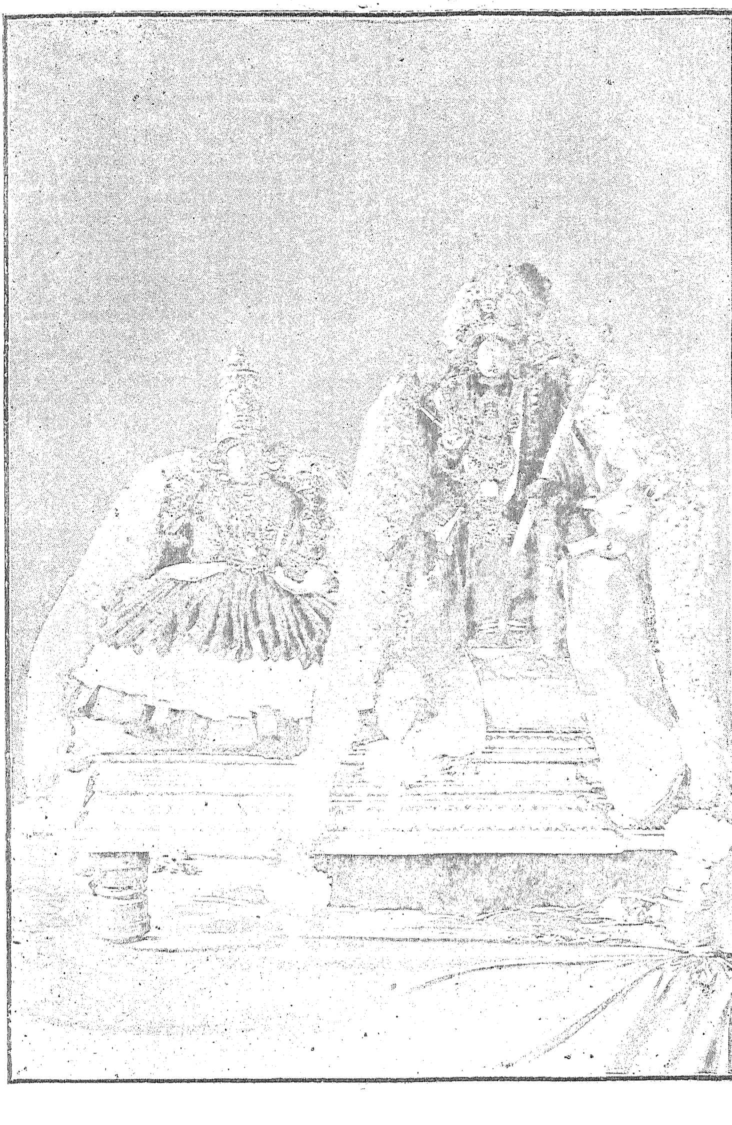
உலகு முலகிறந்த வூழியும், ஒண்கேழ்
விலகு கருங்கடலும் வெற்பும்—உலகினில்
செந்தீயும் மாருதமும் வானும், திருமால் தன்
புந்தியிலாய புணர்ப்பு. (61)

உலகும்	லோகங்களும்
உலகு இறந்த	லோகங்களெல்லாம் செற்றுக்கிடக்கிற
ஊழியும்	பிரளயகாலமும்
ஒண்	மனோஹரமான
கேழ்	வர்ணத்தையுடைய
விலகு	(அலைகள்) எறிகிற
கருகடலும்	கருப்பு நிறமுள்ள ஸமுத்திரமும்
வெற்பும்	பர்வதங்களும்
உலகினில்	இவ்வுலகங்களில் காணப்படுகிற

செந்தீயும்	சிவந்த நிறமுள்ள தேஜஸ்ஸுகளும்
மாருதமும்	காற்றும்
வானும்	ஆகாசமும்
இவைகள் எல்லாம்	
திருமால்தன்	திருமகள் கொழுநனுடைய
புந்தியால்	ஸங்கல்பத்தால்
ஆய	உண்டுபண்ணப்பட்ட
புணர்ப்பு	ஸிருஷ்டிகள்.

நம்முடைய தன்மைகளை நாமறியாமைக்கும் ஈச்வரன் அறிந்தமைக்கும் தகுந்த காரணம் காட்டுகிறார் இப்பாட்டில்.

உலகும்:—இவ்வுலகமும், உலகமடங்க நசித்துப்போன அப்பிரளயகாலமும், கடலும், மலைகளும், மற்றுமுள்ள பஞ்சபூதங்களும், திருமகள் நாதனுடைய ஸங்கல்பத்தால் படைக்கப்பட்டவைகளன்றோ; ஆகவே எவன் இவைகளைப்பெற்றானோ அவனே இவைகளின் தன்மைகளையும் அறிந்தவன். தன் ஆக்ஞையை மீறி நடந்த உலகங்களைக்கண்டு கோபித்துக்கொண்டு சிறிதுகாலம் இந்த ஜீவராசிகள் தமஸ்ஸோடே சேர்ந்து அறிவின்றிக்கிடக்கட்டும் என்று எண்ணி எல்லாப்பொருள்களையும் அழித்தான். பிறகு அவனே, ஐயோ! இவர்கள் அசேதனம்போல் சிறிதும் அறிவின்றிக் கிடக்கிறார்களே! என்று இரக்கம்கொண்டு, அவனுடைய பணிவிடைகளுக்குத் தகுதியான கை, கால் முதலிய அவயவங்களோடுகூடிய தேஹத்தைக் கொடுத்தான். நாம் அப்பொழுது எதைக்கண்டோம், என்ன தன்மையை அறிந்தோம். எதைத்தான் தேடிவைத்துக் கொண்டோம். ஆதலால் பிரளயகாலத்தில்போல் இப்பொழுதும்

ஸ்ரீ கோமளவல்லித்தாயார் ஸ்ரீ ஆராவமுதன்

திருக்குடந்தை.

ஸ்ரீ:

ஆராவமுதாழ்வான் கோமளவல்லித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பராங்குச பக்த ஸபை.

திருக்குடந்தை.

ஸ்ரீ பராங்குசயோகீந்த்ரபதாப்ஜாஸக்த சேதஸாம் |
ஸபேயம் சார்ங்கராஜஸ்ய சாஸநாதபிவர்த்ததாம் ||

ஆழ்வார்களடியார்களான வனைவர்க்கும் அடியவர்கள் தம்மடியான் ஆதரவோடடிபணிந்து செய்யும் விண்ணப்பம்.

இக்குடந்தைமாநகரில் ஸ்ரீமுக-வரு ஐப்பசி மாதத்தில் இந்த ஸபை, மஹான்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, பிரதிதினம் மாலையில் ஆழ்வார்கள் பாமாலை முதலியது, உபந்யாஸ ரூபமாய் நடந்தேறி வருவது ஆஸ்திகர்கள் யாவருமறிந்த விஷயமே.

சுமார் ஐந்தாறு மாதத்திற்குமுன் இந்த ஸபையில் கூடியிருந்த பலரஸிகர்கள், தத்காலம் நடந்துவரும் உபந்யாஸம் இடைவிடாது நடந்துவந்தாலும் கேட்ட விஷயங்களில் தங்கள் அநுபவம் நிலைப்பட்டு வளருவதற்கும், யாரேனும் சிலர்க்கு கார்யகௌரவத்தால் உபந்யாஸம் கேட்பதில் சிறிது பாகம் முடியாமற்போனால் அதைப் பூர்த்திசெய்துகொள்வதற்கும், நாலாயிரம் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு இந்த ஸபையின் ஆதரவில் உரையெழுதுவித்து அச்சியற்றவேண்டியது மிக அவச்யமென்று நியமித்ததன்பேரில், அடியேன், தத்காலம் இந்த ஸபையில் உபந்யாஸம் செய்தருளுகிற ஸ்ரீ-உ-வே இளையவில்லி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ-உ-வே ப. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யார் ஸ்வாமி இவர்களைப் பிரார்த்தித்ததற்கு, இப்பொழுது நாலாயிரப்ரபந்தங்களுக்கு அனேக மஹான்கள் வெகு அழகாக உரையிட்டிருப்பது வழங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அதுவே எல்லாருடைய அநுபவத்திற்கும் போருமானதென்றும், வேறு புதியதாய் வேண்டியதில்லையென்றும், தவிரவும் மிகவும் பெரியகார்யத்தை நாங்கள் எவ்வாறு வஹிக்கக் கூடுமென்றும் பலவாறு

பலகாலும் மறுத்தார்களேயாகிலும் ஸத்யஸங்கல்பனை ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வானின் திவ்யநியமனத்தால் சிறிது நாட்களாக இந்தக் கைங்கர்யத்தை, தங்களாலியன்றவரையில் செய்துவருவதாக ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஸபையினர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, கூடுமானவரையில் எளியநடையிலேயே இந்த கிரந்தங்கள் எழுதப்படும்.

மாதந்தோறும் நான்கு பாரங்கள் கொண்ட ஒரு ஸஞ்சிகை வெளியிடப்படும், இதில் ஒரு பாகம் பொதுத்தனியன்கள் முதலாக முதலாயிரம் உரையும் மற்றொருபாகம் இயற்பாஉரையும் வெளிவரும் ஆதலால் மஹான்கள் எல்லோரும் மிகவும் அருள்கூர்ந்து எழுதுவதிலும் அச்சிடுவதுமுதலியதிலும் ஏற்படும் பிழைகளைப் பொறுத்தும், எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுவான உத்ஸாஹத்தை எழுதுமவர்களுக்கு உண்டுபண்ணியும் இந்தப் பெரிய கைங்கர்யம் நன்றாய் நடைபெறப் பொருளுதவி செய்வதோடு தங்களன்பர்களும் இப்புத்தகங்களை வாங்கி ஆதரிக்கும்படி பெருதவிசெய்து போஷிக்க வேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

இங்ஙனம் தங்கள் விதேயன்,

டி. ஆர். அனந்தாசாரி,

ஸபா காரியதரிசி. திருக்குடந்தை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்க்ஷமாமஹவல்லீநாயிகாஸமேத ஸ்ரீஸ்வயம்ப்ராதுர்பூத

வரவரமுநயே நம:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் தூப்புற்பிள்ளை பொன்னடிகளே சரணம்

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனுய், உபயவிபூதிநாயகனை, எம்பெருமான், இவ்விருள்தருமாஞாலத்தே, சேதனர்கள் படும் பாட்டைக் கண்டிரங்கி, இவர்களை தத்வோபதேசமுகத்தாலே நல்வழிப்படுத்தி, வானேற்றி அடிமைகொள்ள நினைத்து, எதிர்சூழல் புக்கு என்கிறபடி, பல பல அவதாரங்கள்செய்து, தான் நேர்நின்று திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும், அது சிறிதேனும் பயன்படாதுபோகவே, தன்னுடைய அந்தரங்க பரிஜனங்களையும், திவ்யாபரணங்களையும், திவ்யாயுதங்களையும், இதொரு அபிநவதசாவதாரம் பாரீர், பாரீர் என்று, பாரெல்லாம் பரக்கப்பேசும்படி, ஆழ்வார்களாக அவதரிப்பித்தானென்றும், அவ்வாழ்வார்களும், கரக்கும் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றெனா நம்மையெண்ணி சுரக்கும் சுரபிகள்போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே, என்றும், தமிழ்மறையின்னிசைதந்த வள்ளல், என்றும், போற்றப்படுவதற்கேற்ப, பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவுமாயிரம், என்றும், அமர்சுவையாயிரம் என்றும், கேட்டாரார்வானவர்கள் என்றும், செவிக்கினிய செஞ்சொல் என்றும், எல்லைகடந்தபுகழார்ந்த ஈரத்தமிழினினியசொற்கள், பொலிந்து நிற்கும் திவ்யப்ரபந்தங்களை, ஸர்வவர்ணாஸாதாரணம் என்கிறபடியே நான்கு வர்ணுச்ரமத்தவர்களும் அறிந்து ஓதி உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி வெளியிட்டு, இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினுர்களென்பதும், அனைத்துலகுமாதரவோடாலித்தாரவாரிக்கும் விஷயமொன்றன்றே.

இப்பெருமைகளை, இவர்கள் மகிழ்ந்து பாடுஞ்செய்ய தமிழ்மாலைகளுந்தெளிய வோதித்தெளியாத மறை நிலங்கடெளிகின்றோமே, என்று நந்தூப்புற் குலத்தாசன்றோ, அவாவுடனதன் பெருமை பேசி, தெளியாத மறை நிலங்கள், என்று பெயர் பெற்றவையோடு, தெளியாத மனநிலங்கள் என்று ஒருபடி ஒப்புற்ற மனநிலைமைகளைத் தெளிவித்திருப்பது. ஆகவே, ஆழ்வார்கள் விஷயங்களிலும் அவர்களருளிச்செய்திருக்கும் திவ்யஸூக்திகளின் பெருமை பேசுவதிலும், அனைவருமடங்கி நிற்கவேண்டுமதொழியச் செய்யலாவதொன்றுமில்லையிறே.

ஆகிலும், அவர்களருளிய திவ்யஸூக்திகளை, அதன் பொருள் விரித்த ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளங்களை யடியொத்தி, [illegible], என்று சொல்லியிருக்கிற பரமப்ரயோஜனத்தையே பற்றுசாகக்கொண்டு, ஆழ்வார்கள் திவ்யஸூக்திகளில், ஆசார்யர்கள், அடியேனுக்குத் தோற்றுவிக்கும் அனுபவப்ரகாரத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிற க்ரமத்தில், ஒருபடி இந்தக் க்ரந்தத்தை எழுத ஒருப்படுகின்றனன். ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும், அஸ்மத்ஸமயஸ்தர்களான ஆஸ்திகர்களும், அடியேன்பாலருள்புரிந்தடிமை கொள்ளவேண்டுகின்றனன்.

இப் ப்ரபந்தானுஸந்தான வேளைகளில் அனைத்துலகு மாதரித்தோதுமதான, அரும்பொருள், ஆதியில் விவரிக்கப் படுகிறது.

இப்பொழுது விவரிக்கப்படுமவைகள், தனியன்கள், என்று பெயர் பெற்றிருக்கும். தனியன் என்றால், ப்ரபந்தங்கள் முதலியதோடு சேர்ந்திராதே, அந்தப்ரபந்தத்தின் பெருமையையாவது, அதை அருளிச்செய்தவர் பெருமையையாவது, அதை வெளியிட்டவர் பெருமையையாவது அதை மறைந்துவிடாது காப்பாற்றினவர் பெருமையையாவது, அல்லது இவை யெல்லாம் பெருமையையும் வெளியிடுங்க்ரமத்திலாவது, தனித்து முன் நிற்பதனாற்றான் இவைகளுக்கு அப்பெயர் வழங்குகின்றது. இவைகள் வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் வழங்கப்பட்டிருக்கும். இவைகள் தமிழ்நூல்களில், சிறப்புப்பாயிரம் என்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் தனியன் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இத்தனியன்களில், நாலாயிரத்துக்கும் பொதுவாய் சில தனியன்களும், அந்தந்த ப்ரபந்

தங்களுக்குத் தனியே சில தனியன்களும் உண்டு. இப்பால் முதன் முதலில் நாலாயிரத்துக்கும் பொதுவாக அநுஸந்தானம் செய்ய வேண்டிய தனியன்கள் கருத்துடன் வெளியிடப்படுகிறது. இதன் பின்னர் அந்தந்த ப்ரபந்தங்களுக்கே உரித்தான தனியன்கள், அந்தந்த ப்ரபந்தாரம்பவரிசையில் விவரிக்கப்படும்.

ஆகவே இஸ்ஸம்ப்ரதாயத்திலிருள் புகுராதபடி விவேகத்தை விளக்கிய தூப்புற்குல விளக்கை ஏத்தி அடி பணியும் வகையை யாராய்வோம் முதன் முன்னமே!

பொதுத் தனியன்கள்.

ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்ய பூஷணம்
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்த தேசிகம் ||

பதவுரை.

ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்	கிடாம்பி அப்புள்ளாரென்கிற ராமாநுசருடைய தயைக்கு வைப்பிடமானவராயும்
ஜ்ஞாநவைராக்ய பூஷணம்	பரப்ருஹ்ம விஷயமான தெளிந்த அறிவென்ன, அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவைகளில் வெறுப்பென்ன, இவைகளையே தமக்கு நகைகளாகக்கொண்டவராயும்
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யம்	அழிவில்லாத ஸம்பத்தோடு கூடின திருவேங்கடநாதனென்கிற பெயர் பூண்ட உத்தமராயுமுள்ள,
வேதாந்த தேசிகம்	நிகமாந்த மஹாதேசிகனை
வந்தே	ஸேவிக்கிறேன்

வந்தே என்று சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் நான் என்கிறதற்கு வாசகமான அஹம் என்கிறது இல்லாவிட்டால் அஹம் என்கிற பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும்.

ஆசார்ய வம்சே நவாப்தி ஸம்வத்ஸரே என்கிறபடியுள்ள ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலன்றோ அஜ்ஞாநகார்யத்ருஷ்டிகளால்வரும் கலக்கம் தீர்த்தவுபகாரம்பற்றி அவ்வுபகாரம் செய்தமை குறிப்பிடப் படுகிறது. புறச்சமயிகள் செய்யும் மிறுக்குகள் தீர்ப்பது, எவர்க்கு மொளிதாயினபடி, ரக்ஷஸாம் க்ஷுத்ராஸ்த்ர ஜாயந்தே

ஜுஹுயோநிஷ்டா என்கிறபடியே கலியின் பலங்கொண்டு அரக்கர்கள் பிராஹ்மணன் பிறக்குமிடத்தில் வந்து பிறப்பதே என்றே வயிறு பிடிக்க வேண்டியிருக்க, ஸ்வீநாம் ஸ்ரீஉதாரம் என்றும் டயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனைப் பயிலவினிய நம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந்திருவுடையார், என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகவும் கொண்டாடத்தகுந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ வேடத்தால் தங்கள் ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு, சூத்ரகாஉரவிகள் வந்து பிறந்தால் இந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு எப்பொழுது என்னாதிங்கு எவ்வாறு வருமோ என்றஞ்சி, அதற்காகப் பாடவேண்டிப்பாடு சொல்ல வேண்டாவே. அப்படியுள்ள பெரும்பாட்டைப் பாடன்றோ நந்தேசிகனும், இஸ்ஸம்ப்ரதாயம் தழைத்தோங்கப் பேருதவி செய்திருப்பது, செய்தவுதவியும் சிறுகாலத்தோடு மறைந்து போகாமே, செய்ய தமிழ்மாலைகளுற்ற தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கடெளிகின்றோமே, என்றும், தந்தையென நின்று தனித் திருமால் தாளில் தலைவைத்தோம் சடகோபனருளாலே, என்றும், இப்புடைகளில் க்ரந்தங்களிலும் கல்வெட்டாய் எழுதிவைத்தது. ஆனதுபற்றி ஆன்ற தமிழ் மறைகளைக் குன்றும் வளர்த்த இதத்தாயாயினபடி. வளர்த்த இதத்தாய், இராமானுசனில்லையோ என்னில், அதுவுமிங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கதே. யதீந்த்ரஸ்ய ஸ: என்றும், நம்மிராமானுசன் பொன்னடி என்றும், தாது ஆசார்யாவதார மாஹாத்ம்யத்தின் சுவடறிந்த ஸஜ்ஜனங்கள் அனுஸந்தித்துப் போருவது. இவ்விடத்தில் இராமானுசனுடைய சாமதசையில், கலிபுருஷனோடு நேர்ந்த ஒரு ஸம்வாதமும் நினைக்கத்தக்கது.

அதாவது, இராமானுசன், வயதுமுதிர்ந்த தசையில் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் என்கிற பிரார்த்தனைக்கிணங்க, இஸ்ஸம்ப்ரதாயம் நாளுக்குநாள் ஒருவித கேடுமின்றித் தழைத்தோங்கி வளர்ந்துவர, அதுகண்டு பொறுதகலி, நம்மிராமானுசன் முன்பே, தான் ஒரு புருடவேடம் பூண்டு வந்து புகுந்து பல அதிவாதங்களைப் பண்ணி அட்டஹாஸம் செய்து உம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை நிலைகுலையச்

செய்வேனென்ன, அது கேட்ட இவரும் புன்முறுவல்கொண்டு, எப்பொழுது தர்மங்களுக்குத் தீங்குவருகிறதோ, அதர்மம் ஓங்கிவளர ஆரம்பிக்கிறதோ, அந்த ஸமயத்தில் தான் அவதாரம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்தக் கடவன், என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்ததுபோலவே, ஸ்ரீமன் நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் தாம் அவதரிக்கப்போவதைக் கருத்திற்கொண்டு, நாம் பின்னும் ஒரு அவதாரம் செய்து இஸ்ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் உன்னுட்டம் பலியாமல் வாட்டிவிடுவோம், என்றருளிச் செய்ததாக ஒருப்ரஸித்தியுண்டிறே. இப்பெருமையைத்தான், வினைசாளுமக்கினிவேறோரிடந் தேடவேண்டும் எனைச்சினமேவிமுன்போல் சிதைக்கும் வகையிங் கரிதுகண்டீர் எனிதிலிராமானுச முனியின்னுரை சேருந்தூப்புற் புனிதரென்புந்திபுகுந்து திகழ்ந்துபொருந்தினரே என்று பின்னிட்டாரும் போரக்கொண்டாடி நின்றார் களில்லையோ.

இப்படி பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன் என்றும், குறையல் பிரானடிக் கீழ்விள்ளாதவன்பன் என்றும், கொண்டாடப்படும் இராமானுசன், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானையிட்டு, ஆறாயிரப்படி, என்னும் கிரந்தத்தையும் வெளியிட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்த இஸ்ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தைக் குறைவாராது வளர்த்தநந்தேசிகனைத் தாயென்று சொல்வது மிகுதியாகுமோ, இவ்வாறு தாயாயினமை விளங்கினவாறே, மாத்ருதேவோ பவ என்றும் தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங் கண்டாய் என்றும், வேதமார்க்கங்களைக் கைப்பிடித்த நாம் செய்யவடுப்பது, அச்சொல்லின் அருப்பொருளையாய்ந்தாசரிப்பதன்றே, இவ்வாசாரமும் நீடூழி நிற்க, அன்னையாயத்தனையனை வரையுமாண்டிடுந்தன்மையானவனையனைத்துலகு மடைக்கலமாயடையும் வழியை கிரந்தத்தில்ஏறிட்டிருக்கிற பெருமைகாண்மின்கள், ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் என்று.

ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் காவலனெங்கள்கிடாம்பிக்குல பதியப்புள்ளார்தம் கோமலர்சேவடிசேர்ந்து பணிந்தவர் தம்மருளால் நாவலருந்தென்வடமொழி நற்பொருள் பெற்றநம்பி, எங்களுக்கு ரக்ஷகனும், கிடாம்பியார் என்கிற பிருதத்தைக்கொண்ட திருவம்சத்திற்குத்தலைவருமாய் விளங்குகிற அப்புள்ளாரென்கிற மஹானின்

தேனே மலரும் திருப்பாதத்தை ஆச்ரயித்து பலபல நமஸ்காரம் செய்து, அவருடைய கருணைபொங்கிய அனுக்கிரஹத்தினால் தன் நாவில் தன்னிஷ்டப்படி பேசவல்ல திறமையோடு செந்தமிழின் சீரிய பொருளென்ன, வடமொழியின் வீறுபெற்ற பொருளென்ன இவைகளையடையப்பெற்ற பரிபூர்ணனே, என்கிறபடியே, அப்புள்ளாரென்கிற காளமேகம் பொழிந்த கருணை மழைகள் ஒருங்கே தங்குமிடமென்று சொல்லுகிறது.

இப்பெருமைதான், ஸ்ரீசைலம் ஸாரஸாவித்ர்யந்வயி வரதாசார்ய ராமாநுஜாஹ்வம் ஸச்சரித்ரம், ஸ்ரீமான்களான நடாதூர் அம்மாளென்ன, கிடாம்பியப்புள்ளாரென்ன இவர்களால், இவன் பரிபூர்ணனுவன் என்று அடிக்கடி நன்றாய் கடாக்ஷிக்கப்பட்ட, என்றும் 'அடற்புள்ளரசினுமந்தணர் மாட்டினும் இன்னமுதக் கடற்பள்ளி தன்னினுங்காவிரியுள்ளருமுகந்தபிரான் இடைப்பிள்ளையாகி யுரைக்கதுரைக்கும் யதிவரனூர், மடப்பள்ளிவந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே, மிக பாக்கியசாலியான கருடன் தோளிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலும், நல்ல இனிமையான திருப்பாற்கடலிலும் இருபங்கும் காவிரி சூழ்ந்த கோயில் கூடத்தை முதலிய திவ்யதேசங்களிலும் மிகக்களிப்புடன் வஸிக்கும் எம்பெருமான், நந்தகோபகுமாரனுகி அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதையை, பொருள் காட்டியுரைக்கும் இராமாநுசனின் சிஷ்யரான மடைப்பள்ளியாச்சானுடைய நறுமணம் அவர் தம் கருணையினுலே தன் ஆசிரியரான அப்புள்ளாரளவும் வந்து தன்னிடம் சேர்ந்து நிலை நின்றது என்றும், அனுஸந்தித்த, தேசிகன் தன் திருவார்த்தையாலும் விதமன்றோ!

அன்றிக்கே, ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் மாமலர் மன்னிய மங்கை மகிழ்ந்துறை மார்பன், தாளாந்தாமலர் சூடிய தொல்லருள் மாறன் துணையடிக்கீழ், வாழ்வையுகந்துமிராமாநுசமுனிவண்மை போற்றும் சீர்மையன், மிகவுயர்ந்த செந்தாமரைப்பூவில் எப்பொழுதும் வஸிக்கும் பிராட்டியானவள் ஸந்தோஷத்துடன் நித்ய வாஸம் செய்கிற திருமார்பையுடைய திருமாலின் திருவடிமலர்களை தன் சென்னியில் சூட்டிக்கொண்டிருக்கிற பரமதயாளுவான ஆழ்வார் திருவடிகளிலேயே தன்னுடைய காலத்தை ஸுகமாகப்போக்கும் இரா

மானுசனுடைய பெருமையை த்துதித்து நிற்கும் கல்யாண குணங்களையுடையவன், என்கிறபடியே, ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜன் பேருருக்கிலக்கானவரென்று பேசுகிறது.

இப்பெருமையும், ஆரணநூல் வழிச்செவ்வையழித்திடு மைதுகர்க்கு, ஓர் வாரணமாயவர்வாதக்கதலிகள் மாய்த்தபிரான், ஏரணி கீர்த்தியிராமானுச முனியின்னுரை சேர் சீரணி சிந்தையினோம், வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் ருஜுவான வழியைக் கெடுக்க முயலும் வாதியர்கள் வாதங்களாகிற வாழைகளை யழிக்கத்தான் மதயானை போல் செருக்குக்கொண்டு அழித்து நாட்டியநீசச் சமயங்கள் மாண்டன என்று கொண்டாடும்படி உலகிற்கு உபகாரம் செய்தவரும் ஏற்ற ஆபரணமான புகழையுடையவருமான இராமானுசமுனியின், போக்யமான கிரந்தத்தையே சீர்பெற்ற அணிகலன்களாக மனத்தில் கொண்டோம், என்கிற தன் திருவார்த்தையாலும் விளங்குகிறதன்றோ?

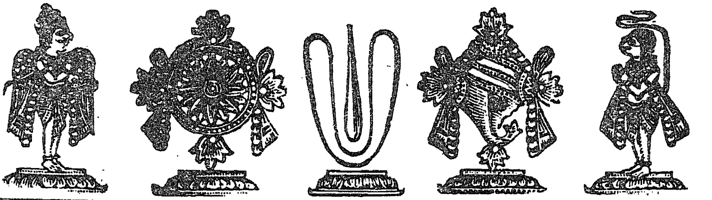
அன்றிக்கே. ராமாநுஜ தயாபாத்ரம், திருமகளோடினித மர்ந்த செல்வன் என்கிறபடி, இறையுமகலகில்லேனென்னு மவளோடுகூடவே வந்தவதரித்த ஸ்ரீராமபிரானுடையவும், அவன் பின்னே அவதரித்த கண்ணபிரானுடையவும், கருணைக்கிலக்காகினபடியைக்காட்டுகிறது, ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, என்றும் மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ, என்றும் அருளிச்செய்த சரணாகதிநூலின் பெருமையை, காகமிராக்கதர் மன்னர் காதலி, என்றும், ப்ரபந்நாந்யேஷாம் ந திஶதி முகுந்தோ நிஜபதம், என்றும் ஸாமி ப்ரஸாதே ப்ரஸாதே ஸ்வயா:, என்றும் பரக்கப்பேசி வெளியாக்கி சரணாகதி சாஸ்திரத்தை, ஸகுணாநி வசநாநி ந்ருணாம் அயநம், அசைக்கமுடியாததொருபடி செய்து வைத்த சீரை நினைந்து, நந்தேசிகனிடம் கருணைகாகுத்தனுடையவும், கீதாசார்யனுடையவும் காருண்ய வெள்ளம், கரைபுரண்டோடிவந்து நிற்கத் தட்டில்லையே; அன்றிக்கே, ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் திருமால் முதலாக, அப்புள்ளாரளவுமுள்ள ஆசார்யர்களின் அருளுக்கிலக்காகினபடியை அறிவிக்கிறது. நாதயாமுந மத்யமாம் என்கிறபடியில் லக்ஷ்மீநாதன் முதலாக, அப்புள்ளாரளவுமுள்ள

ஆசார்யர்களால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை, பஹுக்ரந்த முகத்தாலே உபப்ருஹ்மணம்செய்தும், விஸ்தரிப்பித்து விசதமாக்கியும் பலபடிகளாலும் உபகாரம் பண்ணியிருக்கிற படிகளைக் குளிரக் கடாக்ஷித்தவர்கள், தங்கள், கருணைவெள்ளத்தை, நந்தேசிகனுரும் உயர்ந்த பயிர்கள் விளையும் நற்கழனியைவிட்டு வேறு காடு மேடேறிப்பாயும்படி விடுவர்களோ, என்றபடி. அன்றிக்கே, மேலும், அவரவர்கள் ஆசார்யர்கள் தோற்றுவிக்கும்படிகளையுமநுஸந்திப்பது.

ஜ்ஞாநவைராக்ய பூஷணம்,

ஜ்ஞாநேந ஹீந: பஶுபிஸ்ஸமாந:, என்றும், கௌஶேய ஶாணீந ஹபூஷயந்தி வைராக்யம், என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா, என்கிறபடியுள்ள ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பொலிவை யிழந்து கிடக்கிறவன், ஒரு நாலுகால் ப்ராணியோடு ஸமானனாய்க் கருதப்படுவன், ஞானம் தவிர மற்ற எவ்வித அணிகலன்களும் புருஷனை அலங்காரம் செய்யத்தக்கதில்லை, அதிலும், வேறு ஞானத்தைக் கொண்டு செருக்கடைதல் பெருமையல்லவென்று, ஸஜ்ஞாநஜோதி..., என்றும் மேனான கவிகள் கூறுவதாலும் தொமையிலை, என்றும் எடுத்துக் கழித்தும், தஜ்ஜ்ஞாநம், என்று, எந்த ஞானமானது மேம்பாடுடையதாய் மெச்சப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட, பகவத் விஷயமான ஞானத்தையும் அதைத் தவிர்ந்த மற்றைய எல்லா விஷயங்களிலும் வெறுப்பையுமே, தமக்குத்திருவணிகலன்களாகக் கொண்டவரென்றபடி.

ஸ்ரீமதே வேங்கடநாயகாய, ப்ரதிபாதமை வேங்கடநாதர்கள், என்றபடி, இவ்விருத்தில் அவதாரங்கள் தோறும் பகவானை விட்டுப்பிரியாமல், கூடவே அவதாரங்கள் தம்மை அலங்கரிக்கும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் நித்யமாயுள்ளது காட்டப்படுகிறது. திருவேங்கடநாதனென்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில், இறையும் அகலகில்லேனென்றுறையுமலர்மேல்மங்கை, ஸர்வாவஸ்தைஸ் ஸஹாநந்தா । ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி நாயகோஸௌ ஸ்ரீமத்வேங்கட தேசிக: என்றும், வேங்கடேஶ காரணம் என்றும், அன்றிக்குலகினை யாக்கியருள் பொருள் விரித்து, நின்று தன் நீள்புகழ் வேங்கடமாமலை மேவிப்.

முதலாழ்வார்கள் வைபவம்.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன், அநாதிகர்மவச்யர்களான ஜீவாத்மாக்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்ய, தம்முடைய தேவீபூஷணாயுத பரிகரங்களை இப்பூமியில் அவதரிக்கச்செய்தான். அப்படி அவதரித்தவர்களுள் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் முன்னம் த்வாபர யுகத்திலேயே அவதரித்ததால் முதலாழ்வார்களென்னும் காரணப் பெயருடைய மூவர் பொய்கை—பூதம்—பேயார் எனப்படுவர். இவர்கள் பகவதநுக்ரஹம் பெற்றபின் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாமல் சேர்ந்தே வாழ்ந்திருந்தமையால் கோயில்களிலும், மூவரும் சேர்ந்தே அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருப்பர்கள். ஆதலால் இவர்களுடைய வைபவமும் ஒன்றாகச்சேர்த்து இங்கு எழுதப்படுகிறது. இவர்கள் செய்தருளிய பிரபந்தங்கள், நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தங்களுள் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பா என்னும் பகுதியில் முதலில் அமைந்திருக்கும்.

பொய்கையாழ்வார்.

"இவ்வாழ்வார் தொண்டைநாட்டில் முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சி" என்று புகழ்பெற்ற மோக்ஷத்தைத்தரும் நகரங்களில் ஒன்றாகிய காஞ்சீ நகரத்தில் திருவெஃகா என்கிற திவ்ய தேசத்தின் வடதிசையில் மிகவும் அருகாமையிலுள்ள ஓர் பொய்கையில் ஐப்பசி மாதத்தில் திருவோண நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தார். இவருடைய பெருமைகளை அநுபவித்த ஆசாரியர்கள் இவரை, தேவர்களுள் உயர்ந்த புருஷோத்தமனுடைய ஆயுதங்களுள் ஒன்றாகிய பாஞ்சஜன்யம் என்கிற சங்கத்தின் அவதாரமாக நினைத்துள்ளார்கள். இவர் தாமரைப்பூவில் உதித்தபடியால், அயோநிஜர் என்கிற ஏற்றமும் பெற்றிருந்தார். இவர் பொய்கையிலே அவதாரம் செய்தபடியால் பொய்கையாழ்வாரென்றே இவருக்குப் பெயரும் வாய்ந்தது

பூதத்தாழ்வார்.

இவர் அத் தொண்டைநாட்டிலேயே திருக்கடல்மல்லையென்கிற திவ்யக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு குருக்கத்திமலரில் ஐப்பசி மாதத்தில் அவிட்ட நக்ஷத்திரத்தில் அயோநிஜராய் அவதரித்தார். இவரை ஸர்வேச்வரனுடைய ஆயுதங்களில் ஒன்றாகிய கதாயுதத்தின் அவதாரமாக பூர்வாசாரியர்கள் வழங்குவார்கள். இவர் திருமாலுடைய கல்யாணகுணங்களையே அநுபவித்து அதனாலேயே உயிர்தரித்திருந்தமையால் இவருக்கு பூதத்தாழ்வார் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. ஸமஸ்கிருதத்தில் ஹூ என்கிற வினைச்சொல்லிலிருந்து பூதம் என்னும் பதம் ஏற்படுகிறது. அதற்கு இருப்பது என்று பொருளாகும். இவர் பகவத்குணங்களாலேயே உயிர்தரித்திருந்தமையால் இவர் விஷயத்தில் பூதத்தாழ்வார் என்கிற திருநாமம் பொருளுடன் விளங்கிற்று.

பேயாழ்வார்.

இவர் தொண்டைமண்டலத்தில் திருமயிலையில் (மயிலாப்பூர்) ஒரு கிணற்றிலே ஒரு செவ்வல்லிமலரில் ஐப்பசி மாதம் சதய நக்ஷத்திரத்தில் அவதாரம்செய்தார். இவரை, பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்றாகிய நந்தகம் என்கிறவாளின் அம்சமாகச் சொல்வார்கள். இவர் பகவத்குணங்களை அநுபவித்து அதனாலுண்டான ஆநந்தத்தால் அழுதும் தொழுதும் தலையினோடாதனம்தட்டக் குதித்தும் ஆடியும் திரிந்துகொண்டு பிறர் பேயெனக் கருதும்படி வாழ்ந்திருந்தமையால் பேயாழ்வாரென்னும் பெயர்படைத்தார். புறமதங்களில் சென்றுகொண்டிருந்த திருமழிசையாழ்வாரைத் திருத்தி திருமாலின் அடியாராகச் செய்தருளினார் என்கிற ஏற்றமும் இவருக்குண்டு.

இவர்கள் ப்ரபாவம்.

இவர்கள் ஸர்வேச்வரனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவர்களாய் அவனையே துதிசெய்துகொண்டு, ஒருநாள் இருந்தவிடத்தில் ஒருநாள் இராமல் ஓடிக்கொண்டு பகவத் குணங்களையே தாரக போஷக போக்யங்களாகக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் பரமனைப்பற்றியே

கவி பாடுவதில் மிக்க திறமையுள்ளவர்களென்று நாடனைத்தும் நன்யும். அத்துடன் ஆழ்வார்களுள் தலைவராகிய நம்மாழ்வாரும் "இன் கவிபாடும் பரமகவிகள்" என்றும் "செஞ்சொற்கவிகள்" என்றும் இவர்கள் பாடிய பாசுரங்களைப் புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார். தமிழ் நன்னூல் துறைகள் அஞ்சுக்கிலக்கியமான பாடல்களைப்பணிக்கும் பரகாலன் என்கிற திருமங்கையாழ்வாரும் செந்தமிழ் பாடுவார் என்று இவர்களை பரக்கப்பேசியுள்ளார். இங்ஙனம் பெருமைவாய்ந்த இவ்வாழ்வார்கள் கூறை சோறிவை வேண்டித்திரியும் ஸம்ஸாரிகளை பேய்களாகக் கருதி, அவர்கள் நடையாடுகிற நகரங்களையும்விட்டு காடுகளிலேயே பகவத்தியானம் செய்துகொண்டு வாசஞ்செய்தார்கள்.

இங்ஙனம் இவர்கள் தனித்தனியே சென்றுகொண்டிருக்கும் பொழுது, பொய்கையாழ்வார் ஒருநாள் மாலையில் பெருமழையால் அடிபட்டு திருக்கோவலூர் என்கிற ஒரு நடுநாட்டுத் திருப்பதியில் ம்ருகண்டுமுனிவரின் வீட்டின் ரேழியில் ஒதுங்கி அங்குள்ள திண்ணையில் சயனித்திருந்தார். பிறகு தற்செயலாக பூதத்தாழ்வாரும் அம்மழைக்கு நடுங்கி அவ்விடமே வந்துசேர பொய்கையாழ்வார் "ஒருவர் படுக்குமிடம் இருவர் உட்காரலாமென்று விண்ணப்பம் செய்ய இருவருமாய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உடனே பேயாழ்வாரும் அவ்விடம் வந்துசேர இருவரும் "இருவர் உட்காருமிடம் மூவர் நிற்கலாமென்று" சொல்ல மூவருமாய் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது இம்மூவருக்கும் அனுக்ரஹம்செய்து இவர்களால் உலகங்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றிய திருமால் பெரிய வடிவுடன் அம்மூவரையும் நெருக்க அவர்களும் இதுவரையில் இல்லாத நெருக்கத்திற்குக் காரணம் என்னவென்று ஆலோசித்துப்பார்க்க பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய அகலில் ஸமுத்ரஜலத்தை நெய்யாகக்கொண்டு ஸூரியனாகிய தீபத்தை ஏற்றினார். பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிற அகலில் ஆர்வம் என்றும் நெய்யைவிட்டு ஞானமாகிற விளக்கை ஏற்றினார். அவ்விரண்டு ஒளிகளைக் கொண்டு பேயாழ்வார் பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்தார். தான் ஸாக்ஷாத்கரித்தமையை "திருக்கண்டேன்" என்ற பாசுரம் முதலாகப் பாடியருளினார்.

முதல் திருவந்தாதி

அவைகளுள் முதல்திருவந்தாதி என்பது பொய்கையாழ்வார் "வையந்தகளியா" என்று தொடங்கி பாடியருளின நூறு பாசுரங்களாகும். இவைகள் அந்தாதியாகப் பாடப்பட்டபடியால், இப் பிரபந்தத்திற்கு திருவந்தாதியென்றுபெயர், முந்திய பாசுரத்தின் கடைசியிலுள்ள பாதத்தையோ, பதத்தையோ, அசைச்சொல்லையோ, எழுத்தையோ, சீரையோ, மேல் பாசுரத்திற்கு ஆரம்பமாக வைத்துப் பாடியபாடல்களுக்கு அந்தாதியெனப்பெயர். நூறு வெண்பாக்களால் பாடிய பிரபந்தமாதலால் இதற்கு நூற்றந்தாதியெனப்பெயர். ஆழ்வார்கள் பதின்மருள் முந்தியவர்களான மூவருள்ளும் இவர் முதல்வராதலாலும், முதன்மையாக பாசுரங்களைப் பாடியதாலும், இப் பொய்கையாழ்வார் பிரபந்தத்திற்கு முதல் திருவந்தாதியெனப்பெயர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

முதல் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யானம்.

[முதலியாண்டான் அருளிச் செய்தது.]

(இருவிகற்ப நேரிசைவெண்பா)

கைதைசேர் பூம்பொழில்சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான் கவிஞர் போரேறு—வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து:

பதவுரை

கைதை	தாழைகள்	வையத்து	பூமியிலுள்ள
சேர்	சேர்ந்திருக்கிற	அடியவர்கள்	பக்தர்கள்
பூம்பொழில்	அழகானசோலைகளால்	வாழ	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
சூழ்	(சுற்றிலும்) சூழப்பட்ட	அருந்தமிழ்	அருமையான தமிழ் சொற்களான
கச்சிநகர்	காஞ்சீநகரத்திலே	நூற்றந்தாதி	அந்தாதியான நூறு பாசுரங்களை
வந்துதித்த	அவதாரம்செய்த	பரிந்து	கிருபைகூர்ந்து
கவிஞர்போரேறு	கவிகளுள் உயர்ந்தவரான	படி	பூமியில்
பொய்கைப்பிரான்	உபகாரகரானபொய்கையாழ்வார்	விளங்கச் செய்தான்	பிரகாசிக்கச்செய்தான்.

கைதைசேர்:—முதல்பாதத்திலே இவ்வாழ்வாருடைய பிறப்பின்மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. நீர்ப்பாங்கான நிலத்தில்விளை

யக்கூடிய தாழைகளால் அமைக்கப்பட்ட வேலிகளால்காவலுள்ள சோலைகள் நிறைந்த காஞ்சீநகரம். "அம்பூந்தேனிளம் சோலையப்பால்" என்று நம்மாழ்வார் உகந்தருளியதேசம். இப்படி சிரமஹரமான தேசத்திலே வேகவதியாற்றின் கரையிலுள்ள பொய்கையில் ஐப்பசி மாதத்திருவோணத்து நாளில் ஸ்ரீய:பதியின் கொப்பூழின் எழுகமலப்பூவுதித்த பிரமனைப்போல் பொற்றாமரைமலரில் அவதரித்தார்.

வந்துதித்த:—வெளியிருளை நீக்க ஸூரியோதயம்போல் "வருத்தும்புறவிருள்மாய்த்தவெம்பொய்கைப்பிரான்" என்றபடி அஜ்ஞானமாகிற உள்ளிருளைப்போக்கவுதயமானார்.

கவிஞர்போரேறு:—ஆழ்வார்கள் பதின்மருள்ளும் முதலாழ்வார்கள் முதல்வர்கள்-அம்மூவருள்ளும், இவர் முதல்வராதலால் கவிஞருள் உயர்ந்தவர். மற்றவர்களும் செந்தமிழ் பாடுவாரென்றும் இன்கவிபாடும் பரமகவிகளென்றும் கொண்டாடும்படி இவர் பிரபாவமிருப்பது.

வையத்தடியவர்கள்வாழ:—ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் "நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி" என்கிறபடி எம்பெருமான் திருவடிகளில் நல்லடிமைசெய்வதாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற்று வாழும்படி உபகரித்தார்.

அருந்தமிழ்:—யாவரும் அப்யஸிக்கக்கூடிய பாஷையில் அமைந்திருப்பினும்-அருமையாயும் அர்த்தங்களை யாலோசிக்கும்பொழுது நுண்ணறிவாலல்லது உணரமுடியாத சீர்மையுடன் கூடியது. எளிதில் கற்கும்படி நூறுபாசுரங்கள் அடங்கியது.

படிவிளங்க:—பகவத்ஞானம் பிறப்பதரிதான இந்த ப்ரக்ருதியிலே, கன்றுக்குச் சுரக்கும் சுரபியைப்போல் தயையினால் தூண்டப்பட்டவராய் நூறுபாசுரங்களைப் பாடினார்-படிவிளங்க-தான் இடைகழியிலே பகவானைக் கண்டநுபவித்தபடியே பாடியருளினாரென்றும் பொருள் கூறுவதுண்டு.

காஞ்சீ என்கிற வடசொல் கச்சி என்றும் கேதகீஎன்னும் சொல் கைதை என்றும் திரிந்தனவாகத் தமிழர் கூறுவார்கள்,

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே சரணம்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த-

முதல் திருவந்தாதி.

வையந்தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்யகதிரோன் விளக்காக—செய்ய
சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை
இடராழி நீங்குகவேயென்று. (1)

பதவுரை

வையம்	இப்பூமியானது	சுடர்	தேஜஸ்ஸையுடைய
தகளியா	அகலாகவும்	ஆழியான்	சக்ராயுதத்தைத் தரித்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய
வார்	பெருகிக்கொண்டிருக்கிற	அடிக்கே	திருவடிகளிலே
கடல்	ஸமுத்திரமானது	இடராழி	துக்கங்களாகிற ஸமுத்ரம்
நெய்யாக	நெய்யாகவும்	நீங்குக என்று	விலகவேண்டுமென்று (கருதி)
வெய்ய	உஷ்ணமான	சொன்மாலை	சொற்களாகிற மாலையை
கதிரோன்	கிரணங்களையுடைய சூரியன்	சூட்டினேன்	அர்ப்பணம் செய்தேன்.
விளக்காக	தீபமாகவும் (இங்ஙனம் நினைத்து,		
செய்ய	சிகப்பு நிறமுள்ள		

வ்யாக்யானம்

இப்பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரில் ம்ருகண்டு முனிவரின் திருமாளிகையின் இடைகழியில்பூதத்தார் பேயாரென்ற இருவருடன் நின்று கொண்டிருந்தார். அவ்வளவில் ஜகபதிஞாவ

[illegible] என்று கோஷித்துக்கொண்டிருக்கிற திருமகளுடன் அவள் குற்றங் கண்டுரைத்தாலும் என்னடியாரது செய்யார் என்கிற ஸர்வேச்வரன் அங்கு வந்து அவர்களை நெருக்க, அவர்களும் ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா என்று ஞானக்கண்களால் காண அங்கு நெருக்கிய புருடனை ஸர்வேச்வரனென்று உணர்ந்தார்கள். அப்பரம புருஷனை அநுபவித்து அவனிடமுள்ள பக்தியால் அனைத்துலகும் அவனை அறிந்து வாழும்படி பாசுரங்களை அருளிச்செய்தார்கள். அவர்களுள் இவ்வாழ்வார் "வையந்தகளியா" என்று தொடங்கி நூறுபாசுரங்களை யருளிச்செய்தார்.

வையந்தகளியா:-இப்பாசுரத்தால்தான் எம்பெருமானைக்கண்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். இப்பூமியை அகலாகவும் ஸமுத்ரத்தை நெய்யாகவும் ஸூரியனை தீபமாகவும் நினைத்து இப்படி ஒரு விலக்ஷணமான விளக்கேற்றி ஸ்ரீய: பதியான நாராயணனைக் கண்டு கொண்டேனென்கிறார். இப்பூமி ஸூரியன் கடல் இவைகளைக் கொண்டு ஈசனை அநுமானம் என்கிற பிரமாணத்தின்படி யாவரும் அறியலாமென்று பொருள். வேதங்கள், பொருள்விளங்க வியாசன் விரித்த நன்னூலில் வேதங்களாகிற சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு பகவானை அறியவேண்டுமென்றும், அநுமானத்தால் காண்பது பிசகென்றும் அங்ஙனம் காண்கிற நியாய மதஸ்தர்களைத் தூஷித்தும் பேசியிருப்பதால் இங்கு இவர் அநுமானத்தால் கண்டேனென்பது பொருந்துமோவென்னில், ந்யாயாநுக்ருஹீதஸ்ய வாக்யஸ்ய அர்த்த நிஶ்சாயகத்வாத் என்றபடி யுக்திகளோடுகூடின வேதவாக்யந்தான் இப்பொருள் இன்னது, இவ்வகைப்பட்டது, என்று நிர்ணயம் செய்துகொடுக்கும் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் வேதவாக்யங்களை கைக்கொள்ளாமல் கேவலம் அநுமானத்தால் ஈசனைப் பார்க்கிறார்கள் என்கிற காரணம் பற்றியே நியாய மதஸ்தர்களை தூஷித்திருப்பதாலும் இவர் இங்ஙனம் கண்டதாகச் சொல்வது வேதத்திற்கு உதவியாக அநுமானத்தை கூட்டிக்கொண்டபடியேயல்லது ஸ்வதந்திரமாகக் கைக்கொண்டதல்ல. உலகத்தில் ஒரு வீடு—குடம்—வஸ்திரம் முதலான சில வஸ்துக்களைக் கண்டால் இவை சில அவயவங்களோடு கூடியிருக்கின்றன. ஆதலால் இவை ஒருவனால் செய்யப்

பட்டிருக்கவேணும் என்றறிவதுபோல், இப்பூமி ஸூரியன் கடல் முதலிய வஸ்துக்களைப் பார்த்தால் இவை ஞானசக்திகள் வாய்ந்த ஒருவனால் செய்யப்பட்டனவென்றறியலாமென்கிறார். இப்பூமியானது காடுகள்—வீடுகள்—மலைகள் முதலிய விசித்ராவயவங்களுடன் காணப்படுவதால் இந்தக் கண்டதும் புருஷோத்தமனால் இது ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதேயென்றுணரலாமென்கிறார்.

வார்கடலே நெய்யாக:—எப்பொழுதும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும் ஸமுத்திரம் எண்ணற்ற நதிகளால் இரவும் பகலுமாய் நிரப்பப்பட்டும்—நிரையாததாலும் பூமி மட்டத்திற்குமேல் உயர்ந்திருந்தும் பூமியை விழுங்காததாலும், ஒருவனால் செய்யப்பட்டு அவனுடைய ஆக்ஞையில் அமர்ந்திருக்கிறதென்று நன்குவிளங்குகிறது. ஆதலால் கடல் என்ற காரணத்தைக்கொண்டு ஈசன் உளனென்று அறியலாம். இவ்வர்த்தத்தை ஜெவொஊயஸூமஶ ஸஹிவஶ்ருதிஃ என்கிற சுலோகத்திலும் காணலாம்.

வெய்யகதிரோன் :—ஸூர்யன் ஸ்வதந்திரனாகவிருக்கும்பக்ஷத்தில், தன் மார்க்கத்தில் சென்றுகொண்டிருக்கும் நிலைமையில் எக்காலத்திலாவது முப்பதுநாழிகைப் பொழுதில் ஒரு நாழிகை ஏறக்குறையச் செல்லலாமே. அங்ஙனமின்றி ஒரேவண்ணமாக பகலைச் செய்துகொண்டிருப்பதால் 'ஹீஷொஜெதி ஸூயூஃ' என்றபடி ஒருவனிடத்தினின்றும் பயத்தினால் இங்ஙனம் நடந்துகொள்கிறானென்று தோற்றுவதால், ஸூர்யனைக்கொண்டு ஈச்வரனைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

உலகத்தில் மறைந்திருக்கும் ஒரு பொருளை விளக்கேற்றிக் காண்பதுபோல், ஆழ்வார், பூமியாகிற அகலில் கடலான நெய்யை விட்டு சூரியனாகிற விளக்கேற்றி ஸ்ரீய:பதியாகிற பரம்பொருளைக் கண்டாரென்பது மேம்பாடான பொருள். இப்படி பரமபுருஷனைக் கண்டபின்பு அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யமே நமக்கு உத்தேச்யமென்று பின்னடிகளால் காட்டுகிறார்.

செய்ய சுடர்:—சிவந்த தேஜோநிதியான திருவாழியைக் கையிலேந்தினவன். " சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்து " என்றபடி

இவர்கள் முற்பட திவ்யாயுதங்களில் கண்வைப்பர்கள். "ஆழியான்" என்பதால் "நிர்விசேஷம் பிரும்ஹ" அதாவது ஈசன் குணமற்றவன் என்று சொல்லும் வாதிகளை நிரஸிக்கிறார்.

அடிக்கே:—அடிமையானவன் இறங்கும் துறை திருவடிகளாதலால் அவைகளை அநுபவிக்கிறார்.

சூட்டினேன்:—வாசிகம், காயிகம், மானஸிகம் என்று மூவகைப்பட்ட கைங்கர்யங்களுள் வாசிககைங்கரியத்தைச் செய்து பிழைக்கிறேனென்கிறார். "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று வேதங்கள் கைவாங்கின வஸ்துவைத்தான் பேசத்தொடங்கினார்.

இடராழி:—துன்பக்கடலைத் தொலைப்பது பரமப்ரயோஜனமென்கிறார். இன்னாருடைய துக்கங்கள் என்று சொல்லாததால்தான் இவ்வளவுகாலம் பரமனைப் புகழாததால் வந்த துன்பம் தொலைவதற்கு என்றும் சொல்லலாம். "மருளற்ற தேசிகர் வானுகப்பாலிந்தவையமெல்லாம் இருளற்றிறைவனிணையடி பூண்டிடவெண்ணுதலால்" என்பதற்கிணங்க உலகத்தார் படும் துயரை விலக்கி இறைவன் அடிகளை அவர்கள் அடையவேண்டும், என்று கருத்துடையவர்கள் ஆசாரியர்கள் என்பதால், நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகளுடைய துயரங்களை விலக்கத்தான் பாடினார் என்றும் பொருளாம்.

என்று கடல் கடைந்த தெவ்வுலகம் நீரேற்றது
ஒன்று மதனை யுணரேன் தான்—அன்ற
தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்தவாழி—இது நீ
படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்த பார். (2)

பதவுரை

கடல்	ஸமுத்திரத்தை	நீரேற்றது	(மஹாபலியிடமிருந்து) தீர்த்தத்தைப்பெற்றுக்கொண்டது
கடைந்தது	(மந்தரபர்வதத்தால்) கடைந்தது		
என்று	என்றையதினமோ	எவ்வுலகம்	எந்தவுலகத்திற்காகவோ

அதனை	அக்காரியங்களை	கண்படுத்த	நீ உறங்கின
ஒன்றும்	சிறிதுகூட	ஆழி	ஸமுத்திரம்
நான்	யான்	இது	இப்பூமியோ
உணரேன்	தெரிந்துகொள்ளமாட்டேன்	நீ	தேவரீர்
அது	அக்கடல்	படைத்து	உண்டுபண்ணி
அன்று	அப்பொழுது	இடந்து	(வராஹாவதாரத்திலே) உயரே தூக்கி
அடைத்து	(மலைகளால்) அணைகட்டப்பட்டு	உண்டு	அமுதுசெய்து
உடைத்து	(ராவணனைக் கொன்று மீண்டு வரும்போது அதை அழித்து	உமிழ்ந்த	பிறகுவெளிப்படுத்தின
		பார்	பூமி.

வ்யா—என்று— பகவத் விஷயத்தை இழந்த கீழ் நாள்களுக்கு வருந்துகிறார். கடல் கடைந்தபொழுதும் மஹாபலியினிடம் வாமனனாய் வந்து யாசித்த பொழுதும் நான் எங்கிருந்தேனோ? அவ்விஷயங்கள் ஒன்றையும் அறியமாட்டேன். தன் ஸங்கல்பத்தினாலேயே தேவர்களுக்கு சாவாமலிருப்பதாகிற வரத்தைத் தந்திட வல்லவராயினும், இப்பூமி தன்னுடையதா யிருக்கச் செய்தேயும், கடல் கடைந்ததும் மண் இரந்ததும் ஜீவராசிகளுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாதலால் அக்காலங்களில் நான் இழந்தேனே என்கிறார். ஈசனை கடலைக் கொண்டும் சூரியனைக்கொண்டும் அநுமானம் செய்து காணவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. இப்பூமியைப்பார்த்தவுடனேயே இப்பூமியே ஈசனைக் காட்டுகிறதே என்கிறார்; "வாமனன் மண்ணிதுவென்று நம்மாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தை விளக்குகிறார்—அதாவது இப்பூமியைக் கண்டவுடன் அவன் இதை உண்டுபண்ணினதும் வராஹாவதாரத்தில் தன் கோரப் பற்களால் தூக்கியதும் பிரளயாபத்தில் சாப்பிட்டதும் பிறகு உமிழ்ந்ததுவும் ஞாபகத்திற்கு வந்து அவ்வீச்வரன் நேரில் தோன்றுவதுபோல் இருக்கிறது. கடலைக் கண்டதும், "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடி அவன் ஸிருஷ்டி செய்ததுவும் அணை கட்டியதும் அதை அழித்ததுவும் அக்கடலில் அவன் கண்வளருவதும் அறிவிற்கிலக்காகிறது. இச்செய்கைளால்

இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் உடையவன் ஸ்ரீய: பதியான நாராயணன்தான் என்று விளங்குகிறது. பூமியானது கண்ணுக்கெதிரேயிருப்பதால் அதை, இது என்கிற பதத்தாலும், கடல் வெகுதூரத்திலிருப்பதால் அது என்கிற பதத்தாலும் சொல்லுகிறார். கடல் கடைந்த கதையால் அப்பொழுது கைவாங்கின தேவர்களைப்பரதேவதைகளாகக்கருத வேண்டாமென்று உபதேசிக்கிறார்

"படைத்திடந்து" என்கிற பதங்களால் இப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஸ்ரீய:பதியே ஸ்வாமி என்கிறார்—அல்லாததேவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உரிய சேஷியாயிருந்தால் கீழ்ச்சொல்லிய காரியங்களுள் ஏதாவதொன்றைச் செய்திருக்க மாட்டார்களோ? ஆதலால் பூமியை படைத்ததிலும் சத்ருவான ஹிரண்யாக்ஷனிடமிருந்து மீட்டுக் கொண்டதிலும் பிரளயகாலத்தில் தன்வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியதிலும் பிறகு வெளிநாடு காணவுழ்ந்ததிலும் இதர தேவதைகளுக்கு சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லையே?

எங்ஙனம் அவர்களை நாம் போற்றுவது. ஆதலால் நமக்கு வகுத்த சேஷியான நாரணனையே பாடுவோமென்று—திரண்ட பொருள்

பாரளவுமோரடி வைத் தோரடியும் பாருடுத்த
நீரளவும் செல்ல நிமிர்ந்ததே—சூருருவின்
பேயளவு கண்ட பெருமான்? அறிகிலேன்
நீயளவு கண்ட நெறி. (3)

பதவுரை

ஓரடி	ஒரு திருவடியானது
பாரளவும்	பூமியடங்கலும்
வைத்து	ஊன்றி
ஓரடியும்	மற்றோர் திருவடியும்
பார்	பூமியை
உடுத்த	சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற
நீரளவும்	ஆவரண ஜலபர்யந்தமாக
செல்ல	போகும்படி
நிமிர்ந்ததே	உயரவளர்ந்ததே
சூர்உருவின்	தெய்வப்பெண்ணுடைய யசோதையின் வடிவத்தைக் கொண்ட

பேய்	பேயான பூதனையினுடைய	நீ	தேவரீர்
அளவு	ஆயுளின் எல்லையை	அளவுகண்ட	எல்லையாகக் காட்டிய
கண்ட	அறிந்த	நெறி	நல்மார்க்கத்தை
பெருமான்	ஸ்வாமியே	அறிகிலேன்	(நான்) உணரவில்லை

வியா:—பகவானுடைய திவ்ய சரிதங்கள் பலவற்றுள் உலகளந்த வ்ருத்தாந்தத்திலே ஆழ்வார்கள் மிகுதியாக ஈடுபடுவார்கள். அதிலும் கீழ் பாசுரத்தில் "எவ்வுலகம் நீரேற்றது" என்று திரிவிக்ரமாவதாரத்தை ஸ்மரித்த படியால் அதை மீறிச்செல்லமுடியாமல் அதில் கால்தாழ்கிறார். இப்பாசுரத்தால் வாமநனாகவந்து பூமியையளந்தது எங்ஙனம் பொருந்துமென்று எம்பெருமானை வினவுகிறார்.

பாரளவும்:—பூமியடங்கலும் ஒரு திருவடியைவைத்து மற்றொரு திருவடியால் பூமிக்கு உடையாகச் சொல்லப்படுகிற ஆவாண ஜலத்தளவும் சென்று நீர் நடந்தது அளந்ததாகச் சொல்லமுடியுமோ? அதாவது உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு வஸ்துவை அளக்க வேணுமென்றால்தான் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டு நின்றவிடம் நீங்கிய பிரதேசத்தில் மேல் அடிவைத்துச் சென்றால் அளந்தான் என்று வியவஹரிப்பார்கள். நீர் அளந்ததோ வென்றால் ஒரு திருவடியை பூமியில்வைத்து மற்றோர் திருவடியால் ஆவாண ஜலத்தளவும் சென்றமாத்திரமே. ஆகவே நீர் நிற்பதற்கே விடம் போதாமலிருந்த நிலையில் இப்பிரபஞ்சங்களை அளந்தீரென்னும் வார்த்தை எங்ஙனே பொருந்தும். இவ்வர்த்தத்தை "கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று, ஒரு கழல்போய் நிழல் தா வெல்லாவிசும்பும் நிறைந்தது, நீண்ட வட்டக்கழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்காயுயர்ந்தோரையில்லாவழறலர் தாமரைக் கண்ணன், என்னோவிங்களக்கின்றதே." என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்திலும் காணலாம். சூர்என்றும் அணங்கென்றும் தெய்வப்பெண்ணின் பெயர். தெய்வப் பெண்ணாகிற பூதனையை என்றபடி, பேயான பூதனையை தேவஜாதியில் சேர்ப்பதும் பொருந்தும். பலவகைப்பட்ட தேவ ஜாதியில் பிசாசத்தையும் ஒன்றாக இணைத்திருப்பது பிரமாணங்களில் நன்கு விளங்கும். அவ்

லது "தெய்வ நங்கை யசோதை" என்ற குலசேகரன் வார்த்தைப்படி "சூர்" என்ற பதத்திற்கு அசோதை என்று பொருள் சொல்லி, அவளுடைய சரீரம்போன்ற சரீரத்தை எடுத்துவந்த பூதனை என்றும் சொல்லலாம். அப்பூதனையின் ஆயுளை முடித்தபெருமானே என்று கூப்பிடுகிறார். "பெற்றதாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையூடு உயிரை, வற்ற வாங்கி யுண்டவாயான் வதரிவணங்குதுமே" என்கிறபடி அவள் எண்ணிவந்த மரணம் அவளோடே போகும்படி அவளை முடித்தவனே. பெருமான் என்பது இங்கு ஸம்போதனம். பெருமானேயென்று கூப்பிட்டார் என்று பொருள்.

நீ யளவுகண்ட:—நீ செய்த ஒவ்வொரு செயல்களையும் என்னால்கண்டு அறிய முடியவில்லை. அதாவது உன்னுடைய அவதார காலங்களில் நான் உன் தன்மையை உணராது உன்னை விட்டிருந்தேன். ஆதலால், இப்பூமியில் நீ அடி வைத்ததுபோல் என் தலையில் உன் திருவடிகளை வைத்து, பூதனையைப் போக்கியதுபோல், என் விரோதிகளையும் போக்கவேண்டுமென்று உட்கருத்து. பாரளவும் அளவு என்கிற பதத்தால் ஒரு திருவடியை இப்பூமியில் நீயே நிருத்தினையென்று தோன்றுகிறது. ஒருவன், ஒரு உயர்ந்த குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வெகு வேகமாகச் செல்லுங்காலத்தில், நடுவில் தற்செயலாக எதிர்ப்பட்ட ஒரு நண்பனோடு பேசுவதானால் தன் குதிரையின் கடிவாளத்தை வெட்டிக் குதிரையை நிறுத்துவது போல, நீண்டு வளருகிற திருவடிகளை எங்களுக்காகப் பாரளவும் நிறுத்தினாய். இது ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தின் பெருமையாகும்.

நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை யைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி—அறிவானாம்
ஆலமா நீழலறம் நால்வர்க்கன் றுரைத்த
ஆலமமர் கண்டத் தரன்.

ஆலமாநீழல்	ஓர் ஆலமரத்தின் சாயையில்	அன்று	அப்பொழுது
அறம்	தர்மத்தை	உரைத்த	உபதேசம் செய்த
		ஆலம்	விஷம்
நால்வர்க்கு	நான்குபேர்களுக்கு	அமர்	பொருந்திய
		கண்டத்து	கழுத்தையுடைய

அரன்	பரமசிவன்	சாத்தி	அடைத்து
ஐந்து	ஐந்து எண்ணிக்கையுள்ள	நெறிவாசல் தானேயாய்	உபாயோபேயம் இவ்விரண்டுமாக
பொறி	இந்திரியங்களினுடைய	நின்றானை	இருக்கிற பரமபுருஷனை
வாசல்	மார்க்கத்திலேயுள்ள	அறிவானும்	தெரிந்துகொண்டிருக்கிறானும்.
போர்க்கதவம்	நம்மோடுயுத்தம்புரிகிற கதவை		

அறிகிலேனென்று கீழ்ப்பாசுரத்தில் மொழிந்தார். நீர் அறியாவிடில் ஞானத்தில் உயர்ந்தவனான பரமசிவன் உணர்ந்திலனோ? அவன் மாமுனிவர்களுக்குப் பரம்பொருளை உபதேசிக்கவில்லையோ? என்று சிலர் வினவ, அதற்குப் பதில் உரைக்கிறார். ஈச்வரன், நாங்கள் மழையினால் அடிபட்டு ஒதுங்கின விடத்தில், வந்து நெருக்கி அருள்புரிந்தான், அவன் அருளால் அறிவு பெற்ற நாங்களே உணரவில்லையென்றால், தான் தபசு செய்து தபசினால் பெற்ற ஞானத்தை யுடையவன் எங்ஙனம் உள்ளபடி அறிந்திருப்பன். எவ்வண்ணம் தான் உபதேசிக்கக்கூடும்? இது எமாற்றமேயன்றி வேறல்லவென்று பரிஹஸிக்கிறார்.

நெறிவாசல்:—நெறி உபாயமான மார்க்கம். அதாவது மோக்ஷத்தையடைய நாராயணனே ஸாதனமாக இருக்கிறானென்று பொருள். நாம் பக்தி ப்ரபத்திகளைச் செய்தாலும் இது மோக்ஷத்திற்கு விலையாக ஆகாதபடியால், அவன் கிருபையால் நமக்கு முக்தியைத் தருகிறானென்று பொருள். "நெறி"யென்பதற்கு உபாயமென்றும், "வாசல்" என்பதற்கு உபேயமென்றும் அர்த்தம் கொள்க. நம்மை மோக்ஷத்திற்கு அடைவிக்கிறவனும் ஈச்வான்; அடையப்படுகிறவனும் அவனே. இப்படி, இருவகையான ஈச்வரனை அனுக்ரஹிக்க நான் அறியாவிடில் அரன் எங்ஙனம் அறிவான்? முதலில் இந்திரியங்களை அடக்குவதே அவனால் அரிது என்கிறார்.

ஐந்துபொறிவாசல் செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் என்கிற ஐந்து இந்திரிய வாசல்கள். மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒரு வாசற்கதவையடைத்தால், மற்றொரு வாசற்கதவு திறந்துகொள்கிறது. ஐந்து கதவுகளையும் அடைப்பது மிகவும் அரிது. அதுவுமல்லாது, "போர்க்கத

வம்'' கதவுகளை மூட முயலும்பொழுதே அவை நம்மை அறையவருகின்றன. இவ்விதமான ஐந்து கதவுகளை எப்படிச் சாத்தமுடியும்? கதவுகளையடைப்பதற்கு வேண்டிய கருவியே அவனிடத்தில் இல்லையென்கிறார். ஆலமமர்கண்டத்தரன் விஷத்தை உண்டவன். தாமஸ குணத்திற்கு உறுதியான உணவை அருந்தினவன். ஞானத்தாலன்றோ கதவைச் சாத்தவேண்டும். ஸத்வ குணத்தினாலன்றோ ஞானம் ஏற்படுமென்று கீதாசார்யன் வார்த்தை. ஸத்வகுணம் உண்டாவதற்கு ஆகாரமுமில்லை, செயலுமில்லையென்கிறார். இந்திரியங்கள் புறம்பே செல்வதை நிறுத்தவேணுமென்றால் ஈச்வரனுடைய குணங்கள் முதலில் நன்றாயப்பதிந்தாலன்றி முடியாது. ஆதலால், முதலில் இந்திரிய நிக்ரஹமே செய்யாமல் பிடிவாதமாகிற தபஸைச் செய்து, அதனால் வந்த ஞானத்தால் எப்படி அறிவான் என்று பொருள். இப்படித் தன்னளவிலும் நிற்காமல், உபதேசிக்கவும் தொடங்கினான். அதிலும் ஸூக்ஷ்மதரிசிகளான ரிஷிகளுக்கும் உபதேசிக்கத் தொடங்கினான். அதிலும், நால்வர்க்கு உபதேசிக்க ஆரம்பித்தான். இது என்ன வீண் பெருமை என்கிறார். ஆலமரநீழல் தனக்கு பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாவதற்கு முன்னமேயே சிஷ்யர்களைத் தேடுகிறார். அதாவது, அந்த ஆலமரநிழல் தான் தபஸ் செய்த இடமேயாகும். அங்கிருந்துகொண்டே உபதேசித்தாரென்றால், தான் கண்டு அறிவதற்கு முன்னமேயே சீடர்களைத் தேடினார் என்பதாம். ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞஞன அஜாதசத்ரு என்பவனுக்கு ஈச்வரனைப் பற்றிய ஞானமில்லாத பாலாகியென்பவர் உபதேசித்தாற்போல் விடுக்கிறது. ஒரு கால விசேஷத்திலே, ருத்ரன் ஒரு ஆலமரத்தின் கீழே அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், மார்க்கண்டேயர், தக்ஷர், என்கிற நால்வர்களுக்கு பிரம்ஹத்தை உபதேசித்தானென்கிற வரலாறு இங்கு அறிய வேண்டியது. அறிவானும் என்பதால் அநாதரவு தோற்றுகிறது.

அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடைபுள்ளூர்தி
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில்—வரைநீர்
கருமமழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி
உருவமெரிகார் மேனி யொன்று.

அரன்	ஹரன் என்று
நாமம்	ஒருவன் பெயர்
நாரணன்	நாராயணனென்று மற்றொருவனுக்குப் பெயர்
ஆன்விடை	ஞானசூன்யமான வ்ருஷபமானது
ஊர்தி	ஒருவனுக்குவாகனம்
புள்	பக்ஷியானது
ஊர்தி	மற்றொருவன் ஏறுகிறவாகனம்
நூல்	ஆகமம்
உரை	(ஒருவன் விஷயத்தில்)ப்ரமாணமாகிறது
மறை	வேதம்
உரை	மற்றொருவனுக்கு பிரமாணம்
வரை	(கைலாஸமென்கிற) மலையானது
உறையும் கோயில்	ஒருவன் வாசம்செய்யுமிடம்
நீர்	ஸமுத்ரமாகிற ஜலமானது

உறையும் கோயில்	(மற்றொருவன்) வாசம்செய்யுமிடம்
அழிப்பு	ஸம்ஹாரமானது
கருமம்	ஒருவனுக்குவேலை
அளிப்பு	க்ருபைபுரிவது(அதாவதுகாப்பது)
கருமம்	மற்றொருவனுடையவேலை
வேல்	வேலாயுதமானது
கையது	ஒருவன் கையில் இருக்கும்ஆயுதமாமாம்
நேமி	ஸுதர்சனாழ்வான்
கையது	மற்றொருவன் கையிலிருக்கும் படையாம்
உருவம்	ஒருவனுடைய உடம்பு
கார்	மேகம்போன்றது
ஒன்று	இவ்விரண்டில் ஒன்று
மேனி	ஒருவனுடைய சரீரம்.

இப்படிப் பரமசிவனை இகழ்வது கூடுமோ? அவனையும் ஒரு தேவதையாக எண்ணி உலகத்தார் உபாஸிக்கவில்லையோ? உங்கள் தெய்வத்தைப்போல அவனும் கோயில்கள் கொண்டு பலர் அடிவணங்க புகழ்வுடன் வீற்றிருக்கவில்லையோ? இங்ஙனம் நீர் இகழ்வது தகுமோ என்று அரனடியார்கள் கேட்க, உத்தரம் அருளிச்செய்வதுபோல் இப்பாசுரம் தோன்றுகிறது. நீங்கள் எங்களிடம் கோபிக்கவேண்டாம். அரி, அரன் இவர்களுடைய பெயர், வாகனம், இருப்பிடம், வேலைகள், ஆயுதங்கள், நிறம், இவைகளைத்தனித்தனியே உரைக்கிறேன். யார் பரதேவதை யென்று நீங்களே உணர்ந்து கொள்ளலாமே. கீழ்ச்சொன்னவைகளில் ஒவ்

வொரு வஸ்துவே இன்னார் பரனென்று காட்டுமோ. ஏன் வீண்வாதம் என்று சொல்லி ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே காட்டுகிறார். அரன்நாரணன் ஒருவனுடைய பெயர் அரன் என்பது. வடமொழியில் ஹர: என்கிற பதம் அரன் என்று ஆகிறது. ஹரதீதிஹர: ஸம்ஹாரம் செய்கிறவன் என்று பொருள். பெயரைச் சொன்ன பொழுதே ஸம்ஹரிப்பது என்கிற குணம் தோன்றுகிறது. மற்றொருவன் பெயர் நாராயணன் அவனுடைய பெயரின் அர்த்தத்தை ஆலோசிக்குங்கால் உபயவிபூதியும் தனக்கு வாஸஸ்தானமாய் அதற்கு ஆதாரமாய் இருப்பவன் என்கிற பொருள் விளங்குகிறது. ஆக ஸம்ஹரிக்கும் குணமுடையவனிடம் ஆச்ரயிப்பதா, சகல உலகங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனிடம் ஆச்ரயிப்பதா? அந்த ஸம்ஹாரமும் அவன் அதீநமல்ல. தீங்கான செயல்களிலேயே மூழ்கியிருக்கும் ஜீவராசிகளிடம் கோபம் பிறந்து, அவைகளை ஒழித்து விடுவோம் என்று நினைவுண்டான ஒருவன், அக்காரியம் செய்ய தனக்கு மனம் வாராமல் கையாளாகக் கொண்ட ஒருவன். அது அங்ஙனம் நிற்க. அவர்களுடைய வாகனங்களை ஆராய்ந்தால் ஒருவன் வாகனம் எருது. ஒருவனுக்குப் பக்ஷிவாகனம். உலகத்தில் சிறிதும் அறிவில்லாத ஒருவனை மாடு என்று கூப்பிடுவது வழக்கம். அதுபோல ஞானசூன்யமான வ்ருஷபத்தை வாகனமாகக் கொண்டவன். மற்றொருவன் வாகனமோ கருடன் என்கிற பக்ஷிராஜன். அவரைப்பற்றி, எழுதாமறையிலே வேதமயனென்று புகழப்பட்டிருக்கும் ஆளவந்தாரும், வேதாத்மாவிஹகேச்வர: த் என்றும் வ்யஜநம் த்ரயீமய: என்றும் கொண்டாடினார், இவ்வர்த்தத்தை தேதநூம் வாமதேவ்யம் ப்ருஹத்ரதந்தரே பக்ஷௌ யஜ்ஞாயஜ்ஞியம் யஜூம்ஷி என்கிற ச்லோகத்தால் விசதமாக நம் நிகமாந்ததேசிகனும் காட்டியருளினார். ஆகவே வாகனங்களுடைய சீர்மையையும் நீங்களே கண்டுகொள்ளலாம். அது கிடக்க இருவரையும் காட்டக் கூடிய ப்ரமாணமான புத்தகங்களை ஆராய்ந்தால் ஒருவனை ஆகமங்கள் காட்டுகின்றன. ஆகமங்கள் ஒருவனால் செய்யப்பட்டவையாகையால், அவை அவற்றைச் செய்த புருஷனுடைய அஜ்ஞானம், விபரீதஜ்ஞானம், அந்யதாஜ்ஞானம், இவைகளடியாகப் பிறந்திருக்கக்கூடும். ஆக புருஷதோஷ துஷ்டமாகையாலும், பிருஹ்ம ஸூத்

ரத்தில் "பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தால் அவைகள் வேதவிருத்தமென்று வியாஸபகவானால் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அவை தோஷமுள்ளவையே. இவரைப் பிரதிபாதிக்கிற வேதங்களோ ஒருவனால் செய்யப்படாததென்றும், அநாதியென்றும் உண்மையான அர்த்தங்களையே விளக்குமென்றும் வியாஸர் முதலிய மஹரிஷிகளால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வசிக்கும் இடத்தை ஆராய்ந்தால், ஒருவனுக்குக் கைலாயமலை. இருப்பிடமே அவன் நெஞ்சிலுள்ள காடின்யத்தைக் காட்டுகிறது. மற்றொருவன் இருப்பிடமோ ஜலம் அதாவது ஸமுத்ரம். அவன் நெஞ்சிலுள்ள ஈரத்தைக் காட்டுகிறது. வேலையோ, ஒருவனுக்கு அழிக்கும் தொழில். அழிப்பது என்றால் ஸம்ஹாரத்துடனேயே நிற்கும். வேறு வேலை கிடையாது. ரக்ஷிப்பது என்றால் சிருஷ்டி ஸம்ஹாரம் இரண்டிலும் சம்பந்தமிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், விரோதிகளைப் போக்குவதும் அவன் விரும்பிய பதார்த்தங்களை உண்டுபண்ணிக் கொடுப்பதும் ரக்ஷணம் என்பதில் சேர்ந்ததே. ஆகத் தொழிலிலும் மேன்மையிருக்கிறது. ஆயுதத்தை அளவிட்டால், ஸம்ஹாரத்திலே இறங்குவதான வேல் ஒருவனது. மற்றொருவன் ஆயுதமோ சக்கரம் என்பதாம், அச்சக்கரம் நித்யஸூரியென்றும், கண்டவர்களெல்லாம் இதைத் தரித்தவன் பரம்பொருளென்று சொல்லக் காரணமாயும், தன் சேஷியினுடைய அளிக்கும் தொழிலுக்கேற்ற க்ருபாஸமுத்ரமான சக்கராயுதம் என்றும் துதிக்கிறார்கள். இவைகளெல்லாம் எங்ஙனம் இருப்பினும், உலகத்தில் ஒரு மனிதனைக் கண்டவுடன் அவனுடைய ரூபமே அவன் பெருமையைச் சொல்லுமென்னும் பழமொழிக் கிணங்க, கீழ்ச் சொன்னவைகளை யெல்லாம் மறந்து அவர்களுடைய ரூபத்தை ஆராய்ந்தால் செந்தீ. ஒருவனதுருவம் அதாவது சிவந்த நிறம் ஸம்ஸாரவெப்பத்தினால் அடிபட்டு அவன் காலில் விழுந்தால் அக்னியைப்போல் மீண்டும் தாபத்தை உண்டாக்குகிற நிறம், மற்றொருவன் நிறமோ, தாபத்தில் அடிபட்டவனை ஒரு பாட்டம் மழைபெய்தாப்போல் குளிரச்செய்யும் நீலநிறம். இது இங்ஙனமிருக்க, இவர்களுள் ஒருவன் ஒருவனுக்கு உடம்பு. அதாவது அரன் உடம்பாயும், நாராயணன் ஆத்மாவாயும் இருக்கிறான். இவ்வர்த்தம் அந்தர்யாமி பிராஹ்மணம் முதலிய வேதபாகங்களில் ஸம்சயம் அற சொல்

லப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வகைப்பட்ட ஜீவராசிகளிலும் தான் ஆத்மாவாய் இருந்துகொண்டும், அவைகளுடைய ஸ்வரூபம், நிலை, வேலை, இவைகளுக்குக் காரணமாய் இருந்துகொண்டும், அவைகளால் அறியப்படாமலும், விளங்குகிறானென்று நன்கு தெரியவரும். அவ்வண்ணமே, ருத்ரனும் நாரணனுக்குச் சரீரமாயும், சேஷபூதனாயும், அவனால் ஏவப்படுகிறவனாயும், இருக்கிறானென்று கருத்து. இப்பாசுரத்தில், "மேனி ஒன்று" என்று ஒருவன் சரீரமென்று மாத்திரம் சொல்லியிருந்தாலும், மற்றொருவன் ஆத்மாவாயிருக்கிறானென்பது தாத்பர்யத்தினால் கிடைக்கும்பொருள்.

ஒன்று மறந்தறியே னோதநீர்வண்ணனை நான்
இன்று மறப்பனோ வேழைகாள்—அன்று
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திசை. (6)

அன்று	அந்த நாட்களில்	ஒன்றும்	ஒருவிஷயத்தையும்
கரு அரங்கத்துள்	கர்ப்பப்பையாகிற ஓரிடத்தில்	மறந்தறியேன்	மறந்ததாக நினையில்லேன்
கிடந்து	இருந்தபொழுது		
திருவரங்கமேயான்	ஸ்ரீரங்கமென்கிற க்ஷேத்திரத்தில் நித்யவாஸம் செய்கிறபெருமானுடைய	ஏழைகாள்	சேஷியாகிய தந்தையிழந்தவர்களே
		நான்	அடியேன்
		ஓதநீர்	ஸமுத்ர ஜலம் போன்ற
திசை	விஷயங்களை (குணங்களை)	வண்ணனை	நிறத்தை உடையவனை
கண்டேன்	நேரில்பார்த்தேன்		
கைதொழுதேன்	அஞ்சலிசெய்தேன்	இன்று	இந்நாட்களில்
		மறப்பனோ	மறப்பேனோ

கீழ் பாசுரத்தில், ஸ்ரீமந்நாராயணனே சேஷியென்றும், "ஈச்வராத் ஞானம் இச்சேத்" என்று எல்லாரும் அறிவு பெறவேண்டிய தலைவனான ருத்ரனும் அவனுக்கு சேஷபூதனென்று சொல்லியிருப்பதைக் கேட்டு, சிலர், ருத்ரனை அவனுக்கு

பின்னும் வென்றிபுகழ் திருவேங்கடநாதனொனுங் குருவாய் நின்று நிகழ்ந்து மண்மேல் நின்ற நோய்கள் தவிர்த்தனனே என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவேங்கடமுடையானே நந்தூப்புற்குல விளக்காய் வந்து தோன்றினுல், உ௩ஷ்ரௌ செவவரா௩ஷீ என்கிற கிரமங்களில், குத்ருஷ்டி மதவித்வம்ஸனத்துக்குபயோகமாம்படியான ஸத்வித்யாதி ரூபையாய் ஸஹசரித்து நிற்கிறுளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்றபடி. இப்படி, ஶ்ரீஉக, என்கிற சப்தம் அர்த்தங்கொண்டதென்பது, விஷ்ராவஸம்வஞியி: என்கிற தேசிகன் தன்னுடைய ஸூக்தியாலுமே தெரியலாகும். அன்றிக்கே,பயிலுஞ்சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப் பயிலுந்திருவுடைமையைப் பேசிற்றுகவுமாம். இதன் முன் சுவடுதான், வஸதநா மவாஶ: ஸ்ரீஉாநு என்றும், யுக்ஷணொாயுக்ஷிவஸம்வஞ: என்றும், கஷணிக்ஷமத: ஸ்ரீஉாநு என்றும், பல விடங்களில் புகழப்பட்டிருக்கிறது.

வஜெவெஉாஷெஉஶிக॰. கீழ் அனுஸந்தித்த குணங்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்து, வேரற்ற மரம்போலே வேதாந்த தேசிகன் திருவடிகளில் விழுந்தமை காட்டப்படுகிறது. ஸேவிக்கிறேன் என்று சொல்லி முடிக்கவேண்டிய கிரமம் வருவதற்கு முன்பே வெஉாஷெஉஶிக०, என்று, மற்றும் பெருமை பேசவேண்டிய வாக்கியமிடவேண்டியிருக்க, தாம் சென்னிமேற்கொண்ட குணத்தின் கனம் தாங்கமுடியாதே, வஜெ, என்று நடுவே வந்து தலை சாய்க்கிறுர். இப்படித் தலை சாய்க்கிறவர்தான், யாரென்னில், உலகில் எல்லாப் பற்றும் விட்ட, ப்ரஹ்மதந்திரஸ்வதந்திர ஜீயரன்றே! இவருக்கு ஆசிரியர் திறத்துள்ளவன்பை நோக்கினுல், ஆழ்வார் திறத்து மதுரகவிகளைக் காட்டிலும் விஞ்சியிருக்குமெனத் தோன்றுகிறது. அம்மதுரகவி தானும் ஆழ்வாரிடம் தனது பக்தியின் பெருமை பேசுங்கால், கண்ணிநுண்சிறுத் தாம்பினுல் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன் என்னப்பனில் என்று, எம்பெருமானை நினைந்து, அன்பர்க்கேயவதரிக்குமாயன் நிற்க, என்கிறபடியில் தனியே எடுத்துக் கழித்து நிறுத்தி, பின்னரே, அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தாளே கொண்டு, என்கிறபடி, ஆழ்வார் பெருமை பேசினுர்.

இவரோ, ஆசார்யாதிஹ தேவதாம் ஸமதிகாமந்யாம் ந மந்யாமஹே, என்கிறது கேட்ட பெருமைக் கேற்ப, தனது ஆசிரியன், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ட ஆயன் விஷயத்தில் ப்ரயோகித்த அந்த க்ரியாபதத்தையே, மிகவும் அழகுபடுத்தக் கருதி, நந்தூப்புற்குலத்தாசினடிக்கீழ் அமர்த்தினார். அதாவது தேசிகன் கோபாலவிம்சதியில் வந்தே ப்ருந்தாவனசரம் என்று பகவத் விஷயத்தில் அருளிச்செய்த க்ரியாபதத்தை, தேவசிவ ஸ்வாசார்யபூர்வாஸீத, என்கிறபடியில், வந்தே வேதாந்ததேசிகம் என்று, ஸ்ரீதேசிகத்யான மந்திரமான இத்தனியனில் அமர்த்தினது தான்.

இது இப்படியிருக்க, இங்கே வேதாந்த தேசிக சப்தத்தை யிட்டவரின் நோக்கு எவ்வாறுள்ளதென்பதை ஆராய்வோம்.

வேதாந்த என்கிற பதமானது வடமொழி தென்மொழி இரண்டு வேதாந்தங்களைப் பொதுவாய்ப்பேசுகின்றதாம், இத்தனியனை ப்ரவர்த்திப்பித்தவர் திருவுள்ளத்தையும் ஸந்தர்ப்பத்தையும் நன்கு நோக்கினால், தமிழ் வேதாந்தமென்பதையே காட்டுகின்றது. ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன், ஆழ்வார் அருளிச் செயலுக்கு, தாத்பர்ய ரத்னாவளி, ஸாரம், ஸங்க்ரஹம், முதலிய க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்தும், செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே, என்றும், காண்பானேறிய கோதிலடியார் [illegible] பூண்டவுணர்ந்துரைத்தோம், என்றும், பல படிகளில் பாசுரமிட்டும், ராமானுசனடியார்களான நம்மவர்க்கு [illegible] தமிழ் வேதாந்தத்தை ஒரு ப்ரமாணமாய் எண்ணும்படி சொன்னபடி நிலைநிறுத்தி இத்தனியனைப் ப்ரவர்த்திப்பித்த பெருமையும், [illegible], தமிழ் வேத, வேதாந்த அத்யயன, அத்யாபன, சிந்தனை, பாராயண, [illegible] பன காலங்களிலெல்லாம், விடாது அனுசந்தானம் பண்ணுமதாகவேண்டும்படியன்றோ இத்தனியனின் பெருமையிருப்பது.

இவ்வண்ணம், ராமானுஜ தயாபாத்ரம், என்கிற தனியன் ஸ்ரீதேசிகனை முந்துறச் சரணமடைந்தவரை தெளியப்படுத்தும். இனி

ராமாநுஜ தயாபாத்ரமென்றதில், திருமால், ஆழ்வார், எம்பெருமானார், முதலியவர்கள் கருணைக்கிலக்கான வொருவரைப் பேசியதும் திருமால் முதலாகவுள்ள ஆசார்யர்களனைவரையும் அடைவே அடிபணியும் வகை பேசுகிறதுமேல் தனியன்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்	ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானை ஆரம்பத்தில் உடையதாயும்.
நாதயாமுந மத்யமாம்	ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையும், ஆளவந்தாரையும், நடுவில் உடையதாயும்.
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம்	என்னுடைய ஆசிரியரான எம்பெருமானாரை கடைசி எல்லையாய் உடையதாயும், இருக்கிற
குருபரம்பராம்	ஆசிரியர்களின் வரிசையை
வந்தே	ஸேவிக்கிறேன்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம், இந்த ஸம்ப்ரதாயமானது, விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ, என்றும், இறையுமகலகில்லேன் என்றும், ச்சாயேவாநுகதா ஸதா, என்றும், என்றுமொரேகமின்றியிரவியுமொளியும் போல, என்றும், திருமகளார் பிரியாத தெய்வம் என்றும், சொல்லுகிறபடி, எம்பெருமானை விட்டுத்தினைத்தனையும் விட்டுப்பிரியாதிருந்த தருணும் பெரியபிராட்டி யென்கிற இலக்ஷ்மீதேவியோடு, யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேகிலம் என்கிற கணக்கில், அவன் தன் பரிபூர்ணானுமதியோடு, அவளும் தானுமானசேர்த்தியில் ப்ரவர்த்திப்பித்ததாகவிருக்கும். அதாவது, பெருமாளும் பிராட்டியும், தஸ்மை ஸஹோவாச ப்ரஜாபதிருவாச என்கிறபடி, ஸேநாபதியாழ்வானுக்கு இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை முதலில் உபதேசிக்க அவர், ப்ரஜாபதிஸ்ஸநவே, என்கிற வரிசை போல், அதை, ஆழ்வார் திருநகரியில் நம்மாழ்வாருக்கு உபதேசம் செய்தபடியைக் காட்டுகிறது.

நாதயாமுந மத்யமாம், இப்படி ஸேநாபதியாழ்வானிடம் நம்மாழ்வார் க்ரஹித்தது, திருக்குருகைப் வழியாகத் திருக்குருகூர் சேர்ந்து, கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு, என்று ஆரம்பிக்கிற ஆழ்வாரின் அழகிய ப்ரபந்தத்தின் ஆவ்ருத்தியினால் யோகதசையில், ஆழ்வாரைப் ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்பெற்று, ஶிஷ்யதைஸேவ்யம் ஸாயிநம் ஸ்வாமிநம் ப்ரபத்யே என்கிறபடி, ஆழ்வாரை ஆசிரியராகவரித்து அடிபணிந்து, ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளால் க்ரஹிக்கப்பட்டு, காளம் வலம்புரியன்ன நற்காதலடியவர்க்குத்தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறையின்னிசை தந்தவள்ளல், என்கிறபடியே, சிஷ்யர் பௌத்ரர்களான சீடர்களுக்கு உபதேசமாகி, பிறகு ஆளவந்தாளையும் வந்து, ஸஹஸ்ராவிததம்யா ஸந்நிதய யாமுநேய: என்கிறபடி அவரால் அநேகம் ப்ரபந்தங்களால் உபப்ரும்ஹணம் (பக்கபலங்கள்) செய்து வ்ருத்திசெய்யப்பட்ட பெருமையை நினைந்து நடுவேயுள்ள ஆசார்யர்களையும் இவர்களில் அடக்கி, நாதமுனிகளையும், ஆளவந்தாரையும், நடுநாயகமாகவுடைய வென்கிறது.

அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம், பொய்கைபால் வளர்த்தவிருத் தாயிராமானுசன், என்கிறபடியில் விறுபெற்ற ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜனை என்னுடைய வாசிரியரைக் கடைசியாகவுடைய வென்றபடி.

இவர், முதலில் பெருமாளைக் குறிப்பிடுங்கால், என்னுதன் என்னாமல், லக்ஷ்மீநாதன், என்றார். முடிவிலோ, என்னுசார்யன், என்று, ஒரு பரிவுதோன்ற அருளிச்செய்கிறார். இவர் ஒருவருக்கொருவர் வாசியைக்காட்டி அநுபவிக்கும் அழகுதான் என்னே! பெருமாள், எம்பெருமான். என்னுடையரோ, எம்பெருமானுடையோ, என்றல்லவோ, இவர் நினைவாக வேறொன்று தோன்றுகிறது. இங்ஙனம், ஆசிரியர் திறத்து அன்புள்ள ஒரு விலக்ஷணமான பக்தியானபடியாலன்றோ, பின்புள்ளாரும், ஶிஷ்யதாமேவ யாதாஸ் ஸர்வே ஸர்வகுணா: ஸமா: க்ருதா: ஸர்வ நாதேய யாஸ்ந்தா: என்கிறபடியே, சிஷ்யர்களுக்கு வேண்டிய நற்குணங்களெல்லாம் வேறுபுகலிடமற்று கூரத்தாழ்வானிடமே குடி வாழ்க்கை வாழ்ந்ததெனக் கொண்டாடிப் போந்தார்கள்.

𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾𑌂. 𑌵𑌹𑌤𑍀 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃, என்கிறபடியே, மிகவும் அழகியதான ஆசார்யர்களின் வரிசையை வணங்குகிறேன் என்றபடி. இத்தனியன், மொழியைக்கடக்கும் பெரும் புகழான், வஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான், அருளிச்செய்ததாக விருக்குமானபடியினாலே, அவருக்கு ஆசிரியரான இராமானுசனை, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂, என்று குறிப்பிடுவதால், அதை யனுஸரித்தே, 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌂, என்கிற பதத்தையும் இணைக்கி அர்த்தமெழுதப்பட்டது.

ராமானுஜார்யபர்யந்தாம், என்று, தனக்கு, எளிதாக ச்லோகமிடாமல், அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம், என்று அனைவருக்குமெளிதாக ச்லோகமிட்ட ஆழ்வானின் அபாரகருணையை என்சொல்லிப் புகழ்வோம்.

ஆழ்வானுடைய கருணையையும் கட்டளையையும் நோக்கினால் குருபங்க்தி பஜனம் செய்யவேண்டுவது ஆவச்யகம், அதை யாரும் தவறுதல் கூடாது என்றும், அப்படிச்செய்ய ஸுகமான வழியும், இந்த ச்லோகத்தின் அனுஸந்தானமே, என்று தோற்றுவதால், அனைவருமாதரித் தோதும்படியிலுமர்த்தமெழுதப்படுகிறது.

இதில், லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம், என்பதில் வேறுபாடில்லை. நாதயாமுன மத்யமாம், என்பதில் 𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌨𑌾𑌯𑌕𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 𑌵𑌹𑌤𑍀 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃, என்று நந்தேசிகனருளியபடியில், நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் தொடங்கி இராமானுசனையும், 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑌃 என்கிறபடியில் ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனையும், அவரைச் சொன்னபடியினாலே, அவர் திருவடிகளில் சிஷ்யப்ரசிஷ்ய முகத்தால் ஆச்ரயித்தவர்களையுங் கருத்திற்கொண்டு, இவர்களெல்லோரையும் நடுவேயுடைய என்றும், அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம், என்பதில், அவரவர் தங்கள் தங்களுடைய ஆசார்யர்களளவுமுள்ள, என்று அர்த்தங்கொண்டு முடிவில், வந்தே குருபரம்பராம் என்று அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இத்தால், குருபரம்பரையாகிற மஹாநதியானது, செக்கர் மாமுகிலுடுத்து மிக்க செஞ்சுடர் பருதிசூடி, அஞ்சுடர் மதியம் பூண்டு

பல சுடர் புனைந்த பவளச்செவ்வாய், திகழ் பசுஞ்சோதி மரகதக் குன்றம், என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, ஸேவிப்பதற்கே, முகிலுருவ எம்மடிகளுருவமென்று குளிர்ந்து தோற்றும் ஸ்ரீய: பதியாகிற திவ்ய மலையினின்றும், சொரிகிற ஸம்ப்ரதாயமாகிற சொல்லமுதத்தை நிறைத்துக்கொண்டு வந்து, [illegible] என்கிற படியே, நாதயாமுனர்களாகிற நல்லமார்க்கத்தால் பெருகியோடி, எம்பெருமானாராகிற பெரிய தடாகத்தில் நிறைந்து நின்று, ஆசார்யர்களாகிற மதகுகளினாலே சேதனர்களாகிற நற்பயிரை பயன்படச் செய்யும் என்கிற பூர்வர்கள் திருவுள்ளமும் ஸ்மரிப்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணம், முதலில், ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனுடையவும், பின்னால், எம்பெருமான் முதல் ஆசார்யர்கள் எல்லாருடையவும் அடிவணங்கி நிற்கும்படியை ஆராய்ந்தபிறகு இந்த (தர்சனத்தை) ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்து ராமாநுஜஸித்தாந்தமென்று கொண்டாடும்படி செய்த, உடையவருடைய பெருமையைப் பேசி, தனியே அவரைச் சரணமடைந்தபடி பேசுகிறது, யோநித்யமென்றாரம்பிக்கும் மேல்தனியன்.

யோ நித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே |
அஸ்மத் குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

ய:	எந்த யாதொருவர்
நித்யம்	எந்நாளும்
அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹத:	நழுவுதலில்லாதவனும் தன்னையடைந்தவரை நழுவவிடாதவனுமான எம்பெருமானுடைய தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளாகிற ஸ்வர்ணத்தில் விசேஷ மயக்கத்தினால்

ததிதராணி — எம்பெருமான் ஸம்பந்தம் பெறாத மற்றவைகளையெல்லாம்
த்ருணாய — ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாத மடித்த செத்தைக்கு ஒப்பாக
மேநே — எண்ணினாரோ. அப்படிப்பட்ட,
அஸ்மத்குரோ: — எமக்கு ஆசிரியராயும்
பகவத: — ஷாட்குண்யம் நிறைந்த எம்பெருமானைப்போல் பூஜிக்கத் தக்கவராயும்
தயைகஸிந்தோ: — உலகிலுள்ள கருணை வெள்ளமெல்லாம் ஒருங்கே சேரும் ஸமுத்திரம் போன்றவராயும்
அஸ்ய — ஸமீபத்தில் சுட்டிக்காட்டும்படி ஸேவை ஸாதிக்குமவராயும்
ராமாநுஜஸ்ய — இராமானுசனென்று திருநாமம் பூண்டவராயுமுள்ளவருடைய
சரணௌ — திருவடிகளை
சரணம் — நம்மைக் காப்பாற்றும் உயரிய ஸாதனமென்று நினைத்து
ப்ரபத்யே — புகலிடமாக அடைகிறேன்.

ய:, என்றது யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் என்றும், உயர்வற உயர்நலமுடையவன் எவன் என்றும், யஸ்மிந் த்ருஷ்டே என்றும், இப்புடைகளில் சொல்லியிருக்கிறபடியே, மிகவும் ப்ரஸித்தியுடைய ஒருவரைச் சொல்லுவதாயிருக்கிறது.

நித்யம் என்பது, யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ நசிந்த்யதே | ஸாஹாநிஸ்தந்மஹச்சித்ரம் ஸாப்ராந்திஸ்ஸாச விக்ரியா | ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே | தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம் என்கிறபடிகளில், பகவத்த்யானத்தைவிட்டு வேறு அல்லலுக்கு ஆளாகாதிருந்தமையைச் சொல்லுகிறது,

அச்யுத, என்றது, தொண்டரடிபொடியாழ்வாரின் அநுபவத்தையன்றோ பின்பற்றினமையைக் காட்டுகிறது. அவரும், அச்

சுதா அமரரேறே! ஆயுர்தம்கொழுந்தே யென்றுமிச்சுவை தவிரயான் போய் இந்திரலோக மாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ? அதுபோலவே, இவரும், கள்ளார் பொழில் தென்னரங்கன் கமலப்பதங்கள் நெஞ்சிற் கொள்ளாமணி சுரைநீங்கி, அரங்கன் மலரடிக்காளுற்றவரே தனக்குற்றவராய்க்கொள்ளுமுத்தம னுபடியினாலே, அச்சுதனை அவன்றிருளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி பெற்றா ரன்றோ? அவனை நம்பியடைந்தால், ஒருபடியாலும், அடைந்தவரை நழுவவிடான் என்கிற பெருமையை திருநாமத்தால் விசதமாய்க் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறவனையன்றோ யடைந்தது. இப்படிப்பட்ட வன், ஸம்ரக்ஷணே ஸர்வஶக்தௌ ஸ்திதஸ் ஸம்ரக்ஷணே, என்னப்படுகிறவன் கணக்கில், தன்னிலே நிலத்தாலன்றோ தன்னையடைந்தாரை நிலைப்பிப்பது என்று கூசாதே, தானும் நழுவ தலில்லாத வொருவனாகவே நின்றான். இப்படியுள்ள அர்த்தஸ்வா ரஸ்யத்தை வெவ்வேறு பதங்களில் வைத்து ஆச்ரிதரை அலையவி டாதே, அச்யுத என்கிற ஒரு பதத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்தி லேயே முந்துற, அச்யுதன், நழுவதலில்லாதான் ஒருவன், தன்னைய டைந்தவரையும் நழுவவிடாதானொருவன், என்கிற அர்த்தங்களை ன்றோ விளங்கி நிற்கின்றது.

இவ்வண்ணம் பெருமையுள்ளவன் திருவடிகளாகிற இரட்டைக் கமலங்களைக்கண்டு, இவர் ஹ்ருதயமாகிற ஒரு கமலம் ஒருபட்ட மையைச் சொல்லுகிறது. பதாம்புஜ யுக்மே ஸம்மோஹித: என்று. கமலம், கமலத்தைக்கண்டு மயங்கியது என்று சொன்னால், பாஞ்சாலியின் சில அவயவத்தின் வடிவழகைக்கண்டு பாவைமார்களே மயங்கினார்கள் என்கிறபடியில், உயர்ந்ததொருபெரு மை, இந்த இரட்டைக் கமலங்களுக்கிருக்கக்கட்டில்லையே? இருவரா ய் வந்தார் என் முன்னே நின்றார், என்றால், ஒருவராயிருந்த ஒருவர் மயங்குவது இயல்புதானே. ஒன்றேயொன்று இணைபிரியாது இரு க்குமிரட்டைக்கு, உலகில் ஆளாகாத ஒன்றுதானுண்டோ? மேலும், மனிதர்க்குத் தேவர்போல என்கிற கணக்கில், இவர் ஹ்ருதயம் கம லம். அவை பொற்கமலங்கள் அல்லவா! பொற்றாமரையடி யென் றல்லவோ போற்றப்படுகிறது. அவைதான் பொன்றாமரை நாற்றை ப்போலே, என்கிறபடியே, நறுமணங்கொண்டு மயக்குமாயிற்று.

உலகிலும், ஏதோ சில புஷ்பவாஸனை போன்றதைக் காட்டியன்றோ ஒரு ரோயாளியின் சிகித்ஸையில் ப்ரவர்த்திப்பார் அவன்படுங் கஷ்டமறியாது செய்யக் காண்கிறோம். உஜ்ஜீவநஸேஷாணா ஸாய-நாரயஸூகலவங்களென்கிற பெருமை படைத்த ஒரு ப்ரஹ்லாதாழ்வானும், பகவச்சரணாரவிந்த த்யானவ்யாமோஹத்தை யடைந்திருந்தபடியாலன்றோ, யார் செய்யுங் கொடுமையையும் அறியாதிருந்தார். ஆகவே இப்போர்க்கொத்த வ்யாமோஹத்தைத் தான் அனைவரும் அபேக்ஷித்திருக்கத் தகுந்தது. இவ்வாறுள்ள வ்யாமோஹத்தையொருவர் கைக்கொண்டிருந்தாரென்றால் அவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தார் வேறொருவர்தானுண்டோ?

உடையவர்தான், காஞ்சநக்ஷ, என்கிற படி, பெண்ணாசை பொன்னாசையெல்லாம் விட்டவானன்றோ? வைராக்யகாஷ்டா: என்கிறவர்படியில் விளங்குமவானன்றோ? இவருக்கு இப்படி இவைகளில் மிகுதியான மோஹம்ஏற்படலாமோ, என்னில், நச்வரமான பொன்னையன்றோ விடுகை ஸம்பாவிதம். மற்றைப் பாரையில்லா ஆணிப்பொன்னின் அடிகளை ஆரேனும்விடுவாருமுண்டோ. யார்தான் விட்டாலும் இவர்விடக்காரணமுண்டோ. பொன்னையிகழ்ந்து விருகங்கள் புல்லிய புல்லுகந்தால் மன்னரெடுப்பதப் பொன்னலதே, என்கிறபடி, க்ஷுத்ர மிருகம் போல்வார், பொன்னைவிட்டு ஸாரமற்ற புல்லைக் கொண்டாலும், அரசர்கள் கொள்வது அப்பொன்னைத்தானே. இவர் தானும் அதன்படியில் யதிராசரில்லையோ? அரசர்களுக்கு எங்கிருக்கும் பொன்நிதியும் ஸொந்தமல்லவோ? பொற்குவியலில் ஆசைமட்டுப் படுத்தக்கூடியதோ அரசர்களுக்கு. அப்படி ஆசைமட்டுப் படுத்துவதுவஸஷ்டைவ்யாயவ்ஸ்யாநஷ்ட: என்கிறபடியில் கேடு விளைப்பதொன்றில்லையோ. ஆகவே இந்த ஹிரண்யநிதியைக்கண்டு இராமானுசன் மயங்கிக் கிடந்தாரெனத் தோற்றுகிறது. இதை அமுதனாரும், தென்னத்தியூரர் கழலிணைக் கீழ்பூண்டவன் பாளன் என்று அடியொத்திப் பேசிநின்றார்.

இதில் மயங்கினது தான் மற்றொன்றைக் காணுமளவேயோ ஏன்னில், மற்றவைகளை வெறுத்துப் பொகட்டுளென்கிறார் தனிதரா

ணீ த்ருணாய மேநே, என்று. பரமாத்மநி யோ ரக்த: விரக்தோ அபரமாத்மநி என்றும், மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு என்றும் பேசப்படுகிற ஸூக்திகள் யாவும் அர்த்தமுள்ளதாக வானமை பேசப்படுகிறது. த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி: என்கிறபடியுள்ள ஏற்றம் புகழப்படுகிறது. தவாம்ருதஸ்யந்தி நி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி என்கிறபடி எம்பெருமானின் தேனேமலருந்திருப் பாதத்தில் ஊன்றவைத்த மனதையுடையவர் வேறொன்றை இச்சிப்பரோ. என்னமுதனைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே என்றும், நின்பாலன் பாயே என்றும், கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட, என்றும் முதலறிவாளர்கள் முதலித்துப் பேசியிருப்பவைகள் பேர்க்கவும் போரவே; அன்றோ.

இங்ஙனம் இவர் மற்றவைகளை ஒரு பொருட்டாக எண்ணவிடினும், அவைகள்தான் இவரை நலியாதோ என்னில், ஸம்ஸந்நஷ்டஸ்நேஹ யதீச்வர ஸம்ச்ரயா: என்கிறபடியே, இவரைப்பற்றினவர்களே ஜுகுப்ஸிதமான கஷ்டங்களால் துன்பமுறச் செய்யப்படுகிறார்களில்லை யென்றால், இவரிடம் அவைகளின் நினைவுக்குத்தான் ப்ரஸக்தியுண்டோ. ஆனபடியால் ஸாரமற்ற மற்றவைகளை வெறுத்துப்பொகட்டு எம்பெருமானின் திருவடிகளில் விருப்புற்று விளங்கினரொன்று விளம்பப்பட்டது.

இப் பெருமைபெற்றவர் ஸம்பந்தம் தனக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றம் வெளியாக்கப்படுகிறது ஸ்வகு₃ரோ:, என்று.

சிஷ்யனுக்கிருக்கவேண்டிய அடையாளமான நற்குணங்களில் எவ்வளவு நூல்களில் நுவலப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவையெல்லாவற்றையும் ஒருங்கேகொண்டு விளங்கும் கூரநாதனை தமக்கு ஆசார்யனாய் விளங்கு மவரென்கிறது. ஸ்வ, என்கிற சப்தம், இப்படிப்பட்ட ஆசார்யனை நாம் பெற்றோம் என்கிறபாரிப்பால், இறைஞ்ச எனக்காரும் நிகரில்லையே, என்கிறபடியே, ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாகவிருக்கும். அன்றிக்கே, தம்முடன் ஒருவாறு ஸம்பந்தமுடையவனை வரையும் தம்மோடு கூட்டிக்கொண்டு சொன்னதாகவுமாம்.

நமக்கெல்லாம் குருவென்றபடியினாலே, நம்மைப்போன்ற ஒருவரோ அவரும் என்று கருதவேண்டாம். பகவானுடைய குணங்களைப் பெரும்பாலும் உடையவர் என்கிறது ஷ.மவதஃ என்று.

பெருமாள், எம்பெருமான், இந்த உடையவரோ எம்பெருமானார். என்கிறபடியில், வீறுபெற்றவரென்றே இவரது திருவுள்ளம்.

தெய்வத்தினிடம், லோஹபுத்தியும், ஆசாரியர்களிடம் மனிதர்கள் என்கிற புத்தியுமே கெடுதலை விளைவிக்கக்கூடியது. தெய்வத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் ஆசார்யர்கள் என்று எண்ணுவதும் ஆசார்யரைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட தெய்வமொன்றில்லை யென்றெண்ணுவதும் தகுதியுள்ளதாகவே யாகுமென்று காண்பித்தபடி.

இந்த ஆசார்யாவதாரந்தான், ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலே நெடுநாள் முன்னே சென்று விடாமல், நம்போல்வார் ஸேவித்துக்களிக்க அணித்தாகவிருந்தபடி சொல்லுகிறது. ஃவஶ என்று.

எதிரிலுள்ள ஒருவஸ்துவை இந்த என்று, எளிதாகச் சுட்டிக் காட்டுமாப்போலே, யாவரும் வந்தடிவணங்க, எளிதாய் எழுந்தருளியிருந்தவாறு அறிவிக்கப்படுகிறது.

இவ்வளவு பெருமை பெற்றிருந்தால், யாருக்கும் கூசாதே சென்றணு கலாயிருக்குமோவென்னில்? திருவருட்களெல்லாம் ஒருங்கே சேரும் கடலல்லவா, என்கிறார் உ0யெகஃவஷிெநாஃ என்று. இவரையணுகியடைந்த திருவரங்கத்தமுதனாரும், காரேய்கருணையி ராமாநுச என்றும், நிகரின்றி நின்றவென்நீசதைக்குன்னருளின் கணன்றிப்புகலொன்று மில்லையருட்குமஃதே புகல், என்றும், உன் பெருங்கருணை தன்னை, என்றும், வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும், என்றும், இனியுன் சீரொன்றிய கருணைக்கு இல்லைமாறு தெறிவுறிலே என்று மன்றோ பலவாறு பாசுரமிட்டிருப்பது. உடையவராகும், அருமா கடல், கடலோடு பலபடி ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தாலும், அதைக்காட்டிலும் பல ஏற்றமும் பெற்றிருக்கும். ஃவவ—ணி, கடல் தீண்டலாகாதெ தன்னைப்போலே அந்த ஸமுத்திரத்தில் மூழ்க சில காலங்களைக் கூடாதென்று விலக்கி, சில காலநியதிகொண்டு மூழ்கவேண்டியதாயிருக்கும். இக்கடலில் மூழ்க ஒருகாலநியமமில்லை

அக்கடல் ஜடாசயமென்று பெயர் படைத்திருக்கும். இக்கடல் எம்பிராமானுசன் மெய்மதிக்கடலே, என்று மெச்சப்பட்டிருக்கும்.

அக்கடலில் புகுந்து பருகுமவர்கட்கு' உவர்க்குங் கருங்கடலாணபடியினாலே' உப்புக்கரிக்குமதாயிருக்கும். இக்கடல், ஊர்த்வம் யேநைவ யாவச்ச்ரயம் ஸ்வநியோநா வீக்ஷா விசங்கம்யம் காலேந: கலிஸௌர்ய க்ருஷ்ண ஜயோந: காத்க்ஷ்ணாயிகம் வஷட்க்ருதி, என்று கொண்டாடப்பட்டிருக்குமானதாலே, இதின் பெயரைச் சொல்லும்போதே, சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்குமென்கிறபடி தித்திக்குமதாயிருக்கும்.

அக்கடல், ஒருவேளையைப்போலிராமல் தன்னிடம் மூழ்குவாரை கரைசேரவிடாதே அமிழ்த்துவிக்கும்.

இக்கடல், தன்னிடம் அணுகிமூழ்குவாரை எல்லைகாணவொண்ணாதுள்ள கடலைக்கடத்தி கரை சேர்த்துவிக்கும். பவக் கடலைக் கடத்துவிக்கும்.

அக்கடல், சில குரங்குகளுக்கும் நடுவே வரம்பிட வெளிதாகவிருக்கும்.

இக்கடல், மெய்மதிக்கடலானது கொண்டு, பேதையர்வேதப் பொருளிதென்றுன்னிப், பிரமனன்றென்றுரைத்து மற்றெல்லாவுயிருமஃதென்று, உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரனோடொன்றாமென்று சொல்லுமவ்வல்லலெல்லாம் வாதில் வென்றான்,என்றும்,தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும், நான் மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே, எம்பிராமானுச முனிபோந்த பின்னே, என்றும்' போற்றப்படுவதொன்றானதாலே எவராலும் வரம்பிடவொண்ணாதவண்ணமாகவிருக்கும்

இதுபோல்வன மற்றுமுள்ள ஏற்றங்கள் எவ்வளவு அனுஸந்திக்க ஏற்கின்றனவோ, அவையாவையும் அனுஸந்திப்பது.

இக்கருணைப் பெருங்கடலைக் கருத்திற்கொண்டு களிக்க எளிதாய் தோற்றும் திருநாமத்தை அனுஸந்தித்து இனியராகிறார் ராமாநுஜஸ்ய என்று.

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே. குருஷ்வ மாமநுசரம், என்று, ஸ்ரீராமபிரானின் தம்பி இலக்குமணன், பெருமாளிடம் இடைவிடாது கைங்கர்யத்தை வேண்டிக் கொண்டாப்போலே, இவரும், அந்த இலக்குமணன் திருநாமமான, ராமானுஜன், என்று கொண்ட பெயரினைப் பெருநிலத்தார் அர்த்த முள்ளதாகக் கொள்ளத் திருவுள்ளங்கொண்டு, ததாநுஹ்ருதி ஸம்ஹ்ருத வ்ருத்திகாரித தாஸதாம் | தேஹ்யஶேஷ ரயாநாம நஜானே மதிர்நம்ய | ஸர்வாவஸ்தோசிதாஶேஷ ஶேஷதைகரதிஸ்தவ | பவேயம் புண்டரீகாக்ஷ த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம் என்கிறபடியே, பலவாறு எம் பெருமானிடத்தில், ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வ வித கைங்கர்யங்களையும் ஆசைப்பட்டு மஹர்ஷி முகத்தாலே அநுகரித்து அநுஸந்தித்தாரிறே.

இவருடைய திருநாமத்தை அநுஸந்திக்கவே, சுரக்கும் திருவு முணர்வும், சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும், இருவினைபற்றறவோ டும், என்கிறபடியே, பலதீங்குகளுமழிந்து பல நன்மைகளுமுண்டா குமென்றல்லவா, இத்திருநாமத்தை இத்தனியனில் ஏறிட்டு அநுஸ ந்திக்கிறபடி.

இந்த போக்யமான திருநாமத்தைச் சொல்லித் திருவடிகளைச் சரணமாக அடைந்தபடியைச் சொல்லுகிறது, சரணௌ ஶர ணம் ப்ரபத்யே என்று.

இராமானுசன் சரணாரவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ, நெஞ்சே சொ ல்லுவோமவன் நாமங்களே, என்கிறபடியே, அவன் நாமம் சொல்ல வே, அத்திருவடிகளும் நமக்கிடங்கொடுக்க விரங்குமென்று சொன் னபடி.

ப்ராணப்ரயாண பாதேயம் நாம ஸங்கீர்த்தநாம்ருதம் என்கிறபடியே, அத்திருவடிகள் வரையில் செல்ல நடுவேயுள்ள வழி மாளவும், சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும், என்கிறபடியே, வழி யில் பசி தாஹமின்றிச் செல்லவும், இருவினை பற்றறவோடும், என் கிறபடியே, அத்திருவடிகளை அடைய இடையூராகவுள்ளவையாவும் விலகவே, ஒருதடையின்றிச் செல்லவும், இராமானுசன், என்னும்

திருநாமத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, திருவடிகளை யடைந்தமை காட்டப்படுகிறது.

தாய்முலைப்பாலுண்ணும் சிறிய குழந்தை தன் பசி தீர்த்துக் கொள்ள, தாயின் முலைதேடிவாய் வைக்குமாப்போலே, சிஷ்யனானவன், இழியும் துறையைச் சொல்லுகிறது.

ப்ராப்தஸ்தநந்தயோ நஜாது மாதுஸ்ஸ்பர்சநம் ஜிஹாஸதி, என்கிறபடியே, முலை தேடியுண்ணுங்குழந்தை, தாயின் காலண்டையில் சேர்ந்து கால் கட்டி, அவளை விடாது, முலையுண்ணப்பாரிக்குமாயின், திருவடிகளை விட்டு வேறொன்றும் வேண்டாது, ராமாநுஜாம் ஸ்ரீசரணௌ ஸதா என்கிறவிவர், சொல்லின் தொகைகொண்டுனதடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும், என்கிற படியே, அவர் திருவடிகிட்டி, அடிமை செய்யப் பாரிக்குமவை பெரிதன்றே.

எம்பெருமானுர், திருவடியைவிட்டு, தனக்கு வேறு புகலில்லாதபடியைச் சொல்லுகிறது. சரணம் ப்ரபத்யே, என்று, உன்னலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேன், என்றும் புகலொன்றில்லாவடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே என்றும், சொல்லுகிறபடியே, தமக்கு, ப்ராப்யப் ப்ராபகங்களிரண்டும், அதாவது, அடையத்தகுந்த உயரிய பலமும், அதையடைவிக்க ஒத்தாசையான உபாயமாய் நிற்பதும், எம்பெருமானுர் திருவடிகளே என்று சொல்லி, அவர் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகக்கொண்டமை குறிப்பிடப்படுகிறது.

எய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமாநுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப் பாதம் வணங்குகின்றேனென்றபடி.

இங்கு, ராமாநுசன் திருவடிகள் தவிர மற்றவையைத்தான் வேண்டாதபடி காட்டுகிறது.

ராமாநுசன் தானும், எப்பொழுது, நான், பகவானும், நாராயணன், என்று திருநாமம் பூண்டவராயும், எங்கள் குலத்திற்கு நாதனும்,குலதனமாயும்,எனக்கு எல்லாவுறவு முறைமையுமுடையவனை, அடையப்போகிறேன். என்றுஎம்பெருமானிடம் பலபடி-முறையிட்டுக்கதறிக்கைகூப்பி, லக்ஷ்மீ நாராயணன் திருவடிகளை, சரணமடை

கிறேன் என்று, சரணுகதி பண்ணினுர். இவரோ, ஸ்ரீஜிஹ்வ்தி வாசெநதி ஸம்ஸயொ வ்ாத லெஸி நா॰|நஸம்ஸயொ த்ர தஜக்ஷிவயா்ர தாத்நா॰ என்றும், மாருயதானவனே வள் ளுகிரால், மார்விரண்டு கூருகக்கீறிய கோளரியை, வேருகயேத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமோ, மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம், என்கி றபடிகளில் வெளியாக்கப்பட்ட அர்த்தங்களை (அதாவது, பகவானே நேரே அடையுமவர்களுக்கு, தான் அபேக்ஷிக்கும் பயன் கிடைக்கு மோ, கிடைக்கமாட்டாதோ. அந்த பகவானுக்கு மிகவும் வேண்டி யவர்களாகவிருந்து அவனுக்கு அடிமைசெய்யும் உத்தமர்களுக்கு, நாம், பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தால், நமக்கு பலன் கிடைப்ப தில் சிறிதேனும் ஸந்தேஹமில்லை, என்றும், பகவானையே நினைத்து த்யானம் செய்துகொண்டிருப்பாரை, பாகவதர்களையே அடிபணிந்து நிற்கின்றவர்களின், தவப்பெருமை வென்றுவிடும், என்றும், பெரு மைகளை) நன்கு அறிந்தவரானபடியினுலே, பகவத்பக்தியின் எல்லை நிலமான பாகவத பக்தியிலே மண்டி தன்னுசிரியன் அடியிணைக்கீழே மீட்சியில்லா வாழ்ச்சிபெறும் சூழ்ச்சியைச் செய்கிருரன்றே!

தெய்வத்தைப்போல், ஆசிரியரைக் கொண்டாடுகிற க்ரமத்தில், அத்தெய்வத்தின் சரணுகதி மந்த்ரம் போலவே, இவ்வாசிரியரை அ ரணுகக்கொள்ளும் மந்திரத்தின் பொருத்தத்தையும் காண்மின்கள்,

பகவானுக்குள்ள மந்திரங்கள், பகவத் ராமானுசனுக்கும் அடைவே அனுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. பகவானுக்கு திருநாமம். நாராயண என்கிற நான்கு அக்ஷரத்தைக் கொண்டால்' இங்கும், ரா மானுச, என்று ஸாம்யத்தை அடைந்திருக்கும். பகவானின் மந்திர த்தை, மேற்சொல்லப்பட்ட நாமத்தில், முன், ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்க ளையும்,பின்,நான்காம் வேற்றுமையையும் சேர்த்தவுடன், எட்டு எழு த்தாகி,திருவஷ்டாக்ஷரம், என்று எப்படி சொல்லப்படுகிறதோ, அப் படியே, இங்கும், ராமானுஜாஷ்டாக்ஷரீ, அமைந்திருக்கக் குறையி ல்லை. அப்படியே த்வாதசாக்ஷரமும், தோன்றி நிற்பதென்பது, எளி தில் அறிந்திடக்கூடியதே யாகுமென்பதில் ஐயமொன்றில்லை, த்வய தான், இங்கு ஆழ்வானுடைய அனுஸந்தானத்தில் இந்த ச்லோகத் தில் வெளியிடப்படுகிறது, ஹமவதெதாவஸ ஊவெகஸிஜொ: ராஜாநுஜஸ வாரணௌ ஶரணம் வ்ரவெ என்று.

இதில் மந்திரங்காண்பது, ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ சரணௌ சரணம் ப்ரா த்யே, என்று. இதை இப்படிக் கொண்டபடியினாலேயே, பின் வாக்கியமாய் அனுஸந்திக்கவேண்டிய, ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: , என்பது, அனுகிவந்து நிற்குமன்றோ. இப்படி இந்த மந்திரத்தை அனுஸந்திக்கும் பெருமையுள்ளது கொண்டே, இன்றளவும் வா, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், என்னப்படுகிறவர்கள் யாவரும் எந்த மங்களகரமான ஸமயங்கள் முதலாக இதை அனுஸந்திக்கும், எழுதியும் வருகிறார்களில்லையோ? முன்னோர் நெறியைத்தழுவி அந்நெறிநிலை தவறாது நடப்பவர்,, ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: என்று முதலில், எழுதாமல், ஒரு அக்ஷரமும் எழுதமாட்டாரன்றோ? இவ்வாறுள்ள பெருமையெல்லாம் இம்மந்திரம், ஒன்றுக்கே யென்பது எவர்க்கும் சொல்லாமலே விளங்கும். மேலும், பகவானின் மந்திரமான த்வயத்தைக் காட்டிலும், பகவத்ராமானுஜனின் மந்திரமான த்வயம், அக்ஷரத்திலும் ஆதிக்யம் பெற்றிருக்கும். எம்பெருமான், என்பதற்கும், எம்பெருமானார், என்பதற்கும் எப்படி அக்ஷரத்தின் எண்ணிக்கை, குறைந்தும், ஏற்றமுற்றும் இருக்குமோ, அவ்வாறே இதிலும் குறிக்கொண்மின்.

ராமானுஜன், என்கிற திருநாமமும் யுகந்தோறும், வழங்கிவருகிறதொன்றாகவேயிருக்கும். திரேதையில், இத்திருநாமத்தை, இளைய பெருமாளான, இலக்குமணனிடத்தும், துவாபரத்தில் பலராமானுஜரான, கண்ணபிரானிடத்தும் கலியில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், என்கிற, உடையவரிடத்தும், யாவரும் எளிதிற் காணலாம். இவ்வாறு நிற்க இத்திருநாமம், பரசுராமாவதாரத்துக்குப் பின், தசரதராமாவதாரமானபடியினாலே, ஸ்ரீராமபிரானிடமும் பொருந்தும். இப்படித் திருநாமம் வழங்குவது போலவே, திருவடிகளை யடையும் உபாயமான மந்திரமும் மஹிமை பெற்று விளங்கும். வெகுமுந்தின திரேதாயுகத்தில், இலக்குமணன் ராமபிரானைச் சரணமடையும் தருணத்தில்

ஸப்⁴ராது: சரணௌ கா³ட⁴ம் நிபீட்³ய ரகு⁴நந்த³ந: |
ஸீதாமுவாசாதியஶா: ராக⁴வம் ச மஹாவ்ரதம் | குருஷ்வ மாமநுசரம் வைத⁴ர்ம்யம் நேஹ வித்³யதே | ... அஹம்
ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்³ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே || என்று

தசரதராமானுஜரானவொருவர், பரசுராமானுஜரானவொருவரைச்

சேஷபூதனாயிருக்க, நீர் அவருக்கு சேஷபூதரன்றோ? நீர் எப்படி உபதேசிக்கக்கூடும்? என்று வினவ அதற்கு இப்பாட்டால் விடையளிக்கிறார்போலும். அரனுக்கும் தனக்கும் வாசியுண்டு என்கிறார்: அரன், தனக்கு ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தபோது நாராயணனை மிகுதியாக ஸ்தோத்ரம் செய்வன்; அர்ச்சனையும் செய்வன். பல படியாலும் பரதேவதையாகவே நினைத்திருப்பன். பிறகு, ரஜஸ் தமோ குணங்கள் தலையெடுத்தால் 'நானே பரம்பொருள், என்னையே யாவரும் பூஜிக்க வேண்டும்' என்று சொல்லித் திரிந்துகொண்டு ஸர்வேச்வரனோடு எதிரம்பு கோத்துமிருப்பன். ஆழ்வாரோ, தான் அங்ஙனம் ரஜஸ் தமோகுணங்களால் அவமதிக்கப்படாமல் சுத்த ஸத்துவத்திலேயே நிலைநிற்கிறவராய் இருப்பதால், தான் உபதேசிக்கக்கூடும் என்கிறார். ஒன்றும் மறந்தறியேன் நான் அந்த பரமபுருஷருடைய கல்யாணகுணங்களில், ஒன்றையாவது, ஒரு க்ஷணத்திலாவது மறக்கவில்லை. இனியும் மறக்கமாட்டேன் என்கிறார். அவனை மறப்பது என்னிடம் சம்பவியாது என்பதற்குக் காரணத்தையும் சொல்லுகிறார். கருவரங்கத்துள் என்ற பதத்தால், ஜீவன்களெல்லாம் பெரும்பாலும் மறக்கக்கூடிய கர்ப்பவாசத்திலேயே நான் அவனை மறவாது நேரில் பார்த்தும், அடிதொழுதும், அனுபவித்தேன். மறக்கக்கூடிய காலத்தில் மறவாது அவனருளால் விவேகம் பெற்ற நான் இக்காலத்தில் மறக்க விரகுண்டோ? இனிமேலும் மறக்கக் காரணம் கிடையாது என்றும் சொல்லுகிறார். அடிக்கடி ரஜஸ் தமோகுணங்கள் ஆக்ரமித்து அதனால் தைவத்தை மறக்கும் தன்மையுடைய ருத்ரனைப்போலன்றி, நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணின நான் உபதேசிக்கக்கூடுமென்று பொருள். இன்று மறப்பனோ நான் மறந்தாலும் அவன் மறக்கவிடான். ஏழைகாள் வைப்பாம் மருந்தாம் என்றும் நிதியினை என்றும் "தநம்மதீயம் தவ பாத பங்கஜம்" என்றும் போற்றப்படும் பரமபுருஷனாகிற தனக்குவியலை இழந்திருக்கும் மனிதர்களே? ஸம்ஸாரிகளை எழுப்பி ஆத்மோஜ்ஜீவனமான மார்க்கத்தைத் தேடுங்கோள் என்கிறார். அன்று கருவரங்கத்துள் கருவரங்கம் என்பதற்கு கர்ப்பப்பையாகிற நடனம் செய்கிற விடம் என்று பொருள். அரங்கமென்றால் நடனம் செய்கிறவிடம். இங்கு இடம் என்கிற பொருளையே கொள்ளவேண்டும். இவர் கர்ப்பவாசமில்லாமல் அயோநிஜராய் தாமரைமலரில் அவதா

ரம் செய்திருந்தபோதிலும், கர்ப்பத்தில் இருந்தேனென்று சொல்லிக்கொள்வது, தான் அவதாரம் செய்த தாமரை மலரையே கர்ப்பப்பையாக நினைத்துச் சொல்லும் வார்த்தை. இவ்வாழ்வார்கள், தாங்கள் பகவத்ஞானம் பிறக்கும்பொழுதே பிறந்தவர்களென்றும், மறந்தபொழுதே இறந்தவர்களென்றும் சொல்வது வழக்கம். இவருக்கு பகவத்ஞானம் தாமரைப்பூவில் உதிக்கும்பொழுதே பிறந்தபடியால், பிறப்பதற்கு முந்தியிருக்குமிடம் கர்ப்பப்பையாதலால், தாமரை புஷ்பம் கர்ப்பப்பையாகும். "ஜாயமானம்ஹி புருஷம்" என்கிறபடி, கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது மதுஸூதனனுடைய கடாக்ஷம் பெற்றால், அவன் என்றும் ஸாத்விகனாகவே இருப்பன் என்பதற்கிணங்க இவர் தாமரைப்பூவாகிற கருவிலே திருவுடையாராதலால் என்றும் பகவானை மறக்காமல், பாசுரமுகத்தாலே உபதேசம் செய்வது பொருந்தக் கூடியதே. ஓதநீர்வண்ணனை கடல்போல், தாபங்களைப் பார்த்த அளவில் போக்கடிக்கக்கூடிய திருமேனியையுடையவனை. திருவரங்கமேயான் அரங்கமென்பது நர்த்தன ஸ்தானமென்றும், யுத்தபூமியென்றும் பொருள் கொடுக்கும். அதாவது ஸர்வேச்வரன் பரமபதத்திலிருந்து லீலார்த்தமாக வந்தவிடமென்றும்; ஸம்ஸாரிகளோடு சண்டை செய்து அவர்களைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொள்ளும் இடம் என்றும் கருத்தாகும். திசையென்பது கிழக்கு முதலிய திக்குகளைச் சொல்லுகிற பதமாயிருப்பினும் இங்கு விஷயம் என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களென்றதாம்.

திசையும் திசையுறு தெய்வமும், தெய்வத்
திசையும் கருமங்களெல்லாம்—அசைவில் சீர்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த, காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு. (7)

திசையும்	திக்குகளும்	இசையும்	ஒத்திருக்கிற
திசையுறு	அத்திக்குகளில்	கருமங்களெல்லாம்	வேலைகளெல்லாம்
உறு	பொருந்தியிருக்கிற	அசைவில்	அழிவில்லாத
தெய்வமும்	தேவதைகளும்	சீர்	குணங்களையுடைய
தெய்வத்து	அந்தந்த தேவதைகளுக்கு		

கண்ணன்	கிருஷ்ணனாயவதரித்த	காரோதவண்ணன்	கருமையான ஸமுத்திரஜலம்போன்ற நிறத்தையுடைய ஸ்வாமி
நெடு	அளவில்லாத		
மால்	பெருமையையுடைய	படைத்த	ஸ்ருஷ்டி செய்த
கடல்கடைந்த	ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்த	மயக்கு	மயங்கும்படி செய்கிற வஸ்துக்கள்

இதர தேவதைகள் ஈச்வரனுக்கு உடலென்றும், சேஷபூதர்களென்றும், அவன் நியமனப்படி செய்கிறவர்களென்றும், சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்? அவரவர்களும் ஒவ்வொரு தேசங்களுக்கு அதிபதியாய் பல கிங்கரர்களால் பணி செய்யப்பட்டவர்களாய், அதிமானுஷமான செயல்களைச்செய்து தெய்வங்களாய் விளங்கவில்லையா? உதாஹரணமாக, இந்திரன் மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியாய், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், விருத்ராஸுரவதம்முதலிய இதரர்களால் செய்யமுடியாத வேலைகளைச்செய்து, கர்மலோகத்திலுள்ள பிரஜைகளால் காணிக்கையிட்டு பூஜிக்கப்படவில்லையோ? ருத்ரன் கைலாஸநிலயனாய் திக்பாலகனாய் இருந்துகொண்டு திரிபுராஸுரவதம், அந்தக ஸம்ஹாரம், முதலிய அரிய வேலைகளைச்செய்து, தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு வேண்டிய பலன்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு உயர்தெய்வமாக வீற்றிருக்கவில்லையோ? என்று சிலர் ஆக்ஷேபம் செய்ய, இதெல்லாம் ஈச்வரனுடைய மாயையின் காரியம். அவன் விரோதிகளை ஏமாறும்படி செய்கிற மயக்குகள் என்று பதில் உரைக்கிறார்.

திசையும்,—திக்குக்களையும், அதாவது திக்குக்களோடு கூடின பூமியென்றபடி. திக்குகள் ஒரு ப்ரதேசமாக இல்லாததாலும், ஒரு ப்ரதேசத்திலுள்ள ப்ரஜைகளுக்குத் தேவர்களாகச் சிலரைச் சொல்லுவதாலும், இங்கு திசையென்பது திக்குக்களாலே காட்டப்பட்ட பூமியென்று பொருளாகும். அதாவது, திசைகளையும் பூமியையும் படைத்து என்றர்த்தம்.

தெய்வமும்—அந்தந்த திசைகளில் ஆங்காங்கு திக்பாலகர் என்கிற பெயருடன் விளங்கும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் கருமங்களெல்லாம் அந்த தேவதைகளுடைய சரீரத்திற்கும் வர்ணத்

திற்கும், ஆயுதங்களுக்கும் தகுந்ததான வேலைகளெல்லாம் கார்முகில்வண்ணன் உண்டாக்கினமாயம். தான், தன்னைப்போல ஒவ்வொரு தேவதைகளையும் ஸ்ருஷ்டி முதலிய அதிகாரங்களுக்கு உரியவர்களாக நியமித்து, அவர்களைப்போல் தானும் ஒரு வேலைக்கு மாத்திரம் அதிகாரிபோல் இருந்துகொண்டு விஶ்வஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரத்ராணகர்த்ராதிகாரீ என்று தன்னை பிறரைப்போல் நினைக்கும்படி செய்து அவர்களை ஆராதிக்கும்படியும் செய்வது தன்பக்கல் பக்தியில்லாத விரோதிகளை ஏமாற்றுவதற்காக. ஜீவனுக்கு சரீரபலத்தையும், அநுபவிக்கக்கூடிய திறமையையும், தன்னையடைவதற்கு வேண்டிய உபாயத்தையடைய புத்தியையும், வேறு விஷயாந்தரங்களை விலக்கவேண்டிய புத்தியையும் கொடுத்திருக்கும்பொழுதும், அவர்கள் இதர தேவதைகளை யடைவது அவர்கள் கெட்டுப்போவதற்காக ஈச்வரன் ஸங்கற்பித்தபடி அதற்குக் காரணம், அவர்களுடைய பக்தியில்லாமையும் ஆபிமுக்யம் இல்லாமையும். இவ்வர்த்தம் "தைவீஹ்யேஷாகுணமயீ மம மாயாதுரத்யயா" என்று கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி அவனே ருத்ரனைக்கொண்டு பாசுபதம் என்கிற மதத்தை செய்யச்சொல்லி, சிலரை பிரமிக்கும்படியாகச் செய்தான். தான் நேராகவே புத்தனென்று அவதரித்து ஜனங்களை ஏமாற்றினான். ஆதலால், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு மேன்மையைக்கொடுத்தும் செய்ய அரிதான வேலைகளைத்தான் செய்யும்படி செய்தும், அவர்களை பரதேவதையென்று கொண்டாடச்செய்வது ஆஸுரப்பிரகிருதிகள் தன்னைஇழப்பதற்காக. இங்ஙனமிருக்கச்செய்தேயும் தன்னுடைய பரதத்வஸூசகமான லீலைகளைத்தான் ஒளிப்பதில்லை அவர்களே தங்கள் புத்தியால் கெட்டுப்போகிறார்கள். கடையில் உயர்ந்தவைகளான ரத்நங்களையும் குன்றுமணிகளையும் ஸமமாகப்பரப்பியிருக்க அதிகமான ஜனங்கள் குன்றுமணிகளையே வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்களே. எண்ணற்றஜனங்கள் அதை உகக்கிறார்களேயென்று அதை உயர்ந்ததாகச் சொல்லமுடியுமோ? ரத்நத்தை வாங்க அதிகாரம் இல்லாததால் குன்றுமணியில் இறங்குகிறார்கள். ஒரு திண்ணையில் இரண்டு பாத்திரங்களில் தனித்தனியே சந்தனத்தையும் சேற்றையும் வைத்திருந்தால், சேற்றை பலர் வாரிப்பூசிக்கொண்டால்

அது யாருடைய குற்றம்? அதைப் பூசிக்கொள்வதற்குக்காரணம், அவனவன் கர்மத்தினால் வந்த விபரீத அபிமானமாகும். அதுபோல, விவேகமில்லாத ப்ரஜைகள் ஸ்வபாவிக ஆநந்தவிருத்தமாக இதர தேவதைகளைப் பற்றுவதும், அதின் பயனான சிவஸாயுஜ்யம், இந்திர ஸாரூப்யம், ஸத்யலோகப்ராப்தி முதலிய பிரயோஜனங்களையடைவதும், அவர்கள் செய்த எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு விரோதமான கர்மமடியாகவந்த பிரமங்கள்.

அசைவில்சீர் அந்த நாராயணனுடைய குணங்களோ அழிவில்லாதவைகள். இவன் குணங்களை மட்டும் அழிவில்லாதவையென்றால் இதர தேவதைகளிடம் உள்ள புத்திஹீனர்கள் விரும்புகிற குணலேசங்களும் சிறிதுகாலமிருந்து பிறகு மறையக்கூடியவையென்று தெரிகிறது.

கண்ணன் தன்னை இடையர்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்து எண்ணும்படியாகச் செய்துகொள்கிறவன். மிகுந்த ஸௌலப்யமுடையவன் என்பது கருத்து.

நெடுமால் செலக்காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியையுடையவன். இத்தால் தேவர்களுக்கு அம்ருதம்கொடுத்த வரலாறுநினைவில் ஏறுகிறது. பொதுவாகக் கடைந்தெடுத்த அமுதத்தை தேவர்களுக்குமட்டும் கொடுத்து, அஸுரர்களுக்குக் கொடாமல் அவர்களையும் அச்சமயம் உகப்பித்ததுபோல், இதர தேவதைகளை உபாஸிக்கிறவர்களை அஸுரர்களை ஏமாற்றியதுபோல் ஏமாற்றி, அந்தந்த சமயங்களில் கிடைக்கும் அல்பபலன்களால் அவர்களை மோஹிக்கச்செய்கிறார் என்பது உட்கருத்து.

காரோதவண்ணன் நாம் மறக்கவேணுமென்று நினைத்தாலும் மறக்கவொண்ணாத ஸமுத்ரஜலம்போன்ற சீதளமான நிறத்தையுடையவன். **படைத்தமயக்கு** ஆக தேவதாந்தரங்களை ஸ்ருஷ்டித்தது மயக்குவதற்கு என்று பொருள்படுவதால் அந்தந்த தேவதைகளுடைய சில பெருமைகளைக் கண்டு நாம் மயங்கவேண்டாமென்பது ப்ரதான அர்த்தம். **மயக்கு** மயங்கச்செய்கிற பொருள். விளங்குச்செய்கிற பொருளை விளக்கு என்பதுபோல்.

மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன்றன்னை—முயங்கமருள்
தேராழியால் மறைத்த தென்னீ திருமாலே
போராழிக்கையால் பொருது. (8)

திருமாலே	பெரிய பிராட்டியாரிடத்தில் பேரன்பு கொண்டவரே	வலம்புரி	பாஞ்சஜன்யமென்கிற சங்கத்தை
நீ	நீ	வாய்வைத்து	தன் திரு அதரத்திலே வைத்துக் கொண்டு
முயங்க	(அரசர்கள்)நிறைந்திருக்கிற	வானத்து	ஆகாசத்திலே
அமருள்	யுத்த பூமியில்	இயங்கும்	நடந்துகொண்டிருக்கிற
போர்	யுத்தத்திற்குக் கருவியான	எறிகதிரோன் தன்னை	உஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனை
ஆழி	சக்ரத்தைத்தரித்த	தேராழியால்	சக்கரத்தால்
கையால்	தன்னுடைய கையினால்	மறைத்தது	கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறையும்படி செய்தது
பொருது	யுத்தம் செய்து	என்	எதற்காக.
மயங்க	அரசர்கள் நடுங்கும்படி		

அவனுக்குக் கீழே சொல்லிய மயங்கச்செய்யக்கூடிய வியாபாரங்கள் மாத்திரமா? தன்னையும், தன் குணங்களையும், தன் ஈச்வரத்வத்தையும் மாற்றிக்கொண்டுசெய்யும் மயக்குக்களும் பல உண்டு என்று காண்பிக்கிறார் இப்பாட்டில். துர்யோதனாதிகளுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடந்த போரில் நீ சங்கத்தை ஊதியது எதற்காக என்கிறார். மயங்க நான் எதிர்ச்சேனையைக் கொல்வதற்குக் கருவிகளான ஆயுதங்களை எடுக்கவில்லையென்று பீஷ்மர் முதலான ஞாநாதிகர்கள் முன்பு ப்ரதிக்ஞைசெய்து, யுத்த ஆரம்பத்திலேயே சங்கத்தை ஊதியது எதற்காக? அந்த சங்கநாதம் கேட்டு பல அரசர்கள், படைகள், பயத்தால் வெருண்டு மாளவில்லையோ? ஸர்வேஷாம் யாதுதாநாநாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் என்று

ஸஞ்ஜயரும் ஓதிவைத்தாரே. இது, நான் பொய் சொல்வதில்லையென்றும், என்னிடம் இரண்டு பேச்சுக் கிடையாதென்றும், என் வாக்கியம் வீணாகாதென்றும் சொல்கிற உன் பேச்சுக்கு விருத்தமன்றோ என்று அவனையே வினவுகிறார். இதனால், தான் சொன்னபடி செய்யாத பொய்யன்போல் காண்பித்து, அதனால் தன்னை ஈச்வரனென்று சிலர் எண்ணாமல்பண்ணி, இதரர்களிடம் கால்தாழும்படி செய்பவன். இந்த முதலடியால் ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் அவனுக்குள்ள வாத்ஸல்யத்தின் மேன்மையை விளக்கியதாகும். பீஷ்மாதிகளும் அவன் சங்கநாதத்தை வெகுகாலமாகக் கேட்க அவாவுடையராய் இருந்தபடியால் அவர்களையும் திருப்தி செய்வித்ததாகவே ஆகும். தன்னை யடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதைக்காட்டிலும் மேலான தர்மமாக அவன் ஒன்றைக் கருதமாட்டானென்றும் பொருள்படும். இதைக் கருதியே, ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யும் ஆச்ரிதர்களுக்குத் தஞ்சம் என்று பூர்வர்களும் எழுதிவைத்தார்கள்.

வானத்து இயங்கும்:—ஆகாசத்திலிருக்கிற சூரியனை. மறைக்க வேண்டிய வஸ்து ஸமீபத்திலா இருந்தது? வெகு தூரத்திற்கு அப்பாலிருக்கிற வஸ்துவை மறைத்தான். அதிலும் மறைக்கக்கூடிய இடத்திலா இருந்தது? சுவர் முதலிய மறைக்கக்கூடிய பொருள்கள் சிறிதும் தங்குவதற்குக்கூட இடமில்லாத ஒரே வெளிச்சமான ஆகாசத்திலிருந்த சூரியனை மறைத்தான். அப்படி மறைத்ததும் விளக்கை விளக்கால் மறைப்பது எப்படிப் பொருந்தாதோ, அப்படி அந்த சூரியனைக்காட்டிலும் அளவற்றப்ரகாசமுள்ள தன் சக்ராயுதத்தால் மறைத்தான். இங்கு தேராழியென்பது ரதத்தின் சக்கரம் என்பது பொருளல்ல. அவன் கையில் தரித்த சக்ராயுதத்தால் என்று பொருள். சக்ரமானது ஒரு ரதத்திற்கு அங்கமாகக்கூடிய யோக்யதையுள்ள வஸ்துவாதலால், சக்ரத்தை தேராழியென்று வழங்குவர்கள். வடமொழியிலும் இதை அநுசரித்து ரதாங்கம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு மஹாபாரதத்தில், பாரதயுத்தப் பிரகாணத்தில் அர்ஜுனனுடைய பிள்ளையான அபிமன்யுவை துர்யோதனனுடைய சகோதரியின் கணவனான ஜயத்ரதன் என்பவன் கொல்ல, அந்தக் கோபத்தினால், மறுநாள் மாலை ஆதித்யன் மறைவதற்குள்

அவனை ஒழித்து விடுகிறேன், இல்லாவிடில் அக்னியில் குதித்து ஆவியை விடுகிறேன் என்று சபதம் கூறி போர்புரியுமளவில் அந்த ஜயத்ரதனைக்காணவொட்டாமலேயே துரோணர் முதலியவர்கள் மறைத்து வைக்க, கண்ணனும் இப்பொழுது என்விளையுமோ என்று அர்ஜுனனைக் குறித்து சோகித்து, மிகுந்த கருணையுடன் தன் சக்ரத்தால் சூரியனை மறைக்க, அதுகண்டு அர்ஜுனனும் தன் சபதப்படி அக்னியில் குதிக்க யத்னம் செய்ய, இந்த சந்தோஷத்தை நேரில் பார்க்கப்பலஅரசர்களைப்போல ஜயத்ரதனும் எதிரே வந்து நிற்க, உடனே கண்ணனும் தன் சக்ரத்தை மீண்டும் உபஸம்ஹாரம் செய்ததால் சூரியனுடைய ஒளி விளங்க, எதிரில் நின்ற அவ்வரசனை அத்தனஞ்ஜயனும் கொன்று திருப்தியடைந்தான் என்னும் சரிதை அறியவேண்டும். இங்கு, கண்ணபிரான் பகலை மறைத்து ஏமாற்றியதும் தன்னைச்சரணாகதிசெய்த அர்ஜுனனைக் காப்பதற்கென்று கொள்க. இங்கு ஒரு கேள்வி உண்டு. சூரியனை அவனைவிட பதின்படங்கு ப்ரகாசமுள்ள சக்ரத்தால் எப்படி மறைக்க முடியும்? ஆனால் சூரியனொளியில் விளக்கினொளி மறைந்ததாக ஆவதுபோல், பாஸ்கரகோடி துல்யமான சக்ராயுதத்தால் கதிரவன் மங்கினாலும், சக்ரத்தினொளியால் பகலாகவே தோன்றுமே என்பதாம். அதற்கு, க்ருஷ்ணாவதாரகாலத்தில், அவருடைய ஆயுதம் ஒரு மகரிஷியின் சாபத்தால் கரிக்கட்டைபோல் ஒளியற்றிருந்ததென்றும், அந்த சாபத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டதும் அந்த பக்தனிடத்திலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே என்றும்சிலர் கூறுவர். “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்,” என்கிற அவன் தன்மைபோல், அவன் திவ்யாயுதங்களுக்கும் அத்தன்மை ஸ்வாபாவிகமாதலால், சக்கரமானது அர்ஜுனனிடத்திலுள்ள வாத்ஸல்யத்தால், யுத்தரங்கத்திலுள்ள அனைவர்க்கும் அவன் திருவுள்ளத்தையறிந்து தன் திவ்ய சக்தியால் இருள்போல் தோற்றிற்று என்றும் சிலர் சமாதானம் கூறுவர். ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரன் ஒரு தேஜஸ்ஸை மறைக்க மற்றொரு தேஜஸ்ஸை எடுத்தது ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலுள்ள ஓர் பரபரப்பாலே. அந்த அவசரத்தில் எத்தையாவது எடுத்து மறைக்கவேண்டுமேயென்று தோன்றிற்றேயல்லது வஸ்துவின் சீர்மையை நினைக்கப்பொழுதில்லை.

போராழிக்கையால் பொருது பீஷ்மரும் அர்ஜுனனும் யுத்தம்செய்ய, பீஷ்மருடைய அம்புகளால் அடிபட்ட அர்ஜுனன் திகைத்து நிற்க, நீ சக்கரத்தை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்யச் சென்றது, உன் சபதத்தையும் அழியச்செய்து உன் பக்தன் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்கல்லவா? அல்லது சக்கரமேந்திய உன் அழகை பீஷ்மனுக்குக் காண்பிப்பதற்கல்லவா? இச் செயல்களெல்லாம் பக்தர்களைக் காப்பதற்கென்று செய்யப்பட்டவை. இதன் உண்மையை உணராமல் இச் செயல்களால் அவன் ஈச்வரனில்லை என்று மயங்குகிறார்களே? இதுவும் அவனுடைய மயக்குச் செயல்களில் ஒன்று. இச் செயல்கள் எதற்காக என்று ஈசனை ஒன்றுமறியாதவர்போல் கேட்டது, அதன் உண்மையை இங்ஙனம் நமக்கு விளக்குவதற்காகவே.

பொருகோட்டோரேனமாய் புக்கிடந்தாய்க்கு அன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேற்கிடந்த தன்றே—விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க
மாவடிவின் நீயளந்த மண். (9)

விரிதோட்ட	ஒளிவீசுகிற திருக்குண்டலங்களை அணிந்தவனே	பொரு	யுத்தம் செய்கிற
சேவடியை	சிவந்த திருவடியை	கோட்டு	கொம்புகளையுடைய
நீட்டி	நீளும்படிசெய்து	ஓர்	அத்விதீயமான
திசை	திக்குகள்	ஏனமாய்	வராஹமாய்
நடுங்க	பயப்படும்படியும்	புக்கு	பிரளயார்ணவத்திலே முழுகி
விண்	ஆகாயம் (ஆகாசத்திலுள்ளவர்கள்)	இடந்தாய்க்கு	பிரித்துத்தூக்கிய
துளங்க	அச்சப்படும்படியும்	அன்று	அந்த நாளில்
மாவடிவின்	பெரிய திருமேனியை ஸ்வீகரித்த	உன்	உன்னுடைய
நீ அளந்த	நீ அளந்த	ஒருகோட்டின் மேல்	ஒரு கொம்பின் மேல்
மண்	பூமியானது	கிடந்ததன்றே	இருந்ததன்றோ

இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்குக் காரியம் செய்வதோடுகூட பிரபஞ்சத்திற்கு நாசம் விளையும் சமயத்திலும் தன்பேருகவந்து அதைப் பரிஹரித்துக்காக்கும் என்கிறார். அதிலும், சிறிய வடிவுடன்வந்து பெரிய வடிவெடுத்தும், பிறக்கும் தருணத்திலேயே பெரியவடிவு

டன் வந்தும் ரக்ஷிப்பன் என்கிறார். பெரிய வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு திருவடிகளையும் நீட்டி அளக்கவேண்டும்படி அவ்வளவு பெரியதாயிருந்த இப்பூமியானது, நீ வராஹமாய்ப் பூமியைக் கீண்டெடுத்தபொழுது உன்னுடைய வெளுத்த கோரப்பற்களில் மரகதப்பச்சைபோல் விளங்கிற்று. உன்னுடைய கோரப்பற்களே அப்பூமியை அபஹரித்த ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் அஸுரனைக் கொல்ல ஆயுதமாய் இருந்தது. ஸ்வபாவத்திலேயே வராஹஜாதியானது மிகுந்த பலத்துடன் ஜலத்திற்கும் சேற்றிற்கும் அஞ்சாமல் பூமியை உழுதுகொண்டுதிரியும். அதிலும், பகவான் அந்த ரூபத்துடன் நிற்க அச்செருக்கை அளவிடமுடியாது. புக்கு பிரளயார்ணவத்திலே பிரவேசித்து, அன்றன் ஒரு கோட்டின்மேல் அவ்வஸுரனைக் கொன்று மீண்டுவரும்பொழுது அப்பூமி உன் பற்களில் சிறிய பச்சை மணி போல் விளங்கிற்று. நீர் எவ்வளவு பெரிய ரூபமாக அன்று இருந்திருக்கவேண்டும்! இத்தால், ஒவ்வொரு நிலையில் மிகப் பெரிய வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டும் ரக்ஷிக்கிறவர் என்பதாயிற்று.

விரிதோட்டசேவடியை:— தோடு என்று இதழ்களுக்கும் கர்ணபூஷணத்திற்கும் பெயர். விரி—மலர்ந்த. மலர்ந்த இதழ்களை உடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை நீட்டினாய் என்று பொருள். அல்லது விரிதோட்ட என்பது விளி. மலர்ந்த ஒளியுள்ள திருக்குண்டலங்களை காதுகளிலணிந்துகொண்டு, வாமனனாய் யாசிக்க வந்தவனே! என்றும் பொருளாம். மஹாபலி அக்குண்டலங்களின் சோபையினாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டான் என்றும் தோன்றுகிறது. இப்பூமியிலுள்ளாரும் விண்ணுலகிலுள்ள தேவ ஜாதிகளும் இவ்வண்டம் உடைந்து விடுமோ என்று நடுங்கும்படி நீண்ட உன் திருவடிகளால் அளக்கப்பட்ட இப்பூமி, வராஹாவதாரத்தில் மிகச்சிறியதாய் இருந்தது. ஆகவே, சிறிய வடிவைக் கொண்டும் பெரியவடிவைக் கொண்டும் அவஸரங்களில் வந்து அளிப்பன் என்று கருத்து.

மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—எண்ணில்
அலகளவுகண்ட சீராழியாய்க்கு, அன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோ உன்வாய். (10)

மண்ணும்	இப்பூமியும்
மலையும்	பர்வதங்களும்
மறிகடலும்	(அலைகள்) மடங்கும் ஸமுத்ரமும்
மாருதமும்	வாயுவும்
விண்ணும்	ஆகாசமும் (இவை எல்லாவற்றையும்)
விழுங்கியது	சாப்பிட்டது
மெய் என்பர்	உண்மை என்றே சொல்கிறார்கள்
எண்ணில்	இதை யோசிக்கும் பொழுது

அலகு அளவு கண்ட	எண்ணிக்கைகளுடைய எல்லையைப் பார்த்த (எண்ணமுடியாத)
சீர்	கல்யாண குணங்களையும்
ஆழியாய்க்கு	சக்ராயுதத்தையும் உடைய
உன் வாய்	உன்னுடையவாயானது
அன்று	அக்காலத்தில்
இ உலகளவும்	இப் பிரபஞ்சத்தை விழுங்குவதற்கு ஈடான அளவுடன்
உண்டோ	இருந்ததோ?

இப்பாசுரத்தில் ஈச்வரன் அகடிதகடனா ஸமர்த்தன் என்கிறார். ஒரு காலத்தில் பஞ்சபூதங்களடங்கிய இப்பிரபஞ்சங்களையே நீர் விழுங்கிவிட்டீர். அதை யாவரும் உண்மையென்றே சொல்லுகிறார்கள். இவ்வளவு பெரிய பிரபஞ்சத்தை விழுங்கும்பொழுது உன் வாய் பிரபஞ்சத்தளவு விரிந்து பெரியதாக இருந்ததோ? இல்லாவிடில் எப்படி விழுங்கமுடியும்? என்று கேட்கிறார்.

மண்ணும்:—ஸகலஜீவராசிகளுக்கும் ஆதாரமாயும், காடின்ய குணம் உள்ளதுமான பூமியையும், அப்பூமியைத்தாங்குகிற மலைகளையும், இப்பூமிக்கு வேலிபோல் காப்பான ஸமுத்திரத்தையும், யாவரும் ஜீவித்திருக்கக் காரணமான காற்றையும், இவை எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுக்கும் ஆகாசத்தையும் நீ அமுது செய்தது ஸத்யமென்று மஹரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்திரஜால வித்யை போல் பொய்யில்லை.

எண்ணில் அலகளவுகண்ட:—உயர்ந்த எண்ணிக்கைகளையும் மீறியிருக்கிற கல்யாணகுணங்களுக்கு ஸமுத்ரம்போல் இருப்பவன். ஆழியென்பதற்கு ஸமுத்ரம் என்று பொருளானால் ரத்நங்கள் ஸமுத்திரத்தில் மலிந்து கிடப்பது போல் கல்யாண குணங்கள் நிறைந்திருப்பவன் என்பது கருத்து. ஆழி என்பதற்கு சக்ராயுதம் என்று பொருளானால் "அலகளவு கண்ட சீர்" எண்ணிறந்த

உடல்	த்வகிந்திரியம்	அவியாத	அணையாத
என்று ஐம்புலனும்	என்கிற பஞ்சேந்திரியங்களும்	ஞானமும்	பக்தியாகிற ஞானமும்
செந்தீ	சிவந்த அக்நி	வேள்வியும்	யாகமும்
புவி	ப்ருதிவீ	நல்	உயர்ந்ததான
கால்	வாயு	அறமும்	தர்மமும்
நீர்	ஜலம்	ஏனமாய் நின்றாற்கு	வராஹரூபத்துடன் வந்த பெருமானுக்கு
விண்	ஆகாசம்	இயல்வு	உபாயம் என்று
பூதமைந்தும்	இவ்வைந்து பூதங்களும்	என்பரே	சொல்லுகிறார்கள்

ஸர்வேச்வரனுக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை உபதேசிக்கிறார். அல்லது பகவானை அநுபவிக்கத் தன்னிடமுள்ள பக்தியென்னும் ஸாதனத்தை வெளிக்காட்டுகிறாராகவுமாம்.

செவிவாய்:—செவி முதலிய இந்திரியங்களும் பஞ்சபூதங்களடங்கிய சரீரமும், பக்தியோகமும், அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களும், விவேகம் முதலிய ஆத்மகுணங்களும், வராஹரூபியான பரமனை அடைவதற்கு உபாயங்கள் என்று பொருள். "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:" என்றபடி பக்திதான் பெருமானையடைய நேரானவுபாயம். மற்றவைகளை உபாயங்களாகச் சொன்னது எப்படிப் பொருந்தும் என்றால், பக்தியோகம், இந்திரியங்களுடன் கூடின, பஞ்சபூதங்களால் செய்யப்பட்ட சரீரத்தால் செய்யப்படவேண்டுமாதலால் அவற்றையும் உபாயமென்னலாம். ஆக பக்தியோகம் ஸாக்ஷாத்ஸாதனமாகும். அதற்கு உதவியான சரீரம், பரம்பரையாக மோக்ஷஸாதனமென்று கருத்து. இப்படியே வேள்வி என்கிற அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களும், "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந" ஆப்ரயாணாத் தத்ராபி ஹித்ருஷ்டம், "விஹிதத்வாச்ச ஆச்ரமகர்மாபி," அக்நிஹோத்ராதிது தத்கார்யாயைவ தத்தர்சனாத் என்பவைகளுக்கிணங்க, பக்தி யோகம் மனதில் தங்குவதற்குக் காரணங்களாகச் சொல்லப்பட்டபடியால் அவைகளும் பாம்பரயா மோக்ஷஸாதனங்கள். இவ்வண்ணமே விவேகம், தயை, ஸத்யம், பொறுமை, முதலிய நற்குணங்களும் பக்தியை வளரச்செய்யும் காரணங்களாகலால் அவைகளும் ஸாதனங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஆகவே

சரீரத்தால் அநுஷ்டிக்கப்படுமதாயும் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களாலும், விவேகம் முதலிய குணங்களாலும், வளர்க்கப்படுமதான பக்தியோகம் பரமபுருஷனை யடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இங்கு என்பரே என்றவிடத்தில் ஏ என்ற சொல்லால் இகழ்ச்சி தோற்றுகிறது என்று சொல்பவருமுண்டு. பக்தியை உபாயமாகக்கருதி அநுஷ்டிப்பவர்களை நிந்திக்கிறுரென்று பொருள். அதாவது மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு பக்தி, ப்ரபத்தி, இவையிரண்டும் உபாயங்கள். பக்தியாவது தினந்தோறும் அப்யாஸம் செய்யப்படுமதாயும், தைலதாரைபோல் இடையில் விச்சேதமில்லாததாயும்,பிரத்யக்ஷம்போல் தோன்றுவதாயுமுள்ள பகவானைப்பற்றிய அன்புடன் கூடிய நினைவின் வரிசை. பிரபத்தியாவது கீழ்சொல்லிய பக்தியை என்னைல் அநுஷ்டிக்க முடியவில்லை, நீயே அந்த பக்திஸ்தானத்தில் நின்று எனக்கு அருள் புரியவேணுமென்று ஈச்வரனை கெஞ்சிகேட்டுக் கொள்வதுதான். நாள்தோறும் ஒரு மாத்திரைப்போதும் விடாமல் செய்யவேண்டிய பக்தியோகம் நம்மால் இயலாத செயலாதலால் அதில் இறங்கி ஏன் சிரமப்படவேணுமென்று பக்தியோக நிஷ்டர்களை இகழ்கிறுரென்று பொருள். பிரபத்தியை அநுஷ்டித்து கவலையற்றிருக்கை மேலானதென்கிறுர். பிரபன்னர்களும் மோக்ஷத்திற்காக பக்தியை ஆசைப்படாவிடினும் இங்கு சரீரமுள்ளவரையில் ஸ்வரூபமான பக்தியை ஆசைப்படுவார்கள். பக்தி—அவர்களுக்கு பயனுகவிருக்கும்.

பக்தியை ஸாதனமாகச் செய்யாமல் பயனுக அநுஷ்டிப்பது மேலானது என்று விவக்ஷிதம். பிரபத்தியை அநுஷ்டித்து உத்தரகாலத்தில் பயனுக பக்தியை செய்து போதுபோக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சிறந்தவர்களென்று பரமதாத்பர்யம்.

இயல்வாக வீன் துழாயானடிக்கே செல்ல
முயல்வா ரியலமரர் முன்னம்— இயல்வாக
நீதியாலோதி நியமங்களாற்பரவ
ஆதியாய் நின்ருரவர். (13)

முன்னம்	அநாதிகாலமாக
இயல்	ஞானசக்திகள்வாய்ந்த
அமரர்	நித்யஸூரிகள்
இயல்வாக	(தங்களுக்கு) தகுதியானபடி
ஈன்துழாயான்	ரமணீயமானதிருத்துழாயை அணிந்த ஸர்வேச்வரனுடைய
அடிக்கே	திருவடிகளிலே
செல்ல	சென்று நெருங்கும்படி
முயல்வார்	முயற்சி செய்பவர்கள்

இயல்வாக	(மற்றவர்களுக்கு) தகுதியாக
நீதியால் ஓதி	நீதி தவறாமல் அத்யயனம்செய்து
நியமங்களால் பரவ	வேதத்தில் சொல்லியவரம்புகளுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்யும்படி
அவர்	அந்தஸர்வேச்வரன்
ஆதியாய் நின்றார்	முதன்மையான காரணமாயிருந்தார்.

எம்பெருமானை அடைவதற்கு பக்தியோகம் பரம ஸாதனமென்று சொன்னபிறகு, ஆழ்வார்களுக்கு பகவத்பக்தி அவதரிக்கும் பொழுதே உண்டாகிறபடியால் அவர்கள் பரமனை பலபடியாக அநுபவிக்கிறார்கள். அறிவிலிகளான நம்போல்வார் எங்ஙனம் அவனைக்கண்டு கைங்கர்யங்கள் செய்வது? என்று கேள்வி பிறக்க நமக்கு அவனைக்காண விரகுண்டு என்று இப்பாட்டில் பதிலுரைக்கிறார்.

இயல்வாக:—ஸேவிக்குமளவில் கண்களைக் குளிரச்செய்யும் அழகு பொருந்திய திருத்துழாயை மாலையாக அணிந்துகொண்ட புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளில் சேருவதற்குத் தகுதியான திருவாராதனங்கள் செய்து நித்ய ஸூரிகள் மேன்மைபெற்று விளங்குவார்கள். அநாதி காலமாய் அவ்வீசனையே அநுபவிக்கும் உயர்வு அவர்களுக்கு இருக்கட்டும். ஸம்ஸாரிகளான நாங்களும் அவனைக்கண்டு அநுபவிக்க ஸாதனங்களுண்டு என்கிறார் பின்னடிகளால். இயல்வாக நாமும், அவ்வீச்வரனையும் அவனைத்தழுவிக் கிடக்கும் குணங்களையும் குருமுகமாகக்கேட்டு பிறகு மனனம் செய்து, த்யானத்திலும் நிலைபெற்று, அவனிடமுள்ள பேரன்பு உள்ளடங்காமல் அவன் திருநாமங்களை வாயினால் பாடித்துதித்தால் அவன் கருணைகூர்ந்து தன்னையேயொக்க அருள் செய்வன் என்று கருத்து. இப்படி வேதாத்யயனம் செய்து வேதத்தில் சொல்லிய

செய்து, தன்னுடைய சோபையினால், ஸேவிக்குமவர்களை, வைத்த கண் வாங்கவொட்டாமே தாள் கண்டார் தாளே கண்டார், என் கிறபடியில், தன் தாளிணைக்கீழ் ஆட்படச் செய்யும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, தான் பற்றுகிற இடத்தின் சீர்மை சொல்லுகிறது. சொன்மாலைகள், ஏற்ற நோற்றேற்கினியென்ன குறையெழுமையுமே, என்றும், உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளே த்தியுள்ளப் பெற்றேற்கு, அரியதுண்டோவெனக் கின்றுதொட்டு மினியென்னுமே, என்றும், சொல்லுகிறபடியே, மிகவும், எல்லா ஸம்பத்தும், நிறைந்திருக்கப் பெற்றதன்றோ ஆழ்வார் திருவடிகள். அவைகளைக் கிட்டினால், அவைகளின் அனுக்கிரஹத்தால், ஆழ்வாரருளிச்செயல்களாகும், ஸம்பத்துக்கள், தன்னடையே வந்து சேருமன்றோ? அதோடு நில்லாதே, பாடலோராயிரத்துளிவையுமொரு பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு, அவன் நாடு நகரமும் நன்குடன் காண நலனிடையூர்தி பண்ணி, வீடும் பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்கு ந்தருமொரு நாயகமே, என்கிறபடியே, தனக்கு கிடைத்த ஸம்பத்தான அருளிச்செயலை வ்ருத்தி செய்து பாடிவரவே, எம்பெருமான் தானே, மோக்ஷ பர்யந்தமான ஸம்பத்துக்களையும் தந்து ஸர்வேச்வரத்வத்தையும் கொடுத்தருளுவனன்றோ! இப்படி மேன்மேல் ஸம்பத்தைக்கொடுக்கத் தகுந்த, ஸ்ரீசடகோபம், குடிகொண்டிருப்பது காட்டிற்று.

தக, அப்படிப்பட்ட என்றது, எவ்வளவு சொல்லியென்ன, அவைகளின் பெருமை பேச முடிந்ததோ, முடியுமோ, எவ்வகையாயினுமென், யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, என்கிறபடியில், போனவழியே மீளவும் திரும்பித்தானே வரவேண்டியதாயிருக்கும். யத்ர வாயம் ப்ரஹாமதிஃ, என்று சென்றாலும், கரைகாண வொண்ணாதே. ஆனதால் சொல்லிமுடிக்க வொண்ணாதபடி, மேம்பட்ட பெருமையுடையதாயிருக்கு மென்றபடி

இவருடைய அவதாராந்தரமாய் கொண்ட திவ்ய பாதுகைகளின் பெருமையைப் பேசப் புறப்பட்ட, விச்வாமித்ரவம்சஸ்ரீயிஃ, என்னப்படுகிற, ஸ்ரீதேசிகனின், நிசேஷசம்ஸாரதமஸ்ய நிவர்த்திகாவஸ்தாவாணுவிஷ்ணு ஸமேதா சடிஷ

விஸ்த்ரு | வக்தா ஸஹஸ்ரவதந: புருஷஸ்ஸ்வயம் சேத் வேத்தி ரத்னவதி பாதுகயோ: ப்ரபாவ: || பாதுகையாய் அவதரித்த ஆழ்வாரின் மஹிமை, அளவிடமுடியாதது. ஒரு ஸமயம், ஆகாசமெல்லாம் பத்திரிகையாக ஆகி ஏழு கடலேயும் (மை) ஆகக்கொண்டு, ஆயிரம் முகத்தோடு, எம்பெருமானே, நேரில் சொல்லுகிறவனுக ஏற்பட்டால் பாதுகா ப்ரபாவம் ஒருவாறு எழுதப்படலாம், என்கிற, பாதுகா ஸஹஸ்ர திவ்யஸூக்தியும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

ஸம்ஶ்லிஷ்டம், சேர்த்தி யழகுபெற்ற திருவடிகளிரண்டையுமென்றது, இரண்டு ஸ்தானங்களே யுடையதானுலும், யஜமானத்தன்மை யென்பது ஒன்றே, என்கிறது போல, இரண்டு திருவடிகளானுலும், ஒன்ருேடொன்று இணைபிரியாதிருந்து, ஒண்டொடியாள் திருமகளுந்தானுமாகியொருநினைவால், என்கிறபடியே, கண்டோருக்குத் தாங்கள் செய்யும் ரக்ஷணக்கிரமத்தால், ஒன்ருகவே தோற்றிக்கொண்டிருக்குமவர்கள் போலுள்ள திருவடிகள் என்றபடி. இப்பெருமையை நன்கு காட்டவே இரண்டு என்பதற்கு வாசகமான சப்தமும், யுகளம் என்று ஏகவசனமாகத் தோற்றுகிறது.

ப்ரணமாமி மூர்த்னா, தலையால் நன்ருக வணங்குகிறேனென்றது, மனத்தாலும், வாயாலும் என்கிறபடி யன்றிக்கே, தலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு, மனோவாக்காயங்களாகிற மூன்று கரணங்களாலும் நன்ருய் ஸேவிக்கிறே னென்றபடி. மணிமாயன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே, என்றும், யோகனைவான் கவராத உடம்பினல் குறைவிலமே, என்றும், இவ்வாழ்வாரும், தொண்டராய் நின்று நினையாதார் நெஞ்சென்னும் நெஞ்சல்ல கண்டாமே என்றும், உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளோமே என்றும், வணங்கி அவன் பெருமை பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல கேட்டாமே என்றும், கலியனும், தலை வணக்கிக் கைகூப்பி யேத்தவல்லார் திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே, என்று குலசேகரப் பெருமாளும், பீதகவாடைப் பிரானுர் பிரம குருவினிடம் அருளிச் செய்திருக்கும் படிகளே, தெய்வத்தைப்போல் ஆசார்யர்களேயும் வணங்கி வழிபடவேண்டும் கட்டளையைக் கருத்திற்

கொண்டு, ஸேவிப்பதற்குச் சொல்லியிருக்கும் க்ரமங்களோடு ஸேவித்த படியைக் காட்டுகிறது.

இங்ஙனம், ஆழ்வாரை வணங்க வேண்டுமென்பதை, ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனும், ஸ்தோத்திர பாஷ்யத்தில் இந்த ச்லோக வ்யாக்யான ப்ரகரணத்தில், सच्छिष्टैः प्रणामस्स्यात्, என்று ஆரம்பித்து, வணங்கும்படிகள் பலபலவாகவுள்ளதை, ப்ரமாணங்களோடு, விரிவாய் அருளிச் செய்து, भगवतीव सज्ज्ञानवृद्धाचारविशिष्टेष्वपि प्रायशः प्रणामः उपपद्यते, எம்பெருமானிடத்தில் போல, நல்ல அறிவுபுகட்டினவர்களிடத்தும், பக்தியின் மிகுதியினால் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நமஸ்காரங்கள் செய்வது தகுதியுள்ளதாகவேயாகும், என்று, அருளிச்செய்திருப்பது கண்டு, தெளிய ப்ராப்தம். மேலும், श्रुति-शेषनिष्ठस्य याथात्म्यं । सत्त्वस्थतां नातिक्रमणीय उपप्लवः ॥ देवताशेषविषये हेतुत्वे विनियुक्तः । इत्यादिन्यायतुल्यत्वात् तावद्भिः हि सम्भवितैः ॥ தமிழ் வேதத்தைக்கண்ட இவ்வாழ்வாருடைய மிக ஆச்சர்யமானதும், உள்ளபடியுள்ளதுமான, பெருமைகளை, நல்ல ஆசார்யர்களிடத்தில் நன்றாகக் கேட்கவேண்டும் வழியோடு கேட்டிருக்குமவர்களுக்கு இங்கு இவ்விஷயத்தில் தடுமாற்ற முண்டாயிருக்குமோ என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டியதில்லை யென்றும், தெய்வாஹஸ்யங்களிலும், அது போன்ற ஆசார்யர்கள் முதலியவர்கள் ஸம்பந்தமான ரஹஸ்யங்களிலும், காரணங்களை, கண்டும், கேட்டும், விசாரித்தும், பரீக்ஷிக்க முயல்வது, உபயோகமற்ற செயல். ஆகவே, பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால், எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து, ஏத்திப்பணியவகையும்' என்கிற ஸூக்திகளும் கண்டு களிக்கத் தக்கது. ஆக, இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று என், என்னில், ஆழ்வாருடைய திருவடிஸம்பந்தம்பெறுத, தலைகளெல்லாம் உத்தமாங்கமென்று பேர் பெறத்தகாதவைகளானபடியினாலே, தன் தலையான உத்தமாங்கத்துக்கு, உத்தமாங்கத்வத்தை கிலேப்பித்துக்

கொள்ள அனைவரும் முயலவேண்டுமென்று, தன் நடத்தையால் அறிவிப்பித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்திருவடிகளின் கீழே, ஆளவந்தார் நன்றாய்த் தலை சாய்த்து நிற்கிறாரென்பதை, நிரூபணம் செய்தபடி.

இப்படி, சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே, என்று, எம்பெருமானிடம் அற்றுத் தீர்ந்த ஆழ்வாரிடம், ஆளவந்தார், தனக்கும் தன் ஸம்பந்தம் பெற்ற வனைவருக்கும், எல்லாம், ஆழ்வார் திருவடிகளே என்று, வெளியிட்டு, ச்சரணமடைந்தபடி சொல்லப்பட்டது. இதில், நம்மாழ்வாரைத் தனியே ஒருபடி சரணமடையும் வகைதெளிந்தாலும், இவ்வாழ்வாருக்கு திவ்யாவயவங்களாய், விளங்கும் மற்றுமாழ்வார்களோடெல்லாம் சேர்த்து ஒரு கோர்வையாய் மறுபடியும், நம்மாழ்வாரைச் சரணமடைகிறபடியைப் படிவிக்கிறது. பூதம் ஸர: இத்யாதி தனியன்.

பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீ பக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந் ।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குச முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ॥

பூதம்	பூதத்தாழ்வாரென்ன,
ஸர:	பொய்கையாழ்வாரென்ன
மஹதாஹ்வய	பேயாழ்வாரென்ன
பட்டநாத	பெரியாழ்வாரென்ன
ஸ்ரீபக்திஸார	திருமழிசை ஆழ்வாரென்ன
குலசேகர	குலசேகர ஆழ்வாரென்ன
யோகிவாஹாந்	{ திருப்பாணாழ்வாரென்ன இவர்களையும்
பக்தாங்க்ரிரேணு	தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரென்ன
பரகால	திருமங்கைஆழ்வாரென்ன
யதீந்த்ரமிஶ்ராந்	{ பூஜ்யரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரென்ன இவர்களையும்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம்	ஸ்ரீமானான நம்மாழ்வாரையும்
நித்யம்	தினந்தோறும்
ப்ரணத:	நன்றாய் வணங்குகிறவனாக
அஸ்மி	ஆகிறேன்

இந்த ச்லோகத்தில், ஊஹஊாஹ்வயலட நாய ஸ்ரீஸக்திவஸாரக ஞுஸெவா யொமிவாஹாநு என்றும் ஸக்தாம் ஷிரெணவ ரகாறுயதீநு ஷிஸ ாநு என்றும் சேர்த்தெழுதி கோர்வையாய் அர்த்தமெழுதுவது யுக்தமானாலும், பார்ப்பவர்களுக்கு முடிந்த வரையில் நேருக்கு நேர் பொருள்பட இங்ஙனம் எழுதப்பட்டது.

பூதம், என்றது பூதத்தாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர் தான், திருக்கடன்மல்லையில் அவதரித்து, கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் மலியப்புகுந்திசை பாடியாடியுழிதரக் கண்டோம், என்கிற. நம்மாழ்வார் ஸூக்திக்கு லக்ஷ்யமானவராய், பூ ஸத்தாயாம், என்கிற தாதுவின்படி, ஸத்தைபெற்று விளங்குமவராய், அதாவது, அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:, ப்ராஹ்மத்தை உண்டென்றறிந்தான் யாவனொருவன், அவனை உலகத்தார், நிலை பெற்றுள்ளவனாக அறிகிறார்கள் என்றாப்போலே, விளங்கி நின்றாரொருவரிறே. இவர் எம்பெருமானைக் காண, வெளியே உள்ள பதார்த்தங்களின் ஒத்தாசையைத் தேடாமல், அவன் முன்னமேயே தன்னைப் பணியக்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டே, அன்பினலார்வத்தால், நினையாதார் நெஞ்சென்னும் நெஞ்சல்ல கண்டாமே, என்கிற பின்புள்ளார் அருளிச் செயலுக்கும் நோக்காகாமே, அன்பேதகளியாக்கி விளங்கி நின்றான், என்றும், ஆர்வத்தை நெய்யாக்கி அளித்தபிரான், என்றும், வாழ்த்தப் படுவதற்கேற்ப தன்னுடைய பக்தியின் கனத்தையே அகலாகக் கொண்டும், பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த என்கிறபடியுள்ள, தனது அபிநிவேசாதிசயத்தையே நெய்யாக நிரூபணம் செய்தும், இன்புருகு சிந்தைதனைத் திரியாக இட்டும், இஞ்ஞானச் சுடர் விளக்கை விளங்க வைத்தாரன்றோ ! கண்ணன் கீதையில், என்னிடத்தில் மனதைச் செலுத்தி, தங்கள் ப்ராணனையும் என்னையடைய விட்டு, ஒருவருக்கொருவர் எப்பொழுதும் அறிவு தோன்ற, என்னுடைய குணம் முதலியதைச் சொல்லிக்கொண்டு மிருந்த ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்து, அனுபவம் செய்கிறவர்கள், எவர்களோ, அவர்களுக்கு, என்னை யடையக்காரணமான, புத்தியோகத்தையும் கொடுத்து, அவர்களிடம் கருணையினாலே, அவர்களின் ஆத்மபாவ

த்திலே இருந்துகொண்டு, நன்றாய் ப்ரகாசிக்கிற ஞானவிளக்கினாலே அஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டுள்ள இருளைப் போக்கடிக்கிறேன் என்றருளிச் செய்தாப்போல், இவர் திவ்யஸூக்தி யருளிச்செய்யும் அழகிருப்பது. ஆகிலும், சில ஏற்றம் இவருக்கு உண்டு. கண்ணன் தன்னை, நினைப்பவர்களுக்கு, சில உபகாரம் செய்தார். உபகாரம் செய்யுங்கிரமத்தைச் சொன்னதும், ஸம்ஸ்கிருதம் பற்றி. இவர், தன்னை யார் என்றும், தன்னையுடையவன் ஒருவனிருக்கிறானென்றும், நினைவேயில்லாதவர்களுக்கு ஐயோ, என்றிரங்கி, ஸ்வஸ்வரூப, பரஸ்வரூபங்கள் தெளியும்படி, விளக்கேற்றி உபகரித்தார். உபகரித்தபடியும் பாலேய் தமிழைக் கைகொண்டு ஞானத்தமிழ் புரிந்து ஞானவிளக்கேற்றினார், என்றால், பாஷையிலேயே, ஓரினிமை சுரக்கிறபடிகாணீர். இந்தப் பெருமையை நினைத்தே, இந்த ச்லோகத்தில், இவ்வாழ்வார், முதலில் அருளிச் செய்யப்படுகிறார் போலும்.

ஆகவேதான், இவ்வாழ்வார் முதலான மற்ற ஆழ்வார்களை, நம்மாழ்வாருக்கு திவ்யாவயவங்களாக, உள்ளமையை, உரைத்த ரஸிகர்கள் இந்த, பூதத்தாழ்வாரை, நம்மாழ்வாரின், உத்தமாங்கமாக (தலையாக) நிரூபணம் செய்தார்கள். இப்பெருமையை, நந்தாப் புற்குல விளக்கும், கடன்மல்லைக் காவலனே, பூதனென்றே, என்று, விளக்கிக் காட்டியிருக்கிற விநோதம், விவேகிகட்கு விளங்காமற் போகாது.

மேலும், இவ்வாழ்வார், பொய்கையாழ்வாருக்கும், பேயாழ்வாருக்கும், நடுவே, நடுநாயகமாய்த் தோற்றினார். மற்றையோரையும் இவரையும் சேர்த்துப் புகழுங்கால், இன் கவிபாடும் பரமகவிகள், என்றும், செந்தமிழ் பாடுவார் தாம், என்றும், பாட்டுக்குரிய பழையவர்மூவர், என்றும், ஒரு சேர்த்தியாய்ப்புகழ்ந்தாலும், முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரி நீர்வண்ணன், என்று எம்பெருமானிடம், சொல்லுகிறபடியே, இவரிடம் அநுபவத்தில் ஒரு வாசியும் அறியலாகிறது. இவ்வநுபவத்தை, குடந்தையில் கொள்வோம். குடந்தையில் பொய்கையாழ்வார் மங்களாசாஸனப் பாசுரம் நங்கர்ம சக்ஷுஸ்ஸிற்குப் புலப்படவில்லை. பூதத்தாரும் பேயாரும், பாசுரமிட்டார்கள். பூதத்தார், அருளிய, இரண்டாந்

திருவந்தாதி, எழுபதாவது பாசுரத்தில், தமருள்ளும்........மதிட்குடந்தையென்பரே, ஏவல்ல வெந்தைக்கிடம் என்றார். பிறகு, தொண்ணூற்றேழாவது பாசுரம், எங்கள் பெருமான், என்று ஆரம்பிக்கிறார். இங்கு சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். எங்கள் பெருமான் என்கிறப் பொதுப்படையான சொற்போக்கில், இவ்வர்த்தம், புலப்படக் கூடியதாக விருக்கிறது. இங்கு, மூவரில் முதல்வனாய வொருவனை, குடந்தைமேய குருமணித்திரளின், கேழ்வையொன்றும் விழவேணும். ஆழ்வீர், தமருள்ளும்........குடந்தையென்று ஏன் பேசுகிறீர், உம்மோடொரு கோர்வையாய், உமக்கும் முன் வந்தோமென்றும் ஒருவர்க்கே, என் நினைவில்லையே! என்ன, இவர், ஸ்வாமிந், தேவரீர் திருவுள்ளமங்ஙனே கொள்ளலாகாது. எங்கள் மூவரில், வேற்றுமையில்லை காணீர், என்று ஒருபடி ஸமாதானம் செய்து நடுவேயுள்ளவிவர் முதல்வரான பொய்கையாழ்வாரையும் தன்னநுபவத்தில் சேர்த்துக்கொண்டிருப்பது புலப்பட, எங்கள் எல்லோருக்கும், பெருமான் காண், நீ, என்று கொண்டு, எங்கள் பெருமான் என்றாரெனத் தோன்றுகிறது. இப்படியெல்லாம், எல்லோரையும் ஒரு கோர்வையாய் சேர்த்தணைத்துக்கொண்டு அநுபவிக்க, நடுநாயகம் போல் விளங்குகையாலே, இந்த ச்லோகத்தில் ஆழ்வார்களை அநுபவிக்கும், பிள்ளானும், பூதம், என்று முந்துற உரைத்தார். பின்னும், குடந்தையானை ஆழ்வார்கள் அநுபவித்தபடிகளை ஏத்த முன்வந்த குடந்தையன் குடியடியார்களான முன்னோர்களும் புவியுகந்த பூதயோகிஎன்று நின்றார்கள்.

ஸரஃ, என்றது, பொய்கையாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர் தோன்றுவதற்குக் கருத்துக்கொண்ட இடமே, மிகவும் குளிர்ந்ததொரு தாமரைத் தடாகம். பின்னும், எல்லோருக்கும், எம்பெருமானிடம், புருஷகாரம் (சிபார்சு) செய்து, அவன், ஏதாகிலும். குற்றங்கண்டுரைத்தால், உலகில் குற்றம் செய்யாதிருக்கும், ஒருவனைச் சொல்லும், செவியாரக் கேட்போம், என்று, தன்னுடைய போக மயக்குக்களால் அவனை மயக்கி, அதன்பிறகு, திருமாகளான தானே சில ஆச்ரிதரிடம் குற்றமுரைப்பது போல் பாவித்துப் பேசினும், என்னடியாரது செய்யார், என்று அவன் வாய்வழியே

தன் சிபார்சு பலித்ததற்கனுகுணமான பேச்சைப் புறப்படும்படி செய்து, ஆச்ரிதரை எம்பெருமான் ரக்ஷிக்கும்படி செய்யுமவளான, பிராட்டியின் அவதார ஸ்தானம். உலகில் பிறக்கும் குழந்தைகள், அனேகமாய், தன் தாயின் பிறந்தகத்தில், ஜனிப்பது வழக்கம். இவருக்கு அப்படியுள்ள தாய் இல்லையானபடியால், நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா, என்கிறபடியே, ஜகன்மாதாவின் பிறந்தகமான, பொற்றாமரைப்பொய்கையிற் றாமரைப்புஷ்பத்திலேயே தோன்றலுற்றார். ஜாயமான தசையிலேயே லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் பெற்று, இன்னமுதத் திருமகளை முன்னிட்டு எம்பெருமான், திருவடியைப் பற்றினார். திருவில்லாத் தேவரைத் தேறுக விரானபடியினாலே, அவதாரக்ஷணத்திலேயே, திருவின் வாஸஸ்தானத்தையே தானும் பாங்காகக் கொண்டார். இவர் ப்ரபந்தத்தில், எம்பெருமானுக்கு, வாஸஸ்தானம், எது என்று பேசுங்கால், உறையுங் கோயில், நீர், என்றார். இப்படி, ஓரிடத்திற்கு வஸிப்பதற்கு சென்றபடியினாலேயே, அங்குள்ள தண்ணளி, அவ்வெம்பெருமானிடம், குடிகொண்டதென்றால், ஒப்பற்ற தாமரைத் தடாகத்திலேயே அவதாரம் செய்து, அதற்கேற்ப, பொய்கையாழ்வாரெனத் திருநாமமும் பூண்டால், இவர் மனதில்உள்ள தண்ணளி, வரம்பிலடங்காது மேம்பட்டிருக்குமென்று, சொல்லவும் வேண்டுமோ? இம்மஹானுபாவருக்கும் அவதாரயோக்யமாய் இந்த ப்ரதேசம், காண்கிறது பற்றி இந்த திவ்யதேசத்தில் தேவர்களும் பாரில்அடி பாவிநின்று பரவிப் பணிந்து பல்லூழியூழி எத்திநிற்பார்கள்.

இப்பெருமையை, நம்மாழ்வார், கானிலந்தோய்ந்து விண்ணோர்தொழுங்கண்ணன் வெஃகாவுது, என்றருளினார். இவரவதரித்த நக்ஷத்திரமும், விஷ்ணுவை தேவதையாகக் கொண்டதென்கிற ஒரேற்றமும் போற்றத்தக்கதேயாம். இவ்வாழ்வார், இங்கு அவதரித்ததை உட்கொண்டும், இவரே போல, இதே நக்ஷத்திரத்தில், இப்பொய்கைக்கருகாமையில், எம்பெருமான், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனைப், பின்னும் ஒரு பவிஷ்யதாசார்யாவதாரம் செய்யப் போகிற பெருமையை உட்கொண்டும் கண்ணன் வெஃகாவுது, என்றதோடு நில்லாமல், அம்பூந்தேனிளஞ்சோலையப் பாலதெப் பாலைக்கும் சேமத்ததே, என்றார். எம்பெருமான் தன் பெருமையைத்

தானுமறியான், என்பதை, தனக்கும் தன் தன்மை யறிவ ரியானென்றும்; தாம் தம் பெருமை யறியார், என்றும், சொல்லி வைத்து, தானே தன்னைப் பாடிக்கொண்டான், என்பதை, யானுய்த் தன்னைத்தான் பாடி, என்று சொல்லி வைக்கையாலே, பொய்கை யாழ்வாராய், ஐப்பசியில், அவதாரம் செய்த தன்னை, தானே தான் பாடத்தகும், என்று கொண்டு, வெஙூடெமாவதாரொரயം, என்கிறபடி, ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுய், தோற்றச் செய்தேயும் ஐப்பசி, ஓணத்துக்கு முற்பட்டிருந்து பாடவேணும், என்று கொண்டு, ஒரு திருவோணம் முன் கொண்டானென்று தோற்றப் புரட்டாசி ஓணத்து, இப்பூவுலகுதித்து, ஐப்பசியில் ஓணத்தவதரித்த ஆழ்வாரை ஆதரவோடேத்தி நின்றானில்லையோ! இவ்வாழ்வார் அவதாரம் பொய்கையில், தேசிகன் அவதாரம், சோலையில், ஆக இத்தலங்களைப் பேசும்போது ஜலாரமண்யகம், வனாரமண்யகம், என்று கொண்டாடுகிறபடி, எம்பெருமான்நித்யவாஸத்திற்குப்பாங்கான தேசமென்பதும் புலப்படுகிறது. இதில் ஆழ்வார், அப்பிலருபொருள், என்கிற எம்பெருமான் படியைக் காட்டிக்கொண்டு அவதரித்தார். தேசிகனோ வேதமுடி தேசிகனே, என்கிறபடி, உபநிஷத் பாகமான அரண்யத்தில் தோற்றியிருப்பன், என்கிற, எம்பெருமான் படியைக்காட்டிக்கொண்டு அவதரித்தார். ஆகவே, ஆரண்யகத்தில் தோற்றினவொருவர், அப்பிலருபொருளை யானறிந்தவாறு, ஆரறிவார், என்கிறபடியில், பொய்கை நீரில் தோற்றின ஆழ்வாரை அறிந்து பேசினார். அதாவது, (அருள் மிகுத்தவொரு வடிவாய்க் கச்சிதன்னிலைப்பசி மாதத் திருவோணத்து நாளில், வந்துதித்த புனிதா, என்று) மேலும் இவ்வாழ்வார், திருநாமத்தைச் சொல்லும், பதத்தை எப்படிப் பேசினும் அழகு பெற்றிருக்குமென்பது நோக்கிக் காணீர். ஸரஃ, என்பதை ரஸஃ என்று பேசிவிட்டாலும் ரஸொவெஸஃ, என்றும், ரஸொஹ்ஜஹ்வ, என்றும், ச்ருதி ஸ்மிருதிகள் பேசுகிறபடியிலுள்ள பெருமையையும் பரக்கக் காணலாம், இப்படியெல்லாம், ஸரஃ என்பதில் கொள்ளல் தகும்.

உஹஜாஹவ்ய, பேயாழ்வாரென்கிறது. இவரைப் போற்றும்

சப்தம், மஹாதாஹ்வய, என்பது. இதன் அர்த்தத்தை உள்ளபடி கொண்டால், பெரியவர், என்கிற பெயரைஉடையவர், என்று கொள்ளல் வேண்டும். உலகில், அருவருப்பான காமத்தையும், ஆசையாகும் பேயையும், அறிஞர்கள் அகற்றியுள்ளார்களேயொழிய, கண்ணனுக்கே ஆமது காமம், என்கிறபடியில், எம்பெருமானிடம், ஆசையை வளர்க்கக் கூடிய சீரிய நற்காமத்தையும், பித்தனாயொழிந்தேன் என்றும், பேயனாயொழிந்தேனெம்பிரானுக்கே, என்றும் சொல்லுகிறபடி, பேசப்படுகிற, பித்தையும் அவாவுடன் ஆதரித்தே போருவர்களானதால், அப்படிப்பட்ட பெருமையை இவர் கைக்கொண்டபடியினாலே, பேயாழ்வாரெனப்பட்டார். இம்முதலாழ்வார்களிடம் பக்தியின் படிகளைப் பகருங்கால், இவரிடம் பரம பக்தியுள்ளதாகப் பகரப்பட்டது. அதனிற்பெரிய வென்னவா என்கிறபடி, அவனைக் காணவிட்டால், தன் ஸத்தையழியும் தன்மைபெற்றது கொண்டு, இவரநுபவத்திற்குப் பாங்காக, இருபுறமும், இருவர் விளக்கேற்ற, இருவிளக்கினிடையே தோன்றிய ஒப்பற்றவொரு விளக்கை விளக்கினைச் சென்று வெள்ளறைக் காண்டுமே, என்கிறபடியிற் கண்டவரன்றோ! இதனைக் கணிசித்து, மன்னிய பேரிருள்மாண்ட பின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடு மாயனைக்கண்டமை காட்டுந் தமிழ்த் தலைவன், என்று, அமுதனாரும், துன்னிய பேரிருள் நீங்கச் சோதி தோன்ற சேமமுடன் நெடுமாலைக் காணப் புக்கு திருக்கண்டேனெனவுரைத்த தேவே என்று, ஸ்ரீ தேசிகனும் அருளிச் செய்தார்களிறே. இவர், அருளிய, திருவந்தாதியில், எம்பெருமானை யடைவிக்கும் தன்மையளான, பெரிய பிராட்டியார், புருஷகாரம் செய்யப்பூரித்து நிற்பதை, திருக்கண்டேன், என்று, ஆரம்பத்திலும், தேனமரும் பூமேல்திரு, என்று முடிவிலும், தான் கண்டு அனுபவித்தானாய், முடிவில், அனுபவத்தில் பொருந்திப் புவிதனில் பொய்வாழ்க்கை பூண்கின்ற பூரியர்களையும், தன்னுடன், அனுபவத்தில் கூட்டிக்கொண்டு தேனமரும் பூமேல்திரு, நமக்குச் சார்வு, என்று, அருளிச் செய்யும் அருளின் வண்ணத்தை, என்சொல்லிப் புகழ்வோம். இங்ஙனம், அருளிச் செய்யும் அழகுக்கனுகுணமாக [illegible]

ரதே யஸ்மாத் தஸ்மாதாசார்ய உச்யதே, ஆசார்யன், என்று சொல்லப்படத் தகுதியுள்ள வொருவர் என்றால், அவர், உலகின் நன்னடைக்கைக்குரிய நூலை நுவன்றும், அந்நூலின் கண்ணே நுவலப்பட்ட நுண்ணிய நெறியை நிலை நாட்டியும், இவ்வண்ணம், பரோப தேசத்தோடு நில்லாதே, தாமும் அந்நெறியைக் கைக்கொண்டு நன்னடைக்கையில் ஒழுகுதலும் வேண்டும், என்கிறபடியே, இவர், ஒருகால விசேஷத்தில், நித்ய ஸூரிகளின் திரளிலிருந்து திருமழிசை யென்கிற, க்ஷேத்திரத்தில் வந்தவதரித்து, ஆசார்ய கடாக்ஷத்தால், அனைவர்க்கும் தஞ்சமாயுள்ளதென்கிற சிறிய பொருளை இப்பூவுலகில் பரவச் செய்யும் பொருட்டு, மனிதபாவனை பண்ணி, அதிலும் புறச்சமயங்கள் தோறும் திரிந்துகொண்டிருந்த ஒருவரை, தாமும், அந்த பாவனைக்கனுகுணமான படிகளில் நின்று கருணையுள்ள ஆசார்ய சிகாமணிகள், சேதனரை இவ்வாறு திருத்தியருள்வர்கள், என்பது புலப்பட, பலபடியும் எம்பெருமானுக் கெழுமையும் பித்தனே, என்கிறபடி திருத்திப் பணிகொண்டு, திருத்தின மஹானுபாவனை, இந்நிலவுலகிலுள்ளோர் தாங்களும், திருமழிசையாழ்வாரெனவும், பக்திஸாரர், எனவும், பரவும்படி செய்த ஓரேற்றமும் இவர்க்குண்டானபடியினாலே, இவரை மஹதாஹ்வயரென மஹிமையுடன் பேசிற்று.

ஹட்டநாத, என்றது, பெரியாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர் தாம், வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர், என்கிற, திவ்யதேசத்தில் அவதரித்து, விஷ்ணுசித்தரெனத் திருநாமம் பூண்டு, திருமாலுக்குத் திருமாலை ஸமர்ப்பிக்கிருங் கைங்கர்யத்தில் அமர்ந்து போருகிற நாளிலே ஒருகால விசேஷத்தில், வல்லபதேவ பாண்டியன், பரதத்வ நிர்த்தாரணம் செய்ய, அவாவுடையவனாய், வேதம் வல்லார்களைத் திரளாகக் கூட்டிய ஸபையின் நடுவே, அவ்வரசன் வேண்டுகோளின்படி சென்று, வேண்டிய வேதங்களோதி, பரதத்வம் இன்னதுதான், என, நிர்த்தாரணம் செய்து விரைந்து கிழியறுத்தவளவில், அவ்வரசன் முதலான அனைவராலும், பட்டர்பிரான் வந்தானெனக் கொண்டாடப் பட்டவராயிருப்பர். ஆதலால் மறை நான்கு முன்னோதிய பட்டனையன்றோ ! பரதத்வமெனப் பகர்ந்து, உபகரித்தபடி. எனக்கே தன்னை தந்த கற்பகம், என்னப்படு மவனையே

யன்றோ, எல்லார்க்கும் எளிதாக ஏத்தி அனுபவிக்கலாம்படி, வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கைவிட்டு சித்தன் விரித்தனவே, என்கிறபடியில், எடுத்துக் கொடுத்து உபகரிக்க வேண்டியதாயிற்று. பட்டனை பட்டர்களுக்குக் கொடுத்து தான் பட்டநாதன் ஆனான். அதாவது, ஸ்ரீயஃபதியான எம்பெருமான்தான், பரதேவதை, அப்பரதேவதைதான் யார்க்கும் உபாஸனம் செய்யத் தகுந்தது. என்கிற பொருளை உபன்யஸித்து, புத்திமான்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு, உபாஸனம் செய்யத்தக்க பொருளைக் காட்டிக்கொடுத்து உபகாரம் செய்தான் என்றபடி. இவ்வாறு இவர்கள் எல்லோருக்கும் உபகாரம் செய்ததற்கு மேலே, உபாஸ்யவஸ்துவாய் விளங்குமவனுக்கும், ஓர் உபகாரம் பண்ணினான். அதாவது, ஒரு மகள் தன்னையுடையேனுலகம் நிறைந்த புகழால், என்று, இவர்தாம், தாய்ப் பேச்சின்படியிற், அருளிச்செய்கிறாப் போலே, இவர் தமக்கு ஸர்வஸ்வமுமாய் விளங்குகிற, ஸ்ரீ ஆண்டாளை, மறை நான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கே பலருமறியப், பணிந்து, பணி செய்யப் பரிந்து கொடுத்தானிறே. இப்படி, பட்டர்களுக்குப் பரதேவதையைக் காட்டி உபகரித்தும், அப்பரதேவதையான, மறை நான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கு போகத்தில் வழுவாத பூங்கோதையைக் கொடுத்தும் உபகரித்தபடியினாலே, இவரைப் பட்டநாதரெனப் பலரும் பணிந்தேத்தி நிற்பது. இவ்வண்ணம், பட்டநாதன் என்கிற, திருநாமம், எம்பெருமானுக்கும், அவன் மெய்யடியார்களுக்கும், உபகாரம் செய்து, அவர்கள் தங்களுகப்பால் கிடைத்த பெருமை யுடைத்தானபடியினாலே அப்பெருமை பொலிந்து தோன்றப் பெரிய ஆதரத்துடன் ஒருகால் சொன்னதை ஒன்பதின் கால் சொல்லும் க்ரமத்திற்கு மேல், பட்டநாதன் என்கிற திருநாமத்தை, பட்டன் என்றும், பட்டர்பிரான், என்றும், தன் ப்ரபந்தத்தில், பத்தொன்பதின் கால், பன்னியுரைத்திருக்கும் பெருமை பாராரும் பாராதே பாழாயிருக்கப் போமோ? பெரியோர்களால், கொடுபட்ட பெயரினைப், பெரிதும் பாராட்டிப் பேசுவது, போரப் போற்றத்தக்கதேயாமென்பதில் தட்டில்லையிறே? இவ்வனுபவம், ஆழ்வார்களுக்குப் பின், ஆசார்யர்கள் வரிசையில் தோன்றிய ஸ்ரீ தேசிகனிடத்தும், காணலாகிறதில்லையோ! ஸ்ரீ தேசிகனும், அதிகரண

ஸாராவளியின் ஆரம்பத்தில், தேநமெநவெதநந்தா௦ வெநாஜா வாயடுலஸ௦ஜ்ஞா௦, (அப்படிப்பட்ட பரதேவதையால் கொடுக்கப்பட்ட வேதாந்தாசாரியர், என்கிற பிருதத்தை) என்றும், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில், ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யாஜ்ஞா லப்த வெநா ஞாவாயவதக:, (திருவரங்கப்பெருமாளின் திருவாணையால் அடையப்பட்ட வேதாந்தாசார்ய ஸ்தானத்தை உடையவர்) என்றும், ஆதாம்தோற்ற அருளிச்செய்தாரன்றோ? இவ்வாறுள்ள பெருமை வெளிப்பட இவர், பட்டநாதனெனப்பட்டார்.

இங்கு, பெரியாழ்வாரைப் பேசினபடியினாலேயே, விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரைவல்ல பரிசுவருவிப்பரேல், என்று, எங்கும், பாகவத பாரதந்திரியம் தோற்றவருளிச் செய்யும் ஆண்டாளையும், அனுஸந்தித்தபடியாம். பார்க்கில், பட்டநாத ஸ்ரீ: என்றுவது, பட்டநாத, என்பதற்கு மேல், ஸ்ரீ, என்று தனித்தாவது கொண்டாலும், கரணாயாகஉழா ஷிவாநா௦ மொஉா௦, (திருவருளினாலே, வேறாகிய, வேறிமாறாத பூமேலிருப்பாள்போன்று விளங்குகிற கோதையை) என்கிறபடியே, ஆண்டாளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இவ்விடத்துள்ள, ஸ்ரீ, என்கிற பதம், தனியே நின்றாலும், பட்டநாத ஸ்ரீ, என்று சேர்ந்து நின்றாலும், மேலுள்ள பக்திஸார என்கிற பதத்துடனும் முன் சேர்ந்து நின்று அப்பதத்திற்கு நிகரில்லா மேன்மை பெறுத்திவிக்குமதாயிருக்கும்.

ஸ்ரீ ஹக்திஸார, என்றது திருமழிசை ஆழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. தத்ராஉஹக்தி ஜ்ஞாநாஸ்௦ ஸஉநஸஙயர்வயெசு, எம்பெருமான் திருவடிகளில் பக்தியையும், அவன் திருவடிகளை அணுகி அனுபவிக்கத்தக்க அறிவையும் தவிர, அவ்வெம்பெருமானிடம் மற்றொன்றை வேண்டி நிற்பது தகாது, என்கிறபடியில், இவர்தான், பெறற்கரியமாயனேயெனக்கு நல்கவேண்டுமே, (பெறுதற்கரிதான உன் திருவடிகள் விஷயமான, பக்தியாகிறமரக்கலத்தை உன் கேவலக்ருபையொழிய வேறொன்றால் பெறுவார்க்கரிய ஆச்சர்யபூதனே, பெறவேண்டுமவையெல்லாவற்றுக்கும் உன்க்ருபையையல்லதறியாத அடியேனுக்கு அந்த பக்தியை தேவரீரே தந்

தருளவேண்டும்,) என்று, எம்பெருமானிடம் தனக்கு பரமபக்தியை வேண்டி நின்றபடியாலே, பக்திமான்களுக்குள் சிறந்தவரெனக் கொண்டு, பக்திஸாரரெனப்படுவர். இவரிடம், பகவத்பக்தி விஞ்சியிருந்ததென்பதற்கறிகுறியாக, பத்துடையடிவர்க்கெளியவன், (பக்தியுடன், தன்னைக்காண விருப்பமுடையவர்கட்கு காணலாம்படி எளியனும்) என்கிறபடியே, எம்பெருமான், இவருக்கு மிக ஸுலபனாய் ஸேவை ஸாதிக்குமதற்குமேலே, ஹக்திக்ரீதோ ஜநார்த்தந:, பக்தியாகிற திரவியத்தால் விலைக்குவாங்கப்பட்டவன் பகவான் என்கிறபடியில், விலைக்குவாங்கப்பட்ட ஒருவஸ்து, தன்னை வாங்கினவன் கையில் சேர்ந்து, அவன் ஆஜ்ஞை, தன்னிஷ்டப்படி செய்ய ஒருப்படுமாப்போலே, ஸ்ரீய: பதியான தானும் தன்னை இவ்வாழ்வாருக்கே இஷ்டவிநியோகார்ஹனாகச் செய்து வைத்தானில்லையோ? இப்படிச்செய்ததுவும், தொண்டை நாடு சான்றோருடைத்து, (தொண்டைமண்டலமானது, கற்றுணர்ந்த பெரியோரையுடையது) என்கிறபடி, பெருமை, உள்ளவிடத்திலும், சோழவளநாடு சோறுடைத்து, (மற்றும் பெருமைகளோடு வெளியிற் சென்றிரக்கவேண்டாதே, பகவதாராதனத்துக்குரியவையாவும் நிரம்பப்பெற்றது சோழநாடு) என்கிறபடி, செல்வப்பெருக்கு, உள்ளவிடத்திலுமன்றோ? அதாவது, கச்சிமாநகரில் வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த வேந்தானவெம்பெருமான், உன்றன்பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள், என்று, இவ்வாழ்வார், அருளிச்செய்ய, திருவனந்தாழ்வானாகிற தன்படுக்கையையும் வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு கிளம்பி, இவ்வாழ்வார், எழுந்தருளுகிறபடியை பின்பற்றி எழுந்தருளியும், பின்னர், நீயுமுன்றன்பைந்நாகப்பாய் படுத்துக்கொள், எனலும், சயனித்துக்கொண்டருளியும், அதோடு நில்லாதே, தான், பக்தபராதீனன், என்கிறபடி, பக்தன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்ததை நாடு நகரமுநன்கறிய, அதற்குறிய திருநாமத்தையும் பூண்டானில்லையோ? இத்திருநாமம், வடமொழியில், யதோக்தகாரி, என்றும், தென்மொழியில், சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள் என்றும், இற்றைக்கும் வழங்கிவருதல் காண்க. குடந்தைமாநகரில், ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய், என்கிறபடியே, படுக்கையைவிட்டுப்போகாதே கிடந்தருளுகிற வெம்பெருமானும், கிடந்தவாறெழுந்தி

ருந்து பேசு, என்ற, இவ்வாழ்வார் திருமுகப்பாசுரத்தைக் கேட்டு, பூர்வபாஷீ ச ராகவः, என்று சொல்லுகிறபடியே, தான்முதலில் பேசும் தன்மைவாய்ந்தவர், பெருமாள், என்கிற பெயரினை, இவர் நம்மில் முன்பேசிப் போக்கிவிட்டனரே, என, திடுக்கிட்டெழுந்து, ஆழ்வீர், பக்தியால் உருகின நெஞ்சையுடைய நீர், எவ்வண்ணம், பேசினீர்? உம் திருமேனி, என்ன தளர்த்தி யுற்றதோ? என், வருமோ, எனவயிறுபிடித்து, உடனே, இவ் வாழ்வாருக்குத் தளிகை நீட்ட வொருப்பட்டான் என, ஒரு ஐதிஹ்யமுமுண்டேயன்றே? இங்கு குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷ மென், என்னில் தான் கண்ணனுய் கீதையில், அருளிச்செய்த

நாஹம் வேதைர்ந தபஸா நதாநேந நசேஜ்யயா,
ஶக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம்யதா ।
பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய: அஹமேவம் விதோர்ஜுந, ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும்ச பரந்தப,

(அர்ஜுனனே, நீ, பக்தியினுல் எவ்வாறு என்னைக்கண்டனையோ, அப்படி, நான், வேதங்களினுலும், தவத்தினுலும் தானத்தினுலும் பூஜையினுலும் காணமுடியாதவன்; என்றொருவனிடமேகுடிகொண் டவன்பைவைத்தால்தான், உள்ளபடியே, அகக்கண்ணுலும் புறக்கண் ணுலும் காணவும், என்னிடம் ப்ரவேசிக்கவும் முடியும்) என்கிற படி கனா, பக்தியின்திரண்டதோருருவமோ, இவர், என்னலாம்படியான, இவ்வாழ்வாரை வ்யாஜமாக வைத்து முதலித்துக்காட்டினது கொண்டு, உலகில் ஒருவன் எம்பெருமானிடம் மிகவும் பக்தி கொண்டொழுகினுல், அவனுக்கு, எம்பெருமான், தன்படிகளடங் கலும் காட்டிக்கொடுத்து, அவனிட்ட வழக்காய், இருப்பன் என் பதுதான்.

நிற்க இவரைப்பேசுங்கால், ஸ்ரீபக்திஸாரர், எனப்பேசியிருக் கிறது. ஆனதால், இவ்வாழ்வாரைப்பெற்ற பாக்யாதிசர், இவரை வைத்துக்கொண்டு வாழக்கொடுத்து வைக்காமே, இவரை அன் றீன்ற குழந்தையாயிருக்குமப்பருவத்தில், திருமழிசையென்கிற திவ்யக்ஷேத்திரத்து, ஓர் பிரப்பம்புதரில் விட்டுப்போக அத்தரு ணத்தில், அங்கே லோகமாதாவும் லோகநாதனும், எழுந்தருளா நின்ற பிராட்டியின், கருணைக்கிலக்காகினபடியை நினைத்து, ஸ்ரீ,

என்பது, சோ இப்பதத்தில் அனுஸந்தானம், ஏற்பட்டிருக்கிறபடி. அன்றியும், தத்தே³வா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி:

என்கிறபடியே, பிரகாசமானவற்றுக்கெல்லாம் மேற்பட்ட பிரகாசமானவஸ்துவாய் எம்பெருமான் விளங்குவன், என்றாப்போல், இவ்வாழ்வாரும், மழிசைவந்த சோதியென மஹிமையுடன் பேசப்படுவர். இவர், ஒளிவீச விளங்கினதை, பெரும்புலியூரில், ஓர் யாகசாலையில், அனைவருங்கண்டு களித்தார்களல்லவா. அங்கு காட்சிதந்ததும், சக்கரங்கொள்கையனே சடங்கர் வாயடங்கிட, உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே, (திருவாழியென்றும் சக்கரத்தை கையிற்கொண்டிருக்கிற பெருமானே, யான் இன்ன தன்மையானென்பதை அறியவொலாது, வீண்வாதம் பேசுமவர்கள் வாயடங்கும்படி அடியேனுள்ளே, தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை வெளியே அனைவருங்காணும்படியும் காட்டியருள வேண்டுமென,) வேண்டிக்கொண்டபடியே, இணங்கிய, பரஞ்சோதியானவனையும், தன்திருமேனியிற்காணும் வண்ணமன்றோ? மேலும், இம்மழிசை வந்தசோதியோடு சோதிவாய் திறந்து பேசவந்த வொருசோதியான குடந்தை மேயகுருமணித் திரளைப் புகழுந்தொண்டர்களும், மழிசை வந்த சோதியோடு பேசவந்த சோதியெனப் புகழ்ந்து பணிய நின்றார்களிறே? இப்படியுள்ள பெருமையை பத்தியுடனாராய்ந்தது நன்குதோன்ற, இவர் ஸ்ரீ பக்திஸாரரெனப் பகரப்பட்டார்.

கௌஸ்துப, என்றது, குலசேகராழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வவம்ஶஸ்ய குலதீ³பக: நல்ல பிள்ளையாகப்பிறந்தால் அவன் அக்குலத்திற்கு ப்ரகாசத்தையுண்டுபண்ணுமவனாய் நிற்பன் என்கிறாப்போலே, இவ்வாழ்வார் அவதரித்த மேன்மையிருந்தபடி. இப்படி நல்லபிள்ளையாய் தோற்றுமதற்கு மேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகவும், தோன்றினபடியைக் கண்டால்,

ஆஸ்போ²டயந்தி பிதர: ந்ருத்யந்தி பிதாமஹா: ।
வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாத: ஸ ந: ஸந்தாரயிஷ்யதி,

(நமது வம்சத்தில் இப்பிள்ளை நல்ல விஷ்ணு பக்தனாக உண்டானான் ஆகவே அவன் நம்மெல்லோரையும் தாண்டிவிக்கப்போகிறான்

விரல்	கைவிரல்கள்	பொன்பெயரோன்	இரண்யாஸுரனுடைய
பூங்கோதையாள்	அழகான கேசபாசத்தையுடைய பிராட்டி	மார்பு இடந்த	மார்பை பிளந்ததனுண்டான
வெருவ	பயப்படும்படியான (கோபத்துடன்)	தழும்பிருந்த.	தழும்பையுடையவைகளாயிருந்தன.

ஓரவதாரத்தில் ஒரு சமயத்தில் நேர்ந்த ஒரு செய்கையினால் ஸர்வேச்வரன் ஸுலபன் என்று நிர்ணயம் செய்யலாகுமோ? என்று வினவ, பல அவதாரங்களில் பல தடவைகளில் நேர்ந்த தழும்புகளால் அவன் ஸௌலப்யத்தைப் பரக்கப் பேசுகிறார்.

தழும்பிருந்த:—எம்பெருமான் ஸ்ரீராமனாய் அவதரித்து அரக்கர்களை அழிக்கத் தன் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்துப் போர் புரியுங்கால் அச்சார்ங்கவில்லின் நாண்கயிற்றால் அடிபட்டு கைகள் தழும்புடன் காணப்படுகின்றன. பெரிய பிராட்டியாரை யணைக்குங்கைகள் தழும்பால் விளங்குகின்றன. இதை யடியொற்றியே ஸ்ரீ தேசிகனும் "ஆஜாநுலம்பிபிரலங்கிருத ஹேதிஜாலை: ஜ்யாகாதராஜிருசிரை: ஜிதபாரிஜாதை: | என்றும் காந்தோதாரைரய மிஹ புஜை: கங்கண ஜ்யாகிணங்கை: | என்றும் ஸ்தோத்திரங்களில் அருளிச் செய்தார். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சகடாஸுரனை வதைத்ததால் நேர்ந்த காயம் திருவடிகளில் விளங்குகிறது. நரஸிம்மனாய் வந்து இறையுமகலகில்லாத் திருமகளும் கூசும்படி ஹிரண்யகசிபுவுடன் போர் செய்கையில் நேர்ந்த வ்ரணங்கள் உன் கைவிரல்களில் தென்படுகின்றன. இப்படி அவதாரங்கள் தோறும் செய்த ரக்ஷண வியாபாரத்தால் அவன் திருவுடம்பு முழுவதும் தழும்புகளுடன் தோன்றுவதால் அவன் ஆச்ரிதபவ்யன் என்பதை அவ்வீசனும் ஆக்ஷேபம் செய்ய முடியாதென்கிறார்.

சகட முதைத்த கதை.

நந்தகோபனுடைய இல்லத்தில் பகவான் கண்ணனென்னும் குழந்தையாய் வளருங்கால் ஒரு நாள் யசோதை தனது கிருஹத்தில் ஒரு வண்டியின் கீழே தொட்டிலிட்டு அத்தொட்டிலில் கண்ணனை உறங்கும்படி செய்து தான் ஸ்நாநம் செய்யச் சென்றவள

வில், கம்ஸனால் தூண்டப்பட்ட அஸுரன் ஒருவன் அவ்வண்டியில் பிரவேசித்து கண்ணன் உடம்பில் விழுந்து கொல்ல வேணுமென்று நினைக்க, அதை யறிந்த கண்ணன் குழந்தைகள் பாலுக்கு அழுவது போல் அழுது தன் கால்களை உதைத்துக்கொண்டார். அந்தவுதை அவ்வண்டியில் படவே அவ்வண்டி கீழேவிழ அதில் அநுப்ரவேசித்தவஸுரனும் கீழே விழுந்து மாண்டான் என்பதாம்.

விரலோடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய் கண்டு, ஆய்ச்சி
உரலோடு றப்பிணித்த நான்று—குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே ?
ஓங்கோதவண்ணா ! வுரை. (24)

விரலோடு	கைவிரல்களோடு	நினைந்து	(மீண்டும்) அவ்வெண்ணெயையே நினைத்துக்கொண்டு
வாய்	திருவதரத்திலும்	அயலார்காண	பிறரெல்லாரும் பார்க்கும்படி
தோய்ந்த	படிந்திருந்த	இருந்திலையே	இருந்தாயல்லவா?
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	ஓங்கு ஓதம் வண்ணா	பெருகிக்கிடக்கிற கடல்போன்ற நிறம் கொண்டவனே
ஆய்ச்சிகண்டு	யசோதைபார்த்து	உரை?	உண்மையாகச் சொல்லு.
உரலோடு உற	உரலோடு இறுக்கி		
பிணித்த நான்று	கட்டின ஸமயத்தில்		
குரல்	அழுகை		
ஓவாது	ஓயாமல்		
ஏங்கி	வருந்தி		

இப்படி ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் பக்தர்களுக்கு பல்பலவாய் இருக்கும் தன்மையை காண்பிக்கிற பல தழும்புகள் காணப்படுகின்றன என்று சொல்லியபின், அவ்வீசன் அத்தழும்புகளை மறைக்க நினைத்த வளவில், அவனைக் கூப்பிட்டு நீ எவைகளை மறைத்தாலும் யசோதையால் கட்டுண்டு கிடந்ததனால் உண்டான தழும்பை உன்னாலும் மறைக்க முடியாது, என்று சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

விரலோடு-கடல் போன்ற திருமேனியையுடைய கண்ணனே! யசோதைப் பிராட்டி நெடுங்காலம் கடைந்து எடுத்த வெண்ணெயை களவு செய்து அமுது செய்த உன்னை நேரில் பார்த்திருந்து உடனே உரலோடு சேர்த்துக் கட்டிய காலத்தில், ஓயாமல் அழுதுகொ

ண்டு ஏங்கி, மீண்டும் வெண்ணெயை எவ்வண்ணம் திருடுவதென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த உனது நிலைமையை, ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் காணவில்லையா; நீ உண்மையாகச் சொல்லு. இதை உன்னால் மறைக்க முடியுமோ? மறைத்தாயாகில் நீ உரலை இழுத்துச் சென்று இரண்டு மருதமரங்களைச் சாய்த்த உனது வீரச்செயல் எங்ஙனம் உண்மையாகும்?

விரலோடு:—களவு செய்த வெண்ணெய் கையில் சிறிதாகிலும் தங்கியிருந்தால் யசோதை அறிந்துகொள்வளோ! என்று அஞ்சி கைவிரல்களையும் தனது வாயில் பொகட்டுக்கொண்டு கையில் சிறிதும் ஒட்டாதபடி வெண்ணெயை அமுது செய்தான்.

உரலோடுற;—உரல் வேறு கண்ணன் வேறு என்று காணமுடியாதபடி பிணைத்துக் கட்டினாள்.

குரல் ஓவாது:—உடனே அக்குழந்தை ஓயாமல் அழுதுகொண்டிருந்தது.

ஏங்கி:—அதன் பின் யசோதை இதோ இக்கோலைப் பார்த்தாயா? அழுதால் மீளவும் அடிப்பேன் என்று சொல்ல அதற்கு பயப்பட்டது போல ஏங்கியிருந்தான்.

நினைந்து:—அந்த நிலைமையிலும் மறுபடியும் வெண்ணெயைத் திருடும் மார்க்கத்தையே சிந்தித்திருந்தான்.

அயலார் காண:—இதற்கு முன் கிருஷ்ணன் எவர்களுக்கு துயரங்களை உண்டுபண்ணி யிருக்கிறானோ அவர்களெல்லோரும் யசோதை இவனை சிக்ஷித்தது தகுதிதான் என்று மகிழ்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

உரை:—இப்படி நீ ஒரு பெண்மணியால் கட்டுண்டு அழுதது ஸர்வசக்தனான உனக்குக் குறையாகாதோ சொல்லு? என்கிறார். இப்படி வினவியதால் அவனுடைய எளிமை நமக்கு விளக்கியதாயிற்று.

உரைமேற் கொண்டென் னுள்ள மோவாது, எப்போ
வரைமேல் மரதகமே போல—திரைமேல் [தும்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும் (25)

வரைமேல்	ஒரு மலையின்மேல்	பூமி இடந்தானை	பூமியைத்தூக்கினவனுமான பரமனை
மரதகமே போல	மரதகப் பச்சைமணிபோல்	என் உள்ளம்	என்னுடைய மனஸானது
திரைமேல்	திருப்பாற்கடலின் மேல்	ஓவாது	ஓயாமல்
கிடந்தானை	சயனித்தவனும்	எப்போதும்	எந்த சமயத்திலும்
கீண்டானை	(ஹிரண்யாஸுரனை) பிளந்தவனும்	மேல் உரை கொண்டு	உயர்ந்த வாசகங்கள் கொண்டு
கேழலாய்	வராஹமாய்	ஏத்தி	துதிசெய்து
		எழும்.	உஜ்ஜீவிக்கும்.

கீழ்ப்பாசுரத்தில் யசோதை கட்டிய ஸமயத்திலும் அவன் வெண்ணெயையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தானென்பதை, தான் அநுஸந்தித்து, அவன் எப்படி பக்தர்களுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துவில் ஆசையுடனிருக்கிறானோ! அவ்வண்ணமே நாமும் அடைய வேண்டியவனான பரம புருஷனையே தியானிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, இப்பாட்டில் தன் அநுபவத்தை வெளியிடுகிறார்.

உரை மேல்:—ஒரு வெண்மையான மலையின் சிகரத்தில் மரகத மணி விளங்குவது போல் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டவனும், நரசிங்க உருவுடன் வந்து இரணியனைக் கிழித்தெறிந்தவனும், வராஹமாய் வந்து பூமியைக் கீண்டெடுத்தவனுமான நாராயணனை எனது மனம் உயர்ந்த சொற்களைக் கொண்டு துதி செய்து அதனால் நன்மையை யடைகிறது. இவ்வுலகில் மற்றொருவர் இவ்வரிய பாக்யத்தைப் பெற்றார்களோ? என்கிறார்.

உரைமேல் கோண்டு:—மனம் ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லத் தக்கூடிய திருநாமங்களை உதவியாகவைத்துக்கொண்டு அவனை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது என்றபடி. மேல்உரை கொண்டு என்று அந்வயமாகில் "பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரம்" என்பது போல் செந்தமிழ்க் கவிகளாலும் கான ரஸிகர்களாலும் பக்திமான்களாலும் கொண்டாடத் தகுந்த பெருமை வாய்ந்த கவிகளைக் கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது என்றபடி.

கீண்டானை:—பிளந்தானை என்று பொருள். "தழும்பிருந்த"

என்கிற திருப்பாசுரத்தில் நரசிங்கனைச் சொல்லியிருப்பதால் இங்கு இரணியனைப்பிளந்தானென்று பொருள் கொள்க!

“கிடந்தானைக் கீண்டானை” என்கிற இரண்டு பதங்களையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், “திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டு உறங்குங் காலத்திலும் பக்தர்களுடைய விரோதிகளை ஸம்ஹரிப்பதில் சிந்தையுடனேயே இருக்கிற” என்கிற பொருள் கிடைக்கும். “திருவனந் தாழ்வானென்கிற படுக்கை படுக்கையாகவும் ஆர்த்தநாதம் செவிப்படு மளவில்” என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் இவ்வர்த்தம் தோன்றுகிறது.

கேழலாய் பூமியிடந்த கதை.

ஹிரண்யாக்ஷனென்பானொரு கொடிய அஸுரன் தனது பராக்ரமத்தால் பூமியை பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டுபோய் பாதாளலோகத்தில் ஒளித்து வைத்தான். அப்பொழுது தேவர்களும் ருஷிகளும் எம்பெருமானிடம் சென்று அவ்வஸுரனுடைய கொடிய செயலால் வருந்தியதை விண்ணப்பம் செய்ய, பகவானும் பன்றியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த வேகத்துடன் கடலில் புகுந்துசென்று பாதாள லோகத்தை யடைந்து, ஹிரண்யகசிபுவின் ஸஹோதரனான அவ்வஸுரனை தனது கொம்புகளால் குத்திக்கொன்றுவிட்டு, அப்பூமியைத் தனது பற்களில் வைத்துக்கொண்டு கொணர்ந்து மறுபடியும் பூமியை முன்போல் வைத்தருளினான்.

எழுவார் விடைகொள்வார் ஈன்துழாயானை
வழுவா வகை நினைந்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே, வானோர்
மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை. (26)

எழுவார்	ஆசைப்பட்டபொருள் கிட்டியவுடன் தாம் பெருமானை விட்டுப்போகும் ஐச்வரியகாமர்கள்	ஈன்துழாயானை	அழகிய திருத்துழாயை யுடையவனை
		வழுவாவகை நினைந்து	(ஒருசமயமும்) விட முடியாத மார்க்கத்தை சிந்தித்து
விடை கொள்வார்	கைவல்யம் கிடைக்கப்பெற்றுப் போகிற கேவலர்கள்	வைகல்	தினந்தோறும்
		தொழுவார்	ஸேவிக்கிற பகவத் ஸமாயர்கள் (இம்மூவர்களுடைய)

வினைச்சுடரை	பாபங்களாகிற அக்நியை	மனச்சுடரை	மனமென்கிற விளக்கை
நந்துவிக்கும்	அணையும்படி செய்கிற	தூண்டும்	தூண்டுகிற (ஜ்வலிக்கும்படி செய்கிற)
வேங்கடமே	திருவேங்கடமென்கிற மலையே	மலை.	பர்வதம்.
வானோர்	நித்யஸூரிகளுடைய		

கீழே பல அவதாரங்களைப் புகழ்ந்து பேசினார். இனி அவ்வவதாரங்களைப் பேசுவதைக் காட்டிலும் நமக்கு அநுபவிக்கும்படியான அவதாரத்தையே நாம் தேடுவோமென்று நினைத்தார். அவ்வவதாரம் அர்ச்சாவதாரமென்றே நினைத்து அவைகளுள் யாவருக்கும் அருள்புரிந்து நிற்கும் திருவேங்கடநாதனை இப்பாசுரத்தில் பேசுகிறார்

எழுவார்:—மேன்மேலும் ஆசைப்படுகிறவர்கள் என்று பொருள். எழுந்து போகிறவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் இவ்விருவகையாலும் ஐச்வர்யத்திற்காக பெருமாளைத் தொழுது அது கிடைத்தபின் பெருமாளை விட்டுச் செல்லுகிற ஐச்வர்யகாமர்கள் சொல்லப்பட்டார்கள்.

விடை கோள்வார்:உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு போகிறவர்கள் என்று பொருள். பெருமாளைக் குறித்து நீ வேண்டாம், நாங்கள் ஜீவாத்மாவை அநுபவிக்க வேண்டும்; என்கிற எண்ணத்துடன் வணங்கி அவ்வநுபவம் கிடைத்த பின் பெருமாளிடம் உத்தரவு பெற்றுப் போகிற கைவல்ய காமர்கள் சொல்லப்பட்டார்கள்.

ஈன்றுழாயனை + தொழுவார்:—வேறு ஒரு பொருளையும் வேண்டாமல் பகவானையே வணங்குகிற மோக்ஷகாமர்கள் சொல்லப்பட்டார்கள்.

ஆகவே ஐச்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கும் கைவல்யார்த்திகளுக்கும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கும் பாபத்தைத்தவிலக்கி அநுக்ரஹம் செய்துகொண்டு ஈசன் நித்யவாஸஞ்செய்யும் திருவேங்கடமலையே, நித்ய ஸூரிகளுக்கு வியப்பை உண்டாக்குகிறது.

வினைச்சுடரை:—பாபங்களாகிற நெருப்பை அணைக்கிற திருவேங்கடம். ஐச்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு ஐச்வர்யம் வரு

வதற்கு இடையூருக இருக்கிற பாபங்களை நாசம் செய்கிறது. கைவல்யார்த்திகளுக்கு ஜீவாத்மாவை அனுபவிக்க இடையூருக இருக்கும் பாபங்களைப் போக்குகிறது மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு மோக்ஷவிரோதியான பாபங்களை போக்குகிறது என்கிருர். இந்த அதிகாரிகளுடைய பாபங்களைப் போக்குவதற்கு திருவேங்கடமென்கிறமலையே போதும். அதில் வாசம் செய்யும் பகவானுடைய உதவியும் வேண்டாமென்பது பொருள். இத்தால் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் அவனுக்குப் பிரியமான வஸ்துக்களே நமக்குப் ப்ராப்யம் என்பதாயிற்று.

பாபங்களாகிற விளக்கை அணைக்கும் திருவேங்கடம் நித்யஸூரிகளுடைய மனமாகிற விளக்கை தூண்டி எரியச்செய்கிறது. நித்ய ஸூரிகளும் திருவேங்கடத்தில் பகவானைஸேவித்து இங்குள்ள நீர்மையை நினைத்து மிகுந்த ஆச்சர்யத்தை அடைகிருர்கள் என்பது தீர்ந்தபொருள்.

மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமேழ் செற்று—கொலையானைப்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம்சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றி யான் கை. (27)

மலையால்	கோவர்த்தன பர்வதத்தை	போர்	சண்டைக்கு கருவியான
குடைகவித்து	குடையாகதரித்தும்	கோடு	தந்தங்களை
மாவாய்பிளந்து	குதிரைவடிவுடன் வந்தகேசியினுடையவாயைக்கிழித்தும்	ஒசித்தனவும்	முறித்தனவும்
சிலையால்	வில்லால்	பூ குருந்தம்	புஷ்பித்த குருக்கத்தி மரத்தை
மராமரம் ஏழ் செற்று	ஏழு ஸாலமரங்களை நசித்துப் பொகட்டும்	சாய்த்தனவும்	கீழே விழும்படி செய்தனவும் (எவையெனில்)
கொலையானை	அயலாரைக்கொலை செய்கிற குவலயாபீடமென்னும் யானையின்	கார்கோடு	மேகம்போல் சப்தத்தையுடைய சங்கை
		பற்றியான் கை.	எந்துகிறவனுடைய திருக்கைகள்.

கீழ்ப்பாசுரத்தில் திருவேங்கடமலையே நம் வினைகளைப் போக்குமென்று சொல்லி இப்பாட்டில் அம்மலையில் நித்யவாஸம் செய்யும் ஸ்ரீநிவாஸனை ஸேவித்து அவனுடைய திருக்கைகளின் ஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபட்டு அக்கைகள் செய்த அரிய செயல்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

மலையால்:—இந்திரன், கோவர்த்தன மலைக்கு இட்ட விருந்தைப் பொறுக்காமல் மழையினால் திருவாய்ப்பாடியைத் துன்புறுத்திய அளவில், அம்மழையினின்றும் காப்பதற்காக கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகத் தூக்கினான்.

மாவாய்:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்டுவந்த கேசி என்னும் அஸுரனை வாயைப்பிளந்து கொன்றான்.

சிலையால்:—முன்பு ராமாவதாரத்தில் ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டுபண்ணுவதற்காக ஏழு ஸாலவிருக்ஷங்களையும் துளைத்தான். "கொலையானை" குவலயாபீடமென்னும் யானையை, அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கியே அழித்துக் கொன்றான். "பூங்குருந்தம்" நன்றாகப் பூத்துச் செழித்து வளர்ந்திருந்த குருந்த மரத்தைக் கையினால் வலியப் பிடித்து இழுத்துச் சாய்த்துத் தள்ளினான். இப்படி ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்களைச் செய்த வானவர்தேவன் திருவேங்கடமலையில் யாவருக்கும் அருள்புரிந்து நின்றுகொண்டிருக்கிறான். என்பது கருத்து.

கார்க்கோடு:—கீழ்ச்சொல்லிய செயல்களையெல்லாம் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருக்கைகளே மற்றொருவரின் உதவியின்றிச் செய்தது என்பதாம். அக்கைகள் மேகம்போல் முழங்கும் சங்கத்தோடு கூடிய பாஞ்சஜன்யத்தை எப்பொழுதும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அடைமொழியால் கீழ்ச்சொல்லிய காரியங்களையெல்லாம் அவனுடைய இருகைகளே செய்தனவென்று தோன்றுகிறது. ஆகலால் இப்பெரிய காரியங்களெல்லாம் இருகைகளால் செய்யப்படுமவை போல் சிறிதும் ச்ரமமின்றி செய்யப்பட்டன என்பது விளங்கும்.

கார்க்கோடு:—கருத்த மேகத்தின் நடுவே சங்கம் பதிந்தாற்போல் அவன் திருமேனியில் பாஞ்சஜன்யத்தின் அழகு அநுபவிக்கப்பட்டது என்றும் சொல்லலாம்.

கேசி:—கேசி முதலான தன்னை எதிர்த்து வந்தவர்களை அழித்தும், இந்திரனை மாத்திரம் ஹிம்ஸை செய்யாமல் அவன் செய்த துன்பத்திலிருந்து தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டான்.

இந்திரனை மாத்திரம் அடிக்காமல் இருந்ததற்குக் காரணம் அவன் தெய்வப் ப்ரக்ருதி என்று நினைத்தே. தெய்வப்ப்ரக்ருதியாக விருந்தால் என்றேனும் ஒருநாள் பகவத் பக்தி உண்டாகிவிடும். ஆஸுரப் ப்ரக்ருதி எப்பொழுதும் தெய்வமில்லை யென்பானுதலால் அவனை அழித்தே தீரவேண்டும்.

மலையால் குடைகவித்தது

திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்கள் வழக்கமாய் இந்திரனுக்குச் செய்யும் விருந்தை கிருஷ்ணன் நிறுத்திவிட்டு அவ்விருந்தை பசுக்களை செழித்த புற்களால் ரக்ஷிக்கும் கோவர்த்தனமலைக்குப் படைக்கும்படி செய்தான். அதனுல் மிகுந்த கோபங்கொண்ட தேவேந்திரன் ஏழு காளமேகங்களையும் மழை பெய்யும்படி செய்து திருவாய்ப்பாடியை அழிக்க நினைத்தான். அம்மழையால் இடையர்களும் பசுக்களும் கன்றுகளும் மிகுந்த கஷ்டங்களையடைய கண்ணபிரான் அந்த கோவர்த்தனமலையைத் தனது கையால் தூக்கி குடையாகப்பிடித்து அத்திருவாய்ப்பாடியில் ஒரு சிறு திவலைகூட விழாமல் காத்தருளினுன்.

மாவாய்பிளந்த வரலாறு.

கம்ஸனுல் தூண்டப்பட்ட கேசி என்னும் அஸுரன் கிருஷ்ணனைக் கொல்வதற்காக குதிரை வடிவத்துடன் அவனை விழுங்கச்சென்றுன். கிருஷ்ணனும் குழந்தைகள் சிறியபொந்துகளில் கையைவிட்டு விளையாடுவதுபோல் அக்குதிரையின்வாயில் கையை நுழைத்து இருபிளவாகக் கிழித்து அவ்வஸுரனைக் கொன்றுன்.

சிலையால் மராமரம் எய்செற்றது.

ஸ்ரீ ராமபிரான் ஸுக்ரீவனுக்கு வாலியைக் கொன்றுவிடுவதாக சபதம் கூறியபின்பும், ஸுக்ரீவன் வாலியின் வலிமையை நினைந்து நம்பிக்கையின்றியிருக்க அதையறிந்த ராமபிரான் உனக்குநம்பிக்கையுண்டாகும்படியாக ஏதேனும் ஒரு காரியத்தை ஏவுவாய் என்று

சொல்ல, அவனும் ஸமீபத்தில் கிடந்த துந்துபி என்ற அஸுரனுடைய எலும்பை தூக்கி எரியும்படி ஏவினான். ராமனும் தனது இடதுகாலின் கட்டைவிரலால் அதை வெகுதூரம் தூக்கியெறிய அதிலும் நம்பிக்கையின்றி ஏழு ஸாலவிருக்ஷங்களையும் ஒரே பாணத்தால் அடித்தால் நீ வாலியைக் கொல்ல ஸமர்த்தன் என்று சொல்ல அவ்வண்ணமே தனது வில்லில் ஓர் அம்பைத் தொடுத்து அவ்வேழு மரங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் துளைத்தான். அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவனும் பெருமகிழ்ச்சியை யடைந்தான்.

பூங்குருந்தம் சாய்த்தது.

கிருஷ்ணன் வழக்கமாய் புஷ்பம் பறிக்க தினந்தோறும் வரும் ஓர் குருந்தமரத்தில் ஓர் அஸுரன் தங்கியிருந்து அக்கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நினைத்திருக்கையில் அதையறிந்த பகவான் செழித்திருந்த அம்மரத்தை கைகளால் சாய்த்துக் கீழே தள்ளினான். அப்பொழுது அதிலிருந்த அஸுரனும் மாண்டான்.

கைய வலம்புரியும் நேமியும், கார்வண்ணத்
தைய மலர்மகள் நின்னாகத்தாள்—செய்ய
மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள் மூன்றெய்த
இறையான் நின்னாகத்திறை. (28)

கார்வண்ணத்து	மேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய
ஐய	ஸ்வாமியே!
வலம்புரியும்	பாஞ்சஜன்யமும்
நேமியும்	சக்கரமும்
கைய	உன்கையில் குடிகொண்டன
மலர் மகள்	பூவில்பிறந்த திருமகள்
நின் ஆகத்தாள்	உன் மார்பிலிருக்கிறாள்
செய்ய மறையான்	குற்றமற்றவேதத்தையுடைய நான்முகன்
நின் உந்தியான்	உன் நாபியிலுள்ளான்
மாமதிள் மூன்று எய்த	பெரிய மதிள்களுடன் கூடின மூன்று நகரங்களை அடித்த
இறையான்	பரமசிவன்
நின் ஆகத்து	உன்உடம்பில்
இறை.	ஒரு பாகத்தில்வஸிக்கிறான்.

கையவலம்புரியும்:—அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறார். மேகம்போன்ற குளிர்ந்த திருமேனியையுடைய ஸ்வாமியே! ஸ்ரீபாஞ்சஜன்ய ஆழ்வானும் ஸுதர்சனாழ்வானும் உனது கைகளில் வஸிக்கிறார்கள். பூவில் பிறந்த பெரியபிராட்டியார் உன்னுடைய திருமார்பிலே குடிகொண்டிருக்கிறாள். நீ பரதேவதையென்று சொல்லுகிற வேதங்களை தனதாகக்கொண்ட பிரமன் உன்நாபியின் கமலத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான். திரிபுராஸுர ஸம்ஹாரம் செய்த ஈச்வரனென்று எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிற ருத்ரன் உன்னுடைய திருமேனியின் ஒருபாகத்தில் இருக்கிறான். உன் ஐச்வர்யத்தின் பெருமை இங்ஙனம் விளங்குகிறது.

கையவலம்புரியும்:—அவன் தரித்த சங்கு சக்ரங்களே அவன் பரதேவதை என்று காட்டுகின்றன.

மலர்மகள்:—எவருடைய அனுக்ரஹத்தால் பிரஹ்ம இந்த்ராதி ஸ்தானங்களளவான ஐச்வர்யங்களெல்லாம் ஒரு நீசனான ஜீவனுக்கும் எளிதில் கிடைக்கின்றனவோ! அந்த பிராட்டியே உன்னைவிட்டுப்பிரியேனென்று உன் உடம்பிலே கோயில்கொண்டிருக்கிறாள்.

மறையான்:—ஸிருஷ்டி கர்த்தாவான சதுர்முகன் உன் நாபியில் குடிகொண்டிருக்கிறான்.

மாமதிள்:—திரிபுராஸுரனைக் கொன்றதால் ஈசனென்று பெயர்படைத்த ருத்ரனும் உன் உடம்பில் இருக்கிறான். இப்படி பிரஹ்ம ருத்ராதிகளே உன் உடம்பைப்பற்றிக் கிடக்கின்றனரென்றால் உன்னுடைய பெருமை எவ்வளவு மேலானது! என்று திருவேங்கடநாதனுடைய ஐச்வர்யத்தில் கண்வைத்துப்பேசினார்.

மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் கதை.

சிவபெருமானுடைய புதல்வனான ஸுப்ரமணிய ஸ்வாமியால் கொல்லப்பட்ட தாரகாஸுரனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், என வழங்கப்படுவார்கள். அம்மூவரும் நான்முகக்கடவுளைக் குறித்து அரும்பெருந் தவம் செய்து அதனால் திருப்தியடைந்த நான்முகனிடமி

ருந்து பலவரங்களை வேண்டிப்பெற்று, ஆகாயத்தில் பறக்கும் வலிமைபொருந்திய மூன்று பட்டினங்களைப் பெற்றார்கள். அம்மூவரும் அந்நகரங்களுடன் பறந்துசென்று நினைத்தவிடங்களில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அதனால் பலபிரஜைகள் அழிந்துபோயின. இங்ஙனம் அம்மூவரும் இவ்வுலகத்தையே அழித்துக் கொண்டுவருங்கால் தேவர்களும் ரிஷிகளும் ருத்ரனை வணங்கி இக்கொடிய செயலைத்தெரிவிக்க ருத்ரனும் அவ்வஸுரர்களைக்கொல்ல முயன்று, தனக்கு, பூமியைத்தேராகவும், சந்திரஸூர்யர்களை ரதத்தின் சக்ரங்களாகவும் வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும் பிரமதேவனைத் தேர்ப்பாகனாகவும் மேருபர்வதத்தை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை நாண்கயிறாகவும் விஷ்ணுவை அம்பாகவும் காற்றை அம்பின் சிறகாகவும் அக்னியை அம்பின் நுனியாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்யச்சென்று யுத்தாரம்பத்தில் அட்டஹாஸம் செய்தார். அந்தஹாஸத்திலிருந்து நெருப்புக்கிளம்பி அம்மூன்று அஸுரர்களையும் எரித்துக்கொன்றது.

இறையும் நிலனு மிருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயுமாவான்—பிறைமருப்பின்
பைங்கண்மால் யானைப் படுதுயரங்காத்தளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி. (29)

இறையும்	பரமபதநாதனும்
நிலனும்	பூமியும்
இருவிசும்பும்	அகலமான ஆகாசமும்
காற்றும்	வாயுவும்
அறைபுனலும்	சப்திக்கிற ஜலமும்
செந்தீயும்	சிவந்தநெருப்பையும்
ஆவான்	பிரகாரமாகவுடைய பெருமான் (லீலாவிபூதிநாதனுமானவன்)
பிறை	சந்திரகலைபோன்ற
மருப்பின்	கொம்புகளையுடையதும்
பைங்கண்	அழகிய கண்களையுடையதும்
மால்யானை	கைங்கரியத்தில் ஆசையுள்ளதுமான கஜேந்திரனை
படுதுயரம்	அனுபவிக்கப்படுகிற துக்கத்தினின்றும்
காத்து அளித்த	ரக்ஷித்து கிருபை செய்த
செம்கண் மால்கண்டாய்	சிவந்தகண்களையுடைய ஸ்ரிய:பதியல்லவா ?
தெளி.	இதை அறிந்துகொள்.

அவனுடைய ஐச்வர்யத்தைக்கண்டு நாம் அவனிடம் எப்படிக் கிட்டுவதென்று பயப்படவேண்டாம். அவன் தன்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்களிடம் ஆசையுடன் அவர்களின் துயரங்களைப்போக்கி காப்பதே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் யாவரும் அவனை அணுகலாமென்கிறார்.

இறையும்:—ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நாதனுகத்தோன்றும் பரமபதநாதனும் பஞ்சபூதங்களடங்கிய இந்த லீலாவிபூதிக்கும் நாதனும் இருக்கிற ஸர்வேச்வரன், சந்திரகலைபோல் வெண்மையான பற்களையுடையவரான ஸர்வேச்வரனிடத்தில் மிகுந்த ஆவல்கொண்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரத்தைப் போக்கினவன். என்று உபதேசிக்கிறார்.

பைங்கண்மால்யானை:—யானைகளுக்கு எவ்வளவு பரிமாணம் கண் இருக்கவேண்டுமோ அந்த அளவுள்ள கண்களையுடைய யானை என்றபடி. ஸர்வேச்வரனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியையுடையது. அந்த யானைக்காக பரமபதத்திலிருந்து வரும்பொழுதே தனது திருக்கண்களால் அதை குளிரக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு வந்தார் என்பது செங்கண்மால் என்கிற பதத்தால் விளங்கும். ஒரு திர்யக்ஜாதிக்கு அவன் நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்து அருள்புரிந்தானென்றால் நாம் ஏன் அவனை அணுகக்கூசவேண்டும் என்பது கருத்து.

இறையும்:—இந்த பதத்தால் நித்யவிபூதி நாதனை நாராயணன் சொல்லப்படுகிறான்.

நிலனும் + தீயுமாவான்:—இப்பதங்களால் பஞ்சபூதங்களடங்கிய லீலாவிபூதிநாதன் சொல்லப்படுகிறான். ஆக உபயவிபூதிக்கும் நாதனை ஸர்வேச்வரன் இந் நிலத்தில் வந்து முதலையின் வாயிலகப்பட்ட யானையைக் காத்தருளினனென்பது பொருள். முன்னடிகளால் அவனது மேன்மையும் பின்னடிகளால் நீர்மையும் சொல்லப்படுகின்றன.

தெளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ, ஞானத்
தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை—எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழாயானடிக்கே,
போய் நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து. (30)

தெளிது ஆக	பஞ்சேந்திரியங்களால் கலங்குதலின்றி தெளிந்திருக்கும்படி
உள்ளத்தை	மனத்தை
செம் நிறீஇ	நன்றாக நிறுத்தி
ஞானம்	அறிவினால்
தெளிதாக	ஸ்வரூபஜ்ஞானமுண்டாகும்படி
நன்கு	செவ்வனே
உணர்வார்	அறிபவர்களுடைய
சிந்தை	மனமானது
எளிதாக	துக்கமின்றி
தாய்நாடு கன்றேபோல்	தன்தாயைத்தேடிச் செல்லும் கன்றுக் குட்டியைப்போல்
தண் துழையான்	குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய
அடிக்கே	திருப்பாதங்களையே
புரிந்து	ஆசைப்பட்டு
போய்	சென்று
நாடிக்கொள்ளும்.	தேடிக் கிட்டும்,

இப்படி பரமாத்மா யாவர்க்கும் எளியனாயிருக்க, உலகில் மனிதர்களுக்கு அவனிடம் ஏன் மனம் செல்லவில்லை? ஸம்ஸாரிகளான பிரபுக்களையே நாடிச் செல்கிறார்களேயென்று சிலர் ஆழ்வாரைக் கேட்க அதற்கு பதிலுரைக்கிறார் போலுமிப்பாட்டில்.

தெளிதாக:—தன் மனத்தை வெளியில் செல்லவொட்டாமல் செவ்வனே அடக்கி தனது புத்தியால் ஜீவாத்மாக்கள் அவ்வீசனுக்கு சேஷபூதர்கள் (அடிமைகள்) அவன் சேஷி (எஜமானன்) என்று நிர்ணயம்செய்து பரமாத்மாவை அறிந்தவர்களுடைய மனம்தான் திருத்துழாயை அணிந்தபரமபுருஷனுடைய திருவடியை நாடிச்சேரும். மற்றவர்களுடைய மனம் அவ்வீசன்திருவடியை அணுகாது, எப்படி ஒரு பசுக்கூட்டத்தின் நடுவே ஒரு கன்றை நிறுத்தினால் அக்கன்று பல பசுக்கள் அங்கு இருந்தபோதிலும் தன் தாயையேநாடிச்சென்று தன் தாயின் அருகே நிற்கிறதோ! அப்படி பரமாத்மாவை அறிந்தவர்களின்மனம், கன்றுபோல் மற்ற ஜீவர்களிடம் செல்லாமல் எம்பெருமானைத் தானாகவே நாடிச்செல்லும்.

ஒரு கன்று மற்றபசுக்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் தனது தாயை நாடுவதற்கு காரணம், தன் தாய்க்கும் தனக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையே நினைத்திருப்பதுதான், அதுபோல் பரமாத்மாவுக்கும் நமக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை நாம் நன்கு தெரிந்துகொண்

டால் அப்பகவானை ஆச்ரயிக்கும்படி நமக்கு புத்தி உண்டாகும் ஆதலால், சேஷத்வமாகிற ஸம்பந்தத்தை முந்துறத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதாயிற்று.

புரியொருகை பற்றியோர் பொன்னாழியேந்தி
அரியுருவு மாளுருவுமாகி—எரியுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியை யல்லால், மற்
றெண்ணத்தானாமோ விமை. (31)

ஒருகை	ஒருகையில்	வண்ணத்தான்	நிறத்தையுடைய ஹிரண்யனுடைய
புரி பற்றி	சங்கத்தைப்பிடித்து	மார்பு	மார்பை
ஓர்பொன் ஆழி	விலக்ஷணமான அழகிய சக்ரத்தை	இடந்த	நகங்களால் பிளந்த
ஏந்தி	(மற்றொருகையில்) பிடித்து	மால்	ஸ்வாமியினுடைய
அரிஉருவம்	சிங்கவடிவும்	அடியை அல்லால்	திருவடிகளையன்றி
ஆளுருவும் ஆகி	மானிட வடிவமுமாகி	மற்று	மற்றொரு பொருளை
எரிஉருவம்	அக்நியின் நிறம் போல்	இமை	ஒரு க்ஷணகாலத்திலாவது
		எண்ணத்தான் ஆமோ	நினைக்கலாமோ?

இப்படி வினவ வந்தவர்களுக்கு விடை கூறிவிட்டு கீழே அருளிச்செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய கஜேந்த்ர ரக்ஷண வ்யாபாரத்தை அநுஸந்தித்து, அப்பரமனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ரியத்தைப் பேசுகிறார்.

புரியொருகை:—சங்க சக்ரங்களை இருகைகளிலும் தரித்து நரங்கலந்த சிங்கமாய்த் தோன்றி அக்நியின் நிறம் போன்ற நிறத்தையுடைய ஹிரண்யகசிபுவின் மார்பைப் பிளந்த ப்ரஹ்லாதனிடம் பேரன்பு கொண்ட திருமாலை விட்டு மற்றொரு பொருளை ஒரு நொடிப்பொழுதாவது நினைக்கலாகுமோ? நினைப்பதுதான் தகுமோ? என்கிறார்

புரி:—என்பது வலம்புரி என்ற பதத்தின் ஏகதேசம். வலமாகச் சுற்றிய சுழியையுடைய சங்கத்தைச் சொல்கிறது.

ஹிரண்யனை நகங்களாலேயே பிளந்து விட்டபடியால் இவ் யாயுதங்கள் அழகுக்காக அணிந்து கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

எரியுருவ:—நெருப்புப் போல் ஒருவராலும் கிட்டமுடியாதபடியான பராக்ரமத்தையுடைய ஹிரண்யன்

மால்:—ப்ரஹ்லாதனிடமுள்ள வாத்ஸல்யத்தால் ஹிரணியனைப்பிளந்தான்.

இமை:—ஒரு க்ஷணகாலம் கூட, மற்றொரு வஸ்துவை நினைக்கக் கூடாதென்பதாம் "யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நுதர மந்தரம் குருதே. அத தஸ்ய பயம் பவதி" என்கிற சுருதி வாக்யத்தை உணர்க.

இமை-வினை முற்றாகக்கொள்ளில் (இதை ஆலோசித்துப் பார்!) என்று பொருள்- தனது நெஞ்சைக் குறித்துச் சொல்கிறாரென்று கொள்க.

இமையாத கண்ணா லிருளகல நோக்கி
அமையாப் பொறிபுலன்க ளைந்தும்—நமையாமல்
ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே, ஆயிரவாய்
நாகத் தணையான் நகர். (32)

இமையாத	அறிவினால் குறைவில்லாத	ஆகத்து அணைப்பார்	(மாதர்களை) மார்பில்தழுவிக்கிடப்பவர்கள்
கண்ணால்	உட்கண்ணால்	ஆயிரவாய்	ஆயிரம்முகங்கொண்ட
இருள் அகல	இருள் (அஜ்ஞானம்) விலகும்படி	நாகத்து	சேஷனை
நோக்கி	ஜீவபரஸ்வரூபங்களைக்கண்டு	அணையான்	படுக்கையாகவுடைய பரமபுருஷனுடைய
அமையா	அடங்காத	நகர்	வாஸஸ்தானத்தை (பரமபதத்தை)
பொறி புலன்கள் ஐந்தும்	ஐந்து இந்திரியங்களையும்சப்தாதிவிஷயங்களைந்தினையும்		
நமையாமல்	அடக்காமல்	அணைவரே?	அடைவர்களோ?

கீழ்ப்பாசுரத்தில் ஈச்வரனைத் தவிர மற்றவிஷயங்களை ஒரு நொடிப்பொழுதாவது நினைக்கலாமோ? என்றார். இப்பாசுரத்தில் அங்ஙனம் மற்றவிஷயங்களை நாடுகிறவர்கள். ஸர்வவித கைங்கரியங்

என்று, தகப்பன் முறையிலுள்ளோர்களும், பாட்டன் முறையிலு ள்ளோர்களும், ஆனந்தத்தால் தோள் தட்டியும், கூத்தாடியும் போ ருகிறார்கள், என்றால்லவா முன்னோர் பேச்சிருக்கிறபடி. அப்பெரு மை படைத்தவர் இவரென்றபடி.

இங்கு, குலசேகா, என்கிற பதத்திற்கு முன், இன்னகுலத்தி ற்குத் தான் என்று, ஓர், விசேஷண மிடப்படாமையாலே, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாய்த் தோற்றி நிற்கும் அனைவர்க்கும் இவர் கொண் டாடத் தகுந்தபடி விளங்கி நிற்பது காட்டப்படுகிறது. இப்பெரு மை இவர் கார்யங்கொண்டே நன்கு ஆராய்தலை யடையத் தகுந்த தாயிருக்கிறபடி பாரீர். இவர் தாம், அவதரித்தது, கொல்லிமாநக ரில், திருவஞ்சிக் களத்திலேயானாலும், அடிமை செய்ய நினைத்த தும், திருமாலின், திவ்யார்ச்சாவதாரத்துக்கெல்லாம் முதற் கிழ ங்கு, எனத் தோற்றி நிற்கிற, தென்னாடும் வடநாடுந்தொழநின்ற திருவரங்கந் திருப்பதியிலே, அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்கள், இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே, என்றுகொலோ இருக்கு நாளே, என்கிறபடியே, விஷ்ணுவான திருமால் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குத் தோற்று, அவனுக் கடிமை செய்து, அதனால் அவன் கோயிலில் வாழும் வைட்ணவ னென்னும் வன்மைகொண்டு வாழுகிற திருமாலடியார்களோடே யன்றோ ? மேலும், இவர்களுடன் கூடி யடிமை செய்யப் பாரித்தி ருக்குமதுவும், எக்காலத்திலும், எவராலும், எப்படிகளாலும், கலக் கவொண்ணாத வண்ணமில்லையோ ? இவர், ஸ்ரீ ரங்கயாத்திரையி லேயே குதூஹலமுள்ளவராய் இருந்தார் என்பதும், ஒருவர் கலஹ த்திற்கும் ஆளாகாமல், அவன் நல்லடியார்கட்கே ஆட்பட்டிருந்தா ரென்பதும், வ⁻ஷ்ஹ ெத யஸ ந ற ெர ரஜ்யாத்ரா தி ென தி ென । தஉஹ ஃ பிரஸா வ ெநு ராஜாநம் கூ⁻ஶ ெபா வர ஃ ‖ எந்த திவ்ய நகரியில், பிரதி தினம் திருவரங்மாநகர் பிர யாணமானது, பறைகொண்டு அனைவர்க்கு மறிவிக்கப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட ரங்கயாத்திரையில் ஆவலுள்ள குலசேகரர், எனத் திருநாமம் பூண்ட அரசனை, தலை படைத்தது ப்ரயோஜனமாகும்படி, நான், ஸேவிக்கிறேன், என்கிற ச்லோகத்தினாலும், மந்திரிகள் தா ங்களே ஆபரணமொன்றை அகற்றி வைத்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்

களவாடியிருப்பார்களெனப் பழி சுமத்த, பரனன்பர் கொள்ளாரெ னக் கூறி, அதை மெய்ப்பிக்க பாம்புகள் பரம்பினதோர் குடத்தில் கையிட்டு, அடியாரிடம் தோஷலேசமும் ஏற்படமாட்டாதெனச் சொன்ன வார்த்தையின் பெருமையாலும் அறியலாகும். அரங்க நகரப்பனிடம், உள்ள பேரன்பானது, அவனை, அன்று ஆராதித்த வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தோன்றிய, சக்கிரவர் த்திக் திருமகனிடமும், அவனை, அன்று முதலின்றுறுதியாகக் கொண்டாடிப் போருகிற, அன்பர்களிடமும் அவதிகடந்து நிற்கு மாயின், இப்படியெல்லாம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடிப் போருகிற இவரை, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலசேகரரென்பதற்கு அறிகுறி யாக, குலசேகரர் எனக் கொள்வது தகுதியுள்ளதே என்றபடி.

யோகிவாஹநு, என்றது, திருப்பாணாழ்வாரைச் சொல் லுகிறது. இவர் தாம் அவதரித்த தேசத்தின் நிலைமை கண்டு, அங்கு; தாம் வாஸம்செய்யா நிற்கச் செய்தே, திருவரங்கம் திருப்ப தியைத் தான் மிதிக்க மனங்கொள்ளாமல், தன் அவதாரப் பதி யான உறையூரில், திருமுகத் துறைக்கெதிரே, தென் திருக்காவே ரியின், தென்கரையிலிருந்துகொண்டே, எம்பெருமானைப் பற்றிப் பண்கள் பாடாநிற்க, அவ்வளவிலே, எம்பெருமானும், இவரை வி சேஷ கடாக்ஷம் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, இவருக்கு, அரு ளப் பாடிட்டனுப்ப, இவரும், ஸஏஷ: ஶ்ரீரங்கதுர்யவாரணே ந்த்ராணஶௌவர: | ஜயதி ஹூவநத்ராணவந்த்ய பாதஜரே ணவ: | ஸ்ரீ ரங்கநாதனின் திவ்ய பாதுகையாகு மாழ்வாரைத் தலைகொண்டு வணங்கி, தங்கள் தலையிலேயே, விட்டுப் பிரியாதபடி சூடாமணி போல் சிரோபூஷணமாகக் கொண்டவர்களும், ஆகவே, தங்கள் திருவடி தூளியைக் கொண்டு உலகனைத்தும் காப்பாற்றத் திறமைகொண்டிருக்கிற பகவர்கள், சிறப்புற்றோங்கி நிற்கிறார்களெ ன்கிறபடி, பின்னிட்டாரும் போற்றத் தக்கதாம்படியான பெரு மை வாய்ந்தவர்கள்- வஸிக்கிற திவ்யதேசத்தை, என் காலின் தூள்படவோ மிதிப்பது? அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர் சேவடி செழுஞ்சேறென் சென்னிக்கணிவனே, என்கிறபடி, அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீபாத தூளிகளை சிரஸி னால் வஹிப்பதன்றோ தகுதியுள்ளது. ஆகவே, என்னப்பனை இங்

குற்றவண்ணமே ஏத்திநிற்கிறேன், என்ன, பெருமாளும் ஆழ்வீர், நீர், இப்பதியை மிதிக்கவேண்டா, உலோக ஸாரங்கமா முனி தோள், தன்னிலே வாருமென நியமிக்க, இவரும் அவன், ஆணை கோணுதவண்ணம், அவரை வாஹனமாகக் கொண்டெழுந்தருளி, ஆவிராஜூஸ ஹிவயடிஷஂ, என்கிறபடியே, அவனைப் பாதாதிகேசமதாய்க்கண்டு பாடியனுபவித்து, அவன் திருவடியில் திவ்ய ரேகை போலே, ஆயினர், என்கிற ப்ரஸித்தியுண்டிறே ? அத்தைப் பற்ற இவரை யோகிவாஹர் என்று பணித்தபடி.

இவருக்கு வாஹனமாயிருந்த முனிவர்தாம் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் விஞ்சின வாதரவோடுள்ளவொருவர். இம்முனிவர்உத்தர தேச யாத்ரையாய் சென்றிருக்க இங்குற்றை யான் ஒருவன் அங்கேறச் செல்ல பிள்ளாய் ! தக்ஷிண தேசத்தில் விசேஷமென், என்ன ! திருவாய் மொழி காணலுற்று அனைவரும் போரக் கொண்டாடி நிற்கிருர்கள் என்ன ? அதில் உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக் காணுய் என்ன ? அவனும் ஆராவமுதேயென ஆரம்பித்து ஓத, இதைக் கேட்ட அவரும், நாராயணுதி பல நாமங்கள் கிடக்க, இப்படி போக்யதை விஞ்சின, ஒரு திருநாமமுமுண்டாவதே என உகந்து, இச்சொல் நடையாடும் தேசத்தே, செல்ல வேண்டுமென அப்பொழுதே அத்தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார், என, ஐதிஹ்யமுண்டிறே ? அவ்வாறு அருளிச் செயலில் மனதுடையவர் தாமென்பதை அனைத்துலகுமறியக் காட்டப்போகுமொருவரான படியினுலே, எம்பெருமானும், தனக்குப் பல பரிஜனங்கள் நிற்கச் செய்தே, ஆழ்வார் அருளிச் செயலில் ஆதரம் விஞ்சினவிவரையே; ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ண ஏவி, தன், கார்யங்கொண்டார். இவரும், ஆழ்வாரைத் திருத்தோளிலே ஏறியருளப் பண்ணும் பாக்கியம் பெற்ருர். இப்படி, ஒரு முனிவர் தம் தோளில் எழுந்தருளத் தக்க பெருமை வாய்ந்த இவ்வாழ்வாரைக் குறிப்பிடுமிடத்து நம்தேசிகனும், ரஜநாய ஷிவ்ராஜ்ஞாஞூ வெஷாஷாவாயடிவஷ ரங்கநாதனின் திருவாணையால் அடையப்பட்ட வேதாந்தாசார்ய ஸ்தானத்தையுடையவர், என்கிறபடி, பெருமாளிடம் தாம் பாக்கியம் பெற்ருப் போல், நம்முன்னே, பாக்கியம் பெற்ற வொருவரிவர், என்று கொண்டு இவரை, நம்பாணநாதன், என்றும், பாண்

பெருமாள் என்றும், அருளிச்செய்து போருவர். இப்பெருமை யெல்லாம் புலப்படுமாறு, யோகிவாஹன், எனப்பட்டார்.

ஹஸ்தாரம்ஷிரேணா, என்றது, தொண்டரடிப் பொடியாழ் வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர்தான், தன்பா லாதரம் பெருக வைத்த வழகனூர் அரங்கமென்றே, என்கிறபடி ரங்கநாதன், இவ ரிடம் பேரன்பு காட்டி நிற்க, அதற்கு மேலே, அவனடியார்க ளளவும், இவருக்கு ஆதரம் விஞ்சியிருந்தபடி. இதர்கொத்தபடியா கவே, தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன் றிய தோள் தொண்டரடிப் பொடியென்னுமடியன், என்றும் உன்ன டியார்க்காட்படுத்தாய், என்றும், துளவத்தொண்டாயதொல்சீர்தொ ண்டரடிப்பொடி,என்றும், இப்படிகளையே வேண்டியிருக்குமவரிறே?

இங்ஙனம் இவர் கொண்டதுதான், தான் தோன்றியோ என் னில்? அன்று. முன்னோர்கள் மொழிந்து வைத்தவாற்றை முற்றி லும் கண்ணுற்றேதான். அதாவது, ஸ்ரீ பாகவதர்களின் ஸ்ரீ பாத தூளியை, நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களுழக்கிய, பாததூளிபடு தலாலிவ்வுலகம் பாக்கியம் செய்ததே, (நரஸிம்ஹனை அநுஸந்தானம் செய்து தோத்திரம் செய்கிற பாகவதோத்தமர்கள் தங்கள் திருவடி களினால் மிதித்த தூளிகள் படுவதால் இந்த லோகம் பாக்கியம் செய் தது) என்று பெரியாழ்வாரும், அரங்கவோ என்றழைக்கும் தொண் டரடிப்பொடி ஆட நாம் பெறில், கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட் கை என்னாவதே, (அரங்கன் என்கிற அவன் திருநாமத்தைச் சொ ல்லி, ஓ, என்று பெரிய கிளர்த்தியோடே கூப்பிடுமவர்களான பகவ த்தாஸர்களாயுள்ள பாகவதோத்தமர்களின் திருவடிகளின் தூள்க ளில் நாம் படிந்து குடைந்தாடப் பெறுவோமாகில், அதன் பிறகு, கங்கா ப்ரவாஹத்தில் அமிழ்ந்து நீராடும் ஆசை எதற்காக) என்று குலசேகரப் பெருமாளும், மாயன்ற மாடிநீறு கொண்டு, அணியமுய லில் மற்றில்லை கண்டீரிவ்வணங்குக்கே, (ஆச்சர்ய பூதனான எம்பெ ருமானுடைய தாஸர்களின், திருவடி தூளியைக்கொண்டு அலங்கா ரம் பண்ண முயற்சி செய்யில், அதுவே இவளை ஸத்தையுடையவ ளாகச் செய்யுமாதலால், இவ்வழகிய பெண் பிள்ளைக்கு வேறு பரி ஹாரம் செய்ய வேண்டுவதில்லை காண்மின்கள்) என்று நம்மாழ்வா ரும், இப்படிப்பட்ட பெருமையுள்ளதென்று பெரிதும் பாராட்டிப்

பேசியிருக்கிறார்களன்றோ! ஆனதால், பகவத் பக்தியைக் காட்டிலும், பகவத் பக்தியின் எல்லைநிலமான பாகவத பக்தியே சிறந்ததெனக் கொண்டு, அதைக் காட்ட, தன் ப்ரபந்தத்தில் விப்ரநாராயணர், என்கிற தன் திருநாமத்தை ஏற்டாமல், துளவத்தொண்டாய தொல்சீர் தொண்டரடிப்பொடி என்றும், தொடையொத்த துளபமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள்தொண்டரடிப்பொடியென்னுமடியனை, என்றும் அருளிச் செய்கிறபடியே, தம்மை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ பாததூளி, என்றன்றோ பேசியிருக்கிறார். ஆகவே இவை கொண்டு, பக்தாங்க்ரிரேணு, எனப்பட்டார்,

பரகாலு, என்றது, திருமங்கையாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. பகவானிடம் த்வேஷமுள்ளவர்களுக்கு யமனாய்த் தோற்றி நிற்பர், என்றபடி. பரகாலன் என்கிற இத்திருநாமமொன்றைச் சொன்னது, அங்கமலத்தடவயல் சூழாலிநாடன், அருள்மாரி, அரட்டமுக்கி, அடையார் சீயம், கொங்குமலர் குழலியர்வேள், மங்கை வேந்தன், கொற்றவேல் பரகாலன், கலியன், என்கிற வரிசையில் சொல்லபடுகிற மற்றுமுள்ள திருநாமங்களெல்லாவற்றையும் சொன்னபடியிலே நோக்கு. இத்திருநாமங்களின் வரிசைதான், சீர்காழி, என்கிற, காழிச்சீராமவிண்ணகர் திவ்யதேசத்தில், ஸம்பந்த மூர்த்தியோடு வாதப்போர் நிகழ, அப்போரில் தோல்வியுற்ற அவரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தையுங் கைக்கொண்டு, அச்சமயத்தில், அத்திருப்பதியில் விளங்கி நிற்கும், தாடாளன் விஷயமான மங்களாசாஸனப் பதிகத்தின் இறுதிப்பாட்டில், பரமதநிரஸன பூர்வகமாக ஸ்வமத ஸ்தாபனம் செய்த வீறு தோன்ற இறுத்தப்பட்டதாகவிருக்கும். பரகாலன், என்கிற இந்தத் திருநாமத்தைச் சொன்னது, மற்றும் எல்லாத் திருநாமமும் சொன்னபடியாமென்று சொல்வதுவாக்கியசைலியில் ஒருசமத்கார வார்த்தையின்றியே, இத் திருநாமத்தின், அநுஸந்தானப்போக்கை சற்று ஆராய்வோம். இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்த திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம், என்கிற மூன்று ப்ரபந்தங்களிற்குள்ளே, நூற்றுக்கும் மேல்பட்ட, தலங்களில் இவர் திருநாமங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றில் திருமொழி மூன்றும்பத்து, நான்காம்திருமொழி, பத்தாவது பாட்டிலும், அப்படியே (3–9–10) (5–5–10) 7–4–10)

(8-2-10) திருநெடுந்தாண்டகம் 30வது பாட்டு, இந்த ஆறு தலங்களிலேயே, அருமருந்துபோல், பரகாலன் என்கிற திருநாமம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்திருநாமம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தோற்றத்தையும் உற்று நோக்குவோம்.

(1) கொற்றவேற் பரகாலன், (2) மருவலர்தமுடல்துணிய வாள் வீசும் பரகாலன், (3) நேரார்காலவேற் பரகாலன் (4) வாமாந் தேர் பரகாலன் (5) பார்மலிமங்கையர்கோன் பரகாலன், (6) மான வேற் பரகாலன், என்றிப்படி, அமைந்திருக்கிறது.

முதலில் பரகாலன் என்னுமிடத்தில், தாம், ஸம்பந்தமூர்த்தியுடன் வாதப்போர், நிகழ்த்தி வென்று அவரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட வேலை ஏற்றுக்கொண்ட பெருமை பேசப்படுகிறது.

இரண்டாவதில், வாதப்போரில் வணங்காத பகவத்விட்டுக்களான பாஹ்யர்களை, அவர்கள் ஸத்தையையழித்தே கார்யங்கொண்டமை குறிப்பிடப்படுகிறது.

மூன்றாவதில், நான், எதிரி என்று மார்தட்டி நேர்நிற்கு மெதிரிகளுக்கு தாம் கொண்ட வேலும் தாமும் யமன் போலிருக்கு மேன்மை மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது.

நான்காவதில், மேலே பேசப்பட்டவர்கள், போர் வீரராகத் தோற்றினார்களேயாகிலும், தாமும் அதற்குத் தகுந்தபடி தாவிவருகிற குதிரைகளையுடைய தன் தேரை இடம் வலமாகத் தாவவிட்டு நடத்தி அவர்களைவெல்லுமவரென்பது விளக்கப்படுகிறது.

ஐந்தாவதில், வாக்கினாலும், தோள் வலி, வாள் வலிகளினாலும், அவரவர்களைத் தக்கவாறடக்கி யாட்கொள்ளும்படியான தன் புகழே பூமியெங்கும் பொலிந்து போருகிறதென்பது போற்றப்படுகிறது.

ஆறாவதில், தான் கொண்ட வேலை தரித்த மாத்திரத்திலேயே தன்னைப் போல், தாணியொடு விசும்பாளும் தன்மை பெறுவாரெனத் தலைக்கட்டப்படுகிறது.

இதுவும், நிற்க, இந்த ஆறுபடிகளிலும், முதல் முடிவு, இதன் சேர்த்தியழகும் காண்மின்கள். முதலில், கொற்றவேற் பரகாலன்

முடிவில் மானவேற் பரகாலன், ஆக, ஈதெல்லாப்படிகளேயும் ஆராயு மிடத்து, இவ்வாழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு, பரகாலன், என் கிற திருநாமத்தில், போரஉகப்பிருக்குமென ஊஹிக்கலாயிருக்கிறது. இப்படி ஆழ்வார் திருவுள்ளமிருக்குமென்பது கொண்டே, இவரிடம ன்பு பூண்டு, குறையற்பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பனி ராமானுசன், என்று, ஏத்தப்படுகிற, எம்பெருமானாரும், தாம், இவர் வெளியிட்ட பெரிய திருமொழிக்குத்தனியனிடுகையில், முதலில் இத்திருநாமத் தின் வீறுடைமை வெளிப்பட, வாழி பரகாலன் என்றருளினர்.

இவ்வெம்பெருமானாரின், அன்பிற்கு கொள்கலமாய், ஶ்ரீமத் யதீந்த்ர ஶிஷ்யாணாம், என்கிறபடி முக்கியசிஷ்யராய் விளங்கிய, கூரத்தாழ்வானும், தாம், இரண்டாவது தனியன் அருளிச்செய்கை யிலும், நெஞ்சுக்கிருள் கடிதீபம்...............என்று ஆரம்பித்துப் பேசி பரசமயப்பஞ்சுக்கனலின் பொறி பரகாலன் பனுவல்களே, என முடித்தருளினர். இவ்வண்ணம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும், எம் பெருமானார், கூரத்தாழ்வான், திருவுள்ளங்களுக்கும், பாங்காகயிரு க்குமதற்கேற்ப இத்தனியனிலும், பரகாலனெனப்பட்டார்.

யதீந்த்ர மிஶ்ராநு என்றதுஎம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறது. இங்கு மிச்ர, என்கிறசப்தம், பூஜிக்கத்தக்க வொருவரைச் சொல்லுமி டங்களில், ராமமிச்ரர், என்றும், ஆர்யமிச்ரர்என்றும், மிச்ரசப்தத்தை, ச்சேர்த்துச் சொல்லுமாப் போல், யதிகள் தலைவர்களாய் விளங்கும வர்கட்கெல்லாம் இவர் கொண்டாடத் தக்கவர் என்கிற பொருளை உணர்த்த ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை, அமுதனார்முதலா னவர்களும் யதித்தலைநாதன், என்றும், ஶ்ரீமாந் ராமாநுஜோ விஜய தே யதிராஜராஜ꞉, என்றும், யதிஸார்வபௌம꞉ என் றும், ஏத்திப் போந்தார்கள்.

இப்பதத்தை, இவ்வாறு கொள்ளாமே, யதீந்த்ர, என்றும், மிச்ர, என்றும், தனியே கொண்டால், யதீந்த்ர சப்தத்தால், இரா மானுச முனிபுங்கவரையும், மிச்ர, சப்தத்தால் மதுரகவிகளேயும், சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

ஆயினும், மதுரகவிகளின், மனோபாவத்தை நோக்குமிடத்து கோதாதேவியின், திருவுள்ளமானது தம்மைத் தனித்துச் சொல்லிக்

கொள்ளாதே பெரியாழ்வாருக்குட்பட்டு இருக்குமதே சிறந்ததென த்தோற்றிவரும், என்பதற்கிணங்க, பட்டநாத சப்தத்தால், ஆண்டாளும் சொல்லப்பட்டவளானாள், என்கிற முன்னோர்கள் நிர்வாஹம் போல், இங்கும், மேல் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுமிடத்து மதுரகவியாழ்வாரும் அவரில் அந்தர்கதராய் தோற்றிநிற்பர் என்றுகொண்டு தனித்து இவரை (மிச்ர) சப்தத்தால் அநுஸந்திக்காமலிருக்கத் தக்கது என்கிற, முன்னோர்கள் நிர்வாஹ சாதுர்யமே போற்றத்தக்கது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என், என்னில், யதீந்த்ரமிச்ர சப்தத்தால், எம்பெருமானாரே, ஏத்தப்பட்டாரென்பது எளிதிலறியப்பட்டது.

இவ்விடத்தில் மற்றெல்லா ஆழ்வார்களுடன் எம்பெருமானாரையும், ஒரு கோர்வையாய் சேர்த்தநுஸந்தித்திருப்பதின் சுவடு, சிறிது கண்டறிய வேண்டும். ஆழ்வார்கள் எல்லோரும் திவ்யப்ரபந்தங்களைக்கொண்டு உலகுய்ய அருளிச் செய்தார்கள். ஆகவே, அவர்களை நம்மாழ்வாரோடு ஒரு கோர்வையாய் அநுஸந்தித்திருப்பது பொருந்தும். எம்பெருமானார் அப்படி என்ன ? உதவி செய்தருளினார். அவரை நடுவே சேர்த்திருக்கும் பொருளென் ? என்னில், அதை நிரூபணம் செய்துணர்வோம்.

உலகில், நமக்கு நேரே அறியமுடியாதவைகளை சாஸ்திரங்கொண்டறிகிறோம். அதுபோல, இது போல் வனவிஷயங்களில், நமக்கு முக்கிய ப்ரமாணமாய்ப் போருவது, பலவுங்கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் கண்டுரைத்த வார்த்தைகள். அப்படி இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாய் நிற்பது, இராமாநுச நூற்றந்தாதி (60) வது பாசுரத்தில், திருவாய் மொழியின் மணத்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்...............புக்கு நிற்குங் குணந்திகழ் கொண்டல், இராமாநுசன், என்கிறபடி, திருவாய்மொழியில் மிக வாதரம் தோற்றநிற்குமவர், என்கிறது போலவே, அனேக இடங்களில் புகழப்பட்டிருக்கும் பாசுரங்களும், திருவாய்மொழித் தனியன்களில், திருவாய்மொழியைப் பெற்றெடுத்த தாய் நம்மாழ்வார், என்றும், எடுத்து வளர்த்த தாய் எம்பெருமானாரென்றும், பொருள் படுமாறு அருளியிருக்கும், வான்றிகழும், என்கிற தனியனில் மொய்ம்பால் வளர்த்த யிதத்தாயி ராமாநுசன், என்கிற ஸூக்தியும். ஆனதால், மற்று

மாழ்வார்களெல்லோரும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களைத் தாங்கள் கண்டுரைத் தார்களேயாகிலும், பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னு நின்றடியே னுக்கு, உற்றாளுய் வளர்த்தென்னுயிராகி நின்றானை, என்கிற கலி யன் ஸூக்திக்கிணங்க, பின்னர் அவைகளைத் தழைத்தோங்கும்படி யாக வளர்த்தவர், எம்பெருமானாரானது கொண்டு, பொருளை ஸம் பாதிக்கு மவரிலுங்காட்டில் அவற்றைப் பரிபாலனம் செய்யுமவரே சிறந்தவரென்கிறபடியே, சிந்தாமல் தர்சனத்தைக் காத்தபிரானிவ ரெனக் கருதி, ஆழ்வார்கட்கிடையே இவரையுமிட்டு ஏத்திநின்றார் கள்.

அன்றியும், இதற்கு மேலே நுண்ணிய பொருளொன்றும் நுவ லக்கேண்மின். மற்றை யாழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டது போலவே, பவிஷ்யதாசார்ய விஷயமான, இராமாநுச நூற்றந்தாதி யையும், முன்னருளிய இருபத்து மூன்று ப்ரபந்தங்களோடு இருப த்து நான்காவது ப்ரபந்தமாகத் திருவுள்ளமுவந்து, நம்மாழ்வார், ஸ்ரீ மன் நாதமுனிகளுக்கு, முதன் முன்னமே உபதேசித்தார் என்கிற ஐதிஹ்யம் போலே, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலியவர் களுக்கு, எம்பெருமானார், தாம் ப்ரதானராய் நின்று, இராமானுச நூற்றந்தாதியை உபதேசித்தருளினாரெனவும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாய் கேட்கலுற்றவோரை திஹ்யமுமுண்டிறே ?

இவ்வைதிஹ்யத்தை மூதலிக்க ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தியுமுளதே. அதாவது, ப்ரபந்த ஸாரத்தில், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் அவ்வவப்ரப ந்தங்களை வெளியிட்ட ஆழ்வார்களை நோக்கி தமக்கு அவைகளில் அறிவையருளல் வேண்டுமென அர்த்தித்தாப்போல், தேசமெலாம், என்கிற பாட்டில், எம்பெருமானாரை ஸம்போதித்து, திருவரங்கத்த முதனாருன் பொன்னடிமே லந்தாதியாகப் போற்றிப் பேசிய, நூற் றெட்டுப் பாட்டையும் எனக்கருளல் வேண்டுமென வேண்டியிருப் பதும், மேலும், வையகமெண், என்கிற பாட்டில் திவ்யப்ரபந்த ப்ர வசன கர்த்தாக்களை ஒரு சேர அநுஸந்திக்கும் பொழுதும், முத லிரண்டடிகளில், ஐயனருட்கலியனெதிராசர்தம்மோடாறிருவ ரோரொருவரவர் தாஞ்செய்த, தூய்யதமிழிருபத்து நான்கின் பாட் டின்றொகை நாலாயிரமு மடியோங்கள் வாழ்வே. என்று, எம்பெரு

மானுரையும் மற்ற பன்னிருவரோடு ப்ரபந்த ப்ரவசன கர்த்தாக்களில் சேர்த்து, பதின்மூவராக்கி, இவர்களெல்லோரும் அருளிச் செய்த பல்லாண்டு என்று தொடங்கியிருக்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழி முதலாக, இராமானுசனடிப்பூமன்னவே, என்று பூர்த்தி செய்திருக்கிற இராமானுச நூற்றந்தாதி இறுதிப் பாட்டளவாகவுள்ள பாட்டுக்களுக்கு ப்ரபந்தம் இருபத்து நான்கெனவும், பாட்டின் தொகை நாலாயிரமெனவும், இவைகள் இங்குமங்கும் எங்கும் எங்களுக்கு அழிவில்லாத ஐச்வர்யம், னெ அருளிச் செய்திருப்பதும், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிக திவ்ய ஸூக்தியின் அனுபவரஸிகர்களான வனைவர்க்கும், தகுந்த சான்றுமெனச் சொல்வது மிகையாகாதன்றோ ! எப்படி நிரூபித்தாலும், எம்பெருமானார், ஆழ்வார்களுடன் ஒரு கோர்வையாய் அனுஸந்திக்கத் தக்கவர் என்பதே விளங்குமாதலால் அது கொண்டு இந்த ச்லோக அனுஸந்தானத்தில் எம்பெருமானுரை, ச்சேர்த்து அனுஸந்திக்கப்பட்டது, இவ்வனுஸந்தானத்தில், புகழ்மலிந்தபாமன்னு மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன், என்றும், மாறன்றுணையடிக் கீழ் வாழ்வையுக்கு மிராமானுசன் என்றும், குறையற்பிரானடிக்கீழ்விள்ளாதவன் பனிராமாநுசன் என்றும், பல படிகளில், நம்மாழ்வாரிடமும், திருமங்கை மன்னனிடமும், எம்பெருமானுருக்கு எல்லை கடந்த பக்தியுள்ளதென்று, புகழப் படுவதற்கேற்ப, பராங்குச பரகாலர்கள் நடுவே, இவரை யிட்டு அனுபவித்திருக்கிற சாதுர்யம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸ்ய [illegible], என்றது, நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இங்கு சொல்லப்படும் ஸ்ரீமத் சப்தம், பயிலுஞ்சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப், பயிலவினிய நம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப், பயிலுந்திருவுடையார், என்கிறபடியில், அவதரிக்கும்பொழுதே, திருமாலின் திருவருட்கிலக்காகி, அது தொடங்கி எம்பெருமானையே வணங்கி வழிபட்டு தலையினுடைாதனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப் பரவிப் போருகிற மற்றெல்லா ஆழ்வார்களையும் தமக்கு திவ்யாவயவ ஸ்தானங்களிற் கொண்டு தாம் அவயவியாய் விளங்குமாற்றை விளக்குகிறது. திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனைப் பரவுந் திருவுடைமையைக் காட்டிலும் சீரியநற் பொருளொன்றுமுண்டோ ? வுலகினில், என்றபடி.

இங்ஙனம், ஆழ்வார்கள் முதலாக எம்பெருமானாரளவாகவுள்ள வர்களைக் காட்டி, இவர்களாகிய ஸம்பத்தை யுடையவர் நம்மாழ்வார் என்று உரைத்தல் தகுமோ? என்னில், இவ்விஷயத்தில் மற்றெல்லா ஸூக்திகள் பலபடியும் பரிந்து புகழ்ந்து பேசுவதுங் கிடக்க, அமுதனாருளிச் செயலில் ஆழ்வோம். அவர் தாம்,

ஆரப்பொழில் தென் குருகைப்பிரான், அமுதத் திருவாய்
ஈரத்தமிழினிசையுணர்ந்தோர்கட்கு, இனியவர் தம்
சீரைப் பயின்றுய்யும் சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வாரிப்பருகும், இராமானுசன் என்தன்மா நிதியே

என்கிறபடி, சந்தனச்சோலை சூழ்ந்ததிருக்குருகையில் அனைவர்க்கு முபகாரகராய் வந்தவதரித்த ஆழ்வாரின் அமுதமாய திருவாக்கின் குளிர்ந்த தமிழின் இசையை யறிந்தோர்களிடம், எவர்கள் கனிந்த மனதுடன் இருக்கிறார்களோ; அப்படிப்பட்டவர் குணங்களைப் பரிச்சயம் செய்து உஜ்ஜீவிக்கும் தன்மை படைத்தவர் எந்த நாத முனிகளோ; அந்நாதமுனியை நெஞ்சால் வாரிப் பருகுகிற இராமானுசன் என்னுடைய புதையல், என்று சொல்லி, மேல், கார்த்திகை யானுமென்கிற பாட்டில், மேலே சொல்லப்பட்ட புதையல், ஆபத்துக்குதவாத நிதியல்ல காண், இராமானுசன் என்தன் சேமவைப்பே, என்கிறபடி சேமநிதி, என்றருளிச் செய்கிறார். ஆக, இப்படிப்பட்ட நிதிகள் பல ஆழ்வாருக்கு அவயவங்களாய் விளங்குகிறதானதால், அவருக்குத் தான், ஸ்ரீமத், என்கிற சப்தம் அடைமொழியாகி, சப்தத்தில் உள்ள அர்த்தத்தை வாஸ்தவமாக்கிக் கொள்ளாமல், வேறு எங்கு சென்று தான் சீர்பெற்று விளங்கும்.

அன்றிக்கே, ஆழ்வார், மிக்கவொளியுடன் விளங்குமாற்றை விளம்பலுற்ற தென்னலுமாம். இதை மூதலிக்க, உத்தரதேச யாத்திரையாகச் சென்றிருந்த மதுர கவியாழ்வார் திருவயோத்திமாநகரில் ஓரிரவில் தென் திசையில் ஒரொளியைக் கண்டு, நாள்தோறும் இரவில் ஒளி வீசுந்திக்கு நோக்கிப் பல பயணமிட்டு திருக்குருகூர் திருப்புளியடியை யேகி, அங்கு அப்ராகிருத தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கிய ஆழ்வாரைக் காணலுற்றுக் களிப்படைந்தார், என, ஓரைதிஹ்யமுண்டிறே? அதை நினைப்பிவித்தபடியாம்,

இவ்வரிய பெருமையையடியொத்திய, ஆதித்ய, ராமதிவாகர, அச்யுத பாநுக்களுக்குப், போகாதஉள்ளிருள் நீக்கி, சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி, விகஸியாத போதிற் கமலம் மலர்ந்தது வகுள பூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே, (மன்னுங் கொடுங்கதிரோனாகிய சூரியனுக்கும், அக்குலத்தில் விளக்காய் தோன்றிய ராமனாகிய சூரியனுக்கும், தேவகியாகும் கிழக்கு திக்கில் தோன்றிய கண்ணனாகிய கதிரவனுக்கும்' ஓடியொளியாத சேதனர்களின் அஜ்ஞான மாகிற உள்ளிருட்டெல்லாம் போகப் பெற்றும், ஒருநாளும் வற்றுதல் வளர்தல் இல்லாத ஸம்ஸார ஸாகரம் வற்றப் பெற்றும், எந்த வொளியைக் கண்டுமலராத ஹ்ருதயகமலம் மலரப் பெற்றும், பெருமைபெற்றது, மகிழ்மாலை மார்பினனாக அவதரித்த ஆழ்வாராகிற ஸூர்யோதயத்திலே) என்கிற, ஆசார்ய ஹ்ருதய வாக்கியத்தின் போக்யதை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இது நிற்க, ஆழ்வார் மிக்க வொளியையுடையவராயிருக்கிறபடிக்கனுகுணமாக, ஆழ்வார் தாம் கண்டுரைத்த திருவாய் மொழியும், பேரொளி பெற்றதென்பது விளங்க, சுடரிரண்டே பண்டு, மூன்றாயின....திருவாய்மொழிப் பாவொடுமே, (ஆழ்வார் அவதாரத்துக்கு முன்னெல்லாம் உலகில் இரண்டே ஒளிகள் காணப்பட்டன. ஆழ்வார் அவதரித்து, திருவாய் மொழியைக் காணலுற்று, அதை அருள்கொண்டு நிற்கப் பாடியபின், அப்பாசுரங்களோடு, சேர்த்து மூன்று ஒளிகளாக ஆகி இப்பால் காணப்படுகின்றன) என்கிற சடகோபரந்தாதிப் பாசுரமும் எல்லாவற்றிலும் ஏற்றமுற்றிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

இங்கு, பராங்குச என்கிற சப்தம், புறச்சமயிகளாகிற யானைகளுக்கு மாவெட்டியாய் தோற்றுகிறவர், என்றபடி. அவதரிக்கும் பொழுதே, எதிர்த்த சடவாயுவை ஹுங்காரத்தால் வெருட்டியடித்தவரன்றோ இவர். இவர் தாம், திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாவது திருவாய்மொழி ஐந்தாவது இலிங்கத்திட்ட என்கிற பாசுரத்தில், புறச்சமயிகளுக்கும் பொருள்பட பரத்வத்தை யுணர்த்திப் பேசி, ஐந்தாம்பத்தில், இரண்டாவது திருவாய்மொழி நான்காவது இடங்கொள், என்கிற பாசுரத்தில், புறச்சமயிகளைக் களைவதில் தன் படியைப் பின்பற்றிப் பலரும் பரவி நின்றார்கள் என்பதை

இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களைவனபோலே, தடங் கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்,............... நாடகம் செய்கின்றனவே, என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரன்றோ ?

அன்றியும், பராங்குசரென்றால், பரன் என்று சொல்லப்படுகிற எம்பெருமானாகிற யானைக்கும் மாவெட்டியாய் விளங்குமவர் என்றபடி. மதயானையாக விருந்தாலும் மாவெட்டியைக் கண்டால் மயங்கி நிற்குமன்றோ ? அப்படியேயன்றோ ஆழ்வாருக்குப் பெருமாள் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபடி. பெருமாளை யானையாகச் சொன்ன விடமும், அவனைக் கலங்கி நிற்கச் செய்தவிடமும் உண்டோ என்னில், முதலில், இவரருளிச் செயலில் உள்ளபடியையே காண்மின்கள். திருவாய்மொழி மூன்றாம்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முதற் பாசுரமான, சொன்னால் விரோதமது என்பதில், நான்காவது பாதத்தில் என்னானை என்கிறார். ஆறாம்பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஒன்பதாவதான கலக்கவேழ், என்கிற பாசுரத்தின், பின்னிரண்டடிகளில், வலக்கையாழியிடக்கைச் சங்கமிவையுடைமால்வண்ணனை, மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ விம்மண்ணின் மிசையே, (வலக்கையில் சக்கரத்தையும் இடக்கையில் சங்கத்தையும் தரித்துக்கொண்டு, இந்த அழகுக்கு மேலே தனது நீலமான திருமேனியையுங் கொண்டிருக்குமவனையும், கலங்கப் பண்ணுகிற நாவின் வீறுபெற்றவெனக்கு இப்பூவுலகில் நிகராவார் யாரேனுமுளரோ ? என்கிறாரில்லையோ? இங்கு, திருவாறாயிரப்படி வாக்யத்தை ஸேவித்துக் களிக்கை ரஸிகர்களின் செய்கைக்கழகு.

இவ்வாழ்வார், எம்பெருமானை யானையாக வநுஸந்தித்ததைப் பின்பற்றி, இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கம் கூறவந்த கலியனும், மதக்களிறன்னாய், என்றும், என்னானை என்னானை, என்றும், கச்சிமேயகளிறு, என்றும், பாரதத்தை மாளவூர்ந்த வரையுருவின் மாகளிற்றை, என்றும், பலவிடங்களில் தன் ப்ரபந்தத்தில் பேசிநின்றார்.

இராமானுச நூற்றந்தாதியிலும், கலியனைப்பேசுமிடத்து, கண்ண மங்கை நின்றானைக்கலை பரவுந்தனியானையைத் தண்டமிழ் செய்த நீலனென்றேத்தி நின்றார்.

தன் ஸூக்தி பலங்கொண்டு எம்பெருமானையும் தனக்குள் ளடக்கும் இந்தநம்மாழ்வாரின் ஸாமர்த்தியத்தைக்கண்டு வைத்த கம்பநாடரும், சடகோபரந்தாதி முதற்பாட்டிலேயே, ஆழ்வார் ஸூக்தியின் ஓர் பாதத்தைத்தாண்டி எம்பெருமானுல், ஓர்பாதம் முன்வைக்க முடியுமோ, என்கிற பொருள்பட, தென்குருகூர் புனிதன் கவியோர் பாதத்தின் முன்செல்லுமோ தொல்லை மூலப்பரஞ் சுடரே, என்று பேசியிருக்கும் பேச்சின்சுவை பேசிமுடிக்கப் போமோ?

இப்படி ஆழ்வார் படைத்த வாக்கின் வலிமைக்குத்தக்கபடி, தன் ப்ரயத்னமே கொண்டு புத்தி ஸாமர்த்தியத்தால், எல்லாவற்றையும் உள்ளவைபோல் சாதித்தவரோ என்னில், அன்று ; சுபாச்ரயனை எம்பெருமானைத் தன் தூயமனத்தினில் இடைவிடாது த்யானம் செய்தனுபவித்து, அவ்வனுபவத்தில் ஊன்றின மனதை வைத்து ப்ரபந்தங்களைக் கண்டுரைத்தவர், என்பதைக் காட்டிக்கொடுக்க, முநிம், என்கிற சப்தம் அமைந்திருக்கிறது. இந்த சப்தத்தையிட்டே, ஸ்ரீ தேசிகன் ஆழ்வாரைப் பேசுமிடத்து, பாதுகாஸஹஸ்ரம் மூன்றாவது வர்ணஸ்தோமை: என்கிற சுலோகத்தில் முதல் பாகத்தில், வேதமிரண்டில் மற்றொரு பாஷைவாய்ப்பைக்கொண்ட ஸம்ஹிதையைப் பார்த்தவரான, என்பதைக் குறிப்பிட்டு, இரண்டாம் பாகத்தில், அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரை அரணாக அடைகிறேன் என்று அருளிச்செய்யுமிடத்து, முநிம், என்றே, பேசிநின்றார். இவ்வகையான பதப்ரயோகங்கள், இவர் ஸூக்திகளிலும், மற்றையார் ஸூக்திகளிலும் பலவுள; ஆக, ஆழ்வார் திருநாமம் அமைந்த அழகு, ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம், என்று.

இவ்விடத்தில், பெருமாள், என்னெஞ்சத் திருத்தாக விருத்தினேன் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியில், ஆழ்வாரிட்ட வழக்காயிருப்பர் என்கிற பெருமைகொண்டு, இவ்வண்ணம், பராங்குச சப்தத்திற்கு ஓர் அனுபவ ப்ரகாரம் இருக்கலாமோவென வேடிக்கையாக அர்த்த மெழுதப்பட்டது ; ஆகிலும், ரஸிக வித்வன் மணிகள், பொருத்தமுள்ளபடியில் அர்த்தத்தை நிர்வஹித்துக் கொள்ளக்கடவர்கள்.

மேலும், இங்கு, ஆழ்வாரை பராங்குசனென்றே சொல்லா யிருக்க, முநிம், என்கிற சப்தத்தைச் சேர்த்துப் பேசியிருப்பதில் சாதுர்யமொன்றும் தோற்றுகிறது; அதாவது; பராங்குசனென்று சொன்னபடிக்கேற்ப, பிறருக்குமாவெட்டியாய் விளங்குகிறபடி கண்டு பயப்படாதே கொள்; அவர், பாராங்குச முநிதான். வாணீதஂவ நிவிஷ்டாய ஊநிஃ, என்று உபநிஷத்துங் கூறும், உத்தமத்தன்மையுற்றவரென உணருவாயாக என்றபடி. ஆகவே எம்பெருமானை எப்பொழுதும் சிந்தனைசெய்து அதனுல் அவ்வெம்பெருமான், யொ மிஹ ஜ்ஞாந மஶ்ஃ, என்கிறபடியே இவர் மனத்தை வந்தடைந்து மற்றோர் நெஞ்சறியாதவண்ணம் நிலைத்து நிற்றலைக் கொண்டருள்வனென்பது குறிப்பிடப்பட்ட தாகிறது. இத்தால், எம்பெருமான் தன்னுடைய பரத்வாதி குணங்களெல்லா வற்றேடும் தோற்றச்செய்தேயும் முக்கியமாக ஸௌலப்ய குணத்தைக்காட்டியருளி எப்படி நம்மை ஆட்கொள் வாறே, அப்படியே ஆழ்வாரும் பிறருக்கு பயங்கரராய் தோற்றி ஞேயாகிலும், ஆழ்வாரையே, அன்னையாயத்தனு யென்னை யாண் டிடும் தன்மையான், என்கிறபடியே எல்லாவுறவுமுறையையு முடையவராகக்கொண்டு அடிமை செய்யப்பாரிக்கும் நம்போலி யர்க்கு, பொருமையையே பூஷணமாய்க்கொண்ட முநிவேடத் தோடு தோற்றி நின்று, முதலடியிலேயே ஜீஷிஂஜ்ஞஷாஶஹெ என்கிறபடியே, ரிஷிசப்தத்தை முன்னிட்டே சரணமடையலா மெனக்காட்டி நிற்கிறபெருமைநன்குதோற்றவில்லையோ? இப்படி களெல்லாங் கொண்டே நம்மாழ்வாரை இங்கு இந்த சலோகத்தில் பராங்குச முநிம், என்று ஏத்தி நின்றுர் போலும்.

இவரிடம் இடைவிடாது அடிமைசெய்ய ஆசையுள்ளதை, இவ்வாழ்வாரே பூர்த்தி செய்துவைக்க வேண்டுமெனக் கருத்திற் கொண்டு, அதற்காக, எப்பொழுதும் தொழுது நிற்கிறபடியைக் காட்டுகிறது, ப்ரணதோஸ்மிநித்யம், என்கிற சப்தங்கள்.

இங்கு சொல்லப்படுகிற சப்தத்தில், இன்னகாரணங்களைக் கொண்டென்ருவது, இன்ன தேசவிசேஷத்தில் என்ருவது, குறிப் பிடாமையினுலே, மனது, வாக்கு, காயம், என்கிற படியுள்ள

மூன்றுவித காரணங்களாலும், அத்ர பரத்ர சாபி, (இவ்விடத்தும், அவ்விடத்திலும்)என்கிறபடி, எங்கும், எப்பொழுதும் தொழுத வண்ணமாக விருக்கிறபடி சொல்லப்படுகிறது. இங்ஙனம் செய்கைக்கு ஒரு பயன் தானுமுண்டோ வென்னில் ? தொழுகையே பயன், என்றும், தொழுது நிற்பதிலுங்காட்டில் சீரிய பயனென்றுமுண்டோ வென்றும் சொல்லப் பட்டபடியாம். ஆக, இந்தச்லோகத்தில், பொய்கை, பூதம், பேயாழ்வார், விட்டுசித்தன், ஆண்டாள், மழிசைப்பிரான், குலசேகரப்பெருமாள், பாணநாதன், தொண்டரடிப்பொடி, கலியன், மதுரகவி, எம்பெருமானார் முதலானவர்களை, நம்மாழ்வாரின் திவ்யா வயவங்களாக நிரூபணம் செய்துகொண்டு, இத்திவ்யா வயவங்களோடு கூடின நம்மாழ்வாரை, நிரத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ:, என்கிறபடியில், எப்பொழுதும் நன்றாய் தலைவணங்கி நிற்கின்றேன் என்பது அருளிச் செய்யப் பட்டது.

இத்தனியன்கள் ஐந்தில், முதன் முதலில், திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பலபடியும் ப்ரமாணங்களோடு பெருமையுடன் பேசி, இவ்வுலகினில் இவைகளைக்கொண்டே அனைவரு முய்யுமாற்றையருளிய, ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனை, ராமானுஜ தயாபாத்திரம், என்கிற தனியனால், ஸ்ரீமந் வேங்கடநாதார்ய த்வதீய சரணத்வயம் । பவத்வத்ர பரத்ராபி மதீயம் சரணம் ஸதா ॥ (ஸ்ரீமானான வேங்கடநாதனென்கிற பெரியவரே உம்முடையதான திருவடிகளிரண்டும், இங்கும், அங்கும், எப்பொழுதும், என்னுடையதான புகலிடமாக இருக்கவேண்டும்) அப்படியருள்புரியவேண்டும். என்றும், வேதாந்த தேசிகனார் பாதமலர் அத்திவத்து மிங்குமரண், என்றும், சொல்லுகிறபடியே வழிபட்டும், இரண்டாவதில், ஆபாதசூடமநபாயி நிதர்சநேஸ்மிந், என்று கொண்டாடும் படியில் இந்ததர்சனம் யாதொரு தீங்குமின்றி திருமால் முதலாக உடையவராளவாக வளர்ந்து வந்திருக்கிறபடியை, இப்படியே நீடூழிவளர்ந்து விளங்கிநிற்குமென்பதற் கறிகுறியாகக்காட்டி, எம்பெருமான் முதலாக, எம்பெருமானாளவும், ஒருசேர்த்தியாக அனுஸந்தித்து குருக்கள் குழாங்களை வணங்கியும், மூன்றாவதில், பெற்ற தாயைக்காட்டி

னும் வளர்த்த தாய்க்கு வாத்ஸல்யம் வளர்ந்து நிற்குமென்பது கொண்டு, அப்பெருமைவாய்ந்த, எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தும், நான்காவதில், எல்லாப்பெருமைக்கும் முழுமுதற் காரணமாய், திருநாவீறுடைய பிரானென்று பிருதங்கொண்ட, நம்மாழ்வாரை, நமக்கு, எல்லாவுறவு முதலியனவும் அவரேயென அடிபணிந்தும், ஐந்தாவதில், கீழ். ச்லோகத்தில் பணிந்த நம்மாழ்வாரை, அவருக்கு அவயவங்களாக விளங்கும் மற்று மாழ்வார்களுடன் ஒரு சேர்த்தியாய்க்கொண்டு அநுஸந்தித்து, மெய்யடியார்கள் தம், ஈட்டங் கண்டிடக்கூடு மேல் அதுகாணும் கண்பயனாவதே, என்றும், இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு, என்றும், ஸூக்திகளில் சொல்லுகிறபடி மஹான்களின் திரளைக்காண ஆசையுள்ளவனாகி, ப்ராணப்ரயாணபாதேயம் ஸம்ஸாரவ்யாதிபேஷஜம், என்றும், பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தனாம்ருதம் என்றும் எம்பெருமான் திருநாமத்தைச் சொல்லப் பெருமை படுத்திப் பேசியிருக்கிறபடிகளை யடியொத்திய, [illegible] குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் (ஆசிரியரின் திருநாமத்தை எப்பொழுதும் ஜபிக்க வேண்டும்) என்றிவைமுதலிய கட்டளைகளைக்கருத்திற் கொண்டு ஆழ்வார்களின் திருக்கல்யாண குணங்களை வெளியாக்க வல்ல திருநாமங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்களை எப்பொழுதும், இங்குமங்கும், தொழுதவண்ணமாக விருக்கிறேனென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தனியன்கள் நாலாயிரத்திற்கும் பொதுவானதாகை [illegible]லே இவைகளை, எந்த ப்ரபந்தத்தை எப்பொழுது ஆரம்பித்து ஓதத்தொடங்கினாலும், அப்பொழுதெல்லாம் அநுஸந்திக்க வேண்டியதென்று பூர்வாசார்யர்கள் நியமித்ததாக விருக்கும்.

இங்ஙனம், ஆசிரியர்களையடிபணிந்தே ஓதவேண்டுமென்பது குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் (புத்திமான் ஆசிரியரை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டும்) என்று ஆரம்பித்து, தானிந்த ரஹஸ்யங்களை யநுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் ஆசார்ய பரம்பரையையநுஸந்திக்கையும், விதிஶேஷ ப்ராப்தம்: (பலமான கட்டளையினால் ஏற்பட்டதாகிறது) இவ்வாசார்யர்களுடைய வநுஸந்தானம், [illegible] (தகாத வார்த்தையைப் பேசும்

படி நேர்ந்து அப்படி பேசும் பக்ஷத்தில் அப்படிப் பேசின உடனே மஹான்களை மனதினால் நினைக்க வேண்டும்) என்கிறபடியே, ப்ரதிஷித்த ஸம்பாஷணத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமுமாம், என்கிற ஸ்ரீ தேசிகனருளிய குருபரம்பரா ஸார வாக்கியங்களாலும், ஊஹாரஹாத்வ தச்ஷ்வாஜன ஸாரணம் ஜெயஸிகா விதூ: (இங்கும் அங்கும் அம்மஹான்களினுடைய திருவடிகளை ரக்ஷகமாக ஆசிரியர்கள் அறிகிறார்கள்) என்று சிஷ்யக்ருத்யாதிகாரத்தில் காட்டப்படுகிற ச்லோகம் போன்ற மற்றும் ப்ரமாண வாக்கியங்களாலும், எளிதிலறியக் கூடியதேயாகுமன்றோ?

ஆகவே, இக்கால், இந்த ஐந்து தனியன்களாகிற ஐந்து பணிக்கங்கள் சேர்ந்த, பதக்கமே, பக்தியுடையார் சித்தத்தில் சிறந்த வணிகலனாக அணிய அமையுமென்பதும், இதைப்பணிந்த மாத்திரத்திலேயே, உலகளந்த மாணிக்கமான, எம்பெருமான் தானும் இவர்கள் சித்தத்தில் சேர்ந்து என்று மகலாதிருப்பனென்பதும், நிரூபணம் செய்து தெளிய வறியப்படுகின்றது.

இத்தனியன்களின் போக்யதையை விரிக்கப்புகில் எழுதி மீள வொண்ணாதபடி விளங்கும். ஆதலால், ஏதோ, ஒருபடி சிறிது அநுபவ ப்ரகாரமிருந்தபடி இங்கு காட்டப்பட்டது. இதன் மற்றும் போக்யமான விரிவுகளையெல்லாம் பூர்வர்கள் வ்யாக்யானங்களை ஓதியுணர்ந்திருந்தவர்கள் தன்பால் ஆகாரவாப்படி பணிந்து கேட்டு அக மகிழ்ப்பாராகம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குடந்தை

இளையவில்லி,

தி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் இயற்றிய

பொதுத் தனியன்களின் உரை

முற்றுப் பெற்றது.

களையும் செய்யயோக்யமான நிலமாகிய பரமபதத்தை அடைகிற தில்லை என்கிறார்.

இமையாத:—நல்லறிவுடன் கூடின மனமென்றும் உட்கண்ணால் அஜ்ஞானமாகிறவிருளை நீக்கி ஜீவாத்மாவின் தன்மைகளையும் ஈச்வரனுடைய தன்மைகளையும் உள்ளபடி அறியாமலும், புறம்பே செல்கிற ஐம்புலன்களை அடக்காமலும் காமபுருஷார்த்தத்திலீடுபட்டு மாதர்களை அணைத்துத்திரிபவர்கள், நாகத்தணைவான் நகரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை எப்படி அடைவார்கள்? என்று வினவுகிறார். பரமபதத்தையடைய ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட பக்தியோகாதிகள் இல்லாததுடன் விபரீதஸாதனங்களையும் பூர்ணமாகப் பெற்றவர்கள் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடையாமல் இந்த பிரகிருதியிலே ஸஞ்சரிப்பார்கள் என்றபடி.

இப்பாசுரத்தில், "ஆகத்தணைப்பார்" என்கிற பதத்திற்கு சரீரத்தில் அணைத்துக்கொள்கிறவர்கள் என்று பொருள். இங்கு செயப்படுபொருள் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் ஸ்திரீகளை என்கிற பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும்.

அணைவரே:—என்கிற பதத்தின் இறுதியிலுள்ள ஏ என்பதற்கு எதிர்மறைப்பொருள் கொண்டு அணைவரோ என்றும் அர்த்தம் கொள்க. இங்ஙனம் பொருள் கூறினால் மாதர்களை அணைத்துத்திரிபவர் பரமபதத்தையடைவரோ? என்று கீழ்ச்சொல்லிய தாத்பர்யம் விளங்கும்.

இங்கு வேறு விதமாகப்பொருளுரைப்பாருமுண்டு. அதாவது உலகில் கர்மபாவநர் என்றும் ப்ரஹ்மபாவநர் என்றும் உபயபாவநர் என்றும் மூவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் உண்டு. தெய்வத்தை நினையாமல் கருமங்களையே செய்துகொண்டிருப்பவர் கர்மபாவநர், தெய்வத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர் ப்ரஹ்மபாவநர். சில ஸமயங்களில் ஸம்ஸாரத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டும் சிலஸமயங்களில் தெய்வத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் இருவிதமாகப் போதுபோக்குகிறவர்கள் உபயபாவநர். இப்பாட்டில் இம்மூன்றாவது அதிகாரி சொல்லப்படுகிறார். முன்னடிகளால் கர்மபாவனையுள்ளவர்கள் என்பது விளங்கும்.

ஆகத்தணைப்பார்:—என்றவிடத்தில் பரமபுருஷனை என்கிற பதத்தை சேர்த்துக்கொண்டு பரமபுருஷனை மார்பில் தரிப்பவர்கள் என்று ப்ரஹ்மபாவனை சொல்லப்படுகிறது. ஆகமூன்றடிகளால் உபயபாவநர் என்ற அதிகாரி சொல்லப்பட்டார்.

ஆகவே ஸம்ஸார சிந்தையும் ஈச்வரசிந்தையுமாயிருப்பவர்கள் பரமபதத்தை அடைவார்களோ? "கடையறப்பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றியவனவைகாண்கொடானே" "போகம் நீயெய்தி பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய் என்ற பொன்னருள்" என்கிற மற்றையவர்களின் பாசுரப்படி, பிரகிருதியிலும் ஆசையைவிடாமல் ஈச்வரனையும் இடையே நினைத்திருப்பவர்கள் பரமபதத்தை சேருகிறதில்லை என்று.

மற்றும் சிலர் அணைவரே என்பதற்கு அடைவர்கள் என்றே பொருள்கூறி, இந்திரியஜயம் செய்யாவிடினும் ஸர்வேச்வரன் பரமகிருபையால் மேல் விழுந்தால் அவனை விலக்காமல் "மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி" என்றபடி மார்பிலே தரித்துத்துதித்தால் நாகத்தணையான் நகரத்தை நாடுவர்கள் என்பது நிச்சயம். நம்முடை இந்திரியங்களோடும் பட்டிமேய்ந்து திரிந்தபோதிலும், அவ்வீசன் தயையினால் தூண்டப்பட்டு வரவே, நாம் ஆபிமுக்யத்துடன் இருந்தால் அதனாலேயே மிகவும் திருப்தியடைந்த பரமபுருஷன் தனது பட்டணமாகிய பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறான்.

"விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்" என்றபடி முக்தியைக்கொடுக்க த்வரையுடனிருக்கிறவன் நம்மால் செய்யப்படும் தனக்கு ப்ரியமான ஒரு வியாஜத்தையே அபேக்ஷிப்பதால், நாம் விஷயாந்தரங்களிலே அலைந்துகொண்டிருந்தபோதிலும், அவனுடைய தயையால் ஒரு சமயத்தில் அந்த ஸர்வேச்வரன் குணங்கள் நெஞ்சில் தோன்றினால், அதை மறக்காமல் எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தால் அதையே பெருவிலையாகக்கொண்டு நமக்கு பரமபதத்தை கொடுக்கிறான் என்றுரைப்பர்கள். இப் பக்ஷத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய தயை என்னும் குணம் புகழப்பட்டதாகும்.

நாகத்தணையான்நகர்:—இப்பதங்களால் ஒருதேச விசேஷத்தில் சென்று அநுபவிக்கப்படுகிற ஸுகம் மோக்ஷமெனப்படும் என்ற

பொருள் விளங்கும். ஆதலால் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலே சென்று ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் கலங்காப் பெருநகரையடைந்து ஸ்வரூபமான கைங்கரியங்களைச் செய்வது முக்தியென்னும் மதம் வரையப்பட்டதாயிற்று.

நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறை பயந்த பண்பன்—பெயரினையே
புந்தியால் சிந்தியா தோதியுருவெண்ணும்
அந்தியாலாம் பயனங்கென். (33)

நான்முகற்கு	பிரமதேவனுக்கு	பெயரினை	நாமங்களை
பூமேல்	(நாபியிலுள்ள) மலரின்மேல்	புந்தியால்	மனத்தால்
		சிந்தியாது	நினைக்காமல்
நகரம்	வசிக்குமிடத்தை	ஓதி உரு எண்ணும்	ஜபம் செய்து கணக்கிடுதான
அருள்புரிந்து	கிருபையுடன் கொடுத்தும்	அந்தியால்	ஸந்த்யாவந்தனாதி கர்மங்களால்
பகர	(அதிகாரிகளுக்கு) சொல்லும்படி	அங்கு	அவ்விடத்தில்
மறைபயந்த	வேதத்தைக்கொடுத்த	ஆம் பயன்	ஏற்படும் பொருள் பிரயோஜனம்
பண்பன்	நற்குணங்களையுடைய ஸ்வாமியின்	என்	என்ன? (யாதுமில்லை)

ஸ்ரீய: பதியான பத்மநாபன் தனது நாபியிலுண்டான நான்முகனுக்கு தனது நாபீகமலத்தையே இருப்பிடமாகச் செய்து கொடுத்தான். பிறருக்கு உபதேசிக்கும்படி வேதங்களையும் சொல்லிவைத்தான். இப்படி உபகரிப்பவனை புருஷனுடைய நாராயணாதி நாமங்களையும் அதன் அர்த்தங்களையும் மனத்தில் சிந்தியாமல் செய்யப்படும், நூறு—ஆயிரம்—என்று எண்ணிக்கையையே பயனைக் கொண்ட ஸந்தியாவந்தனத்தால் யாதுபயன் ஏற்படும்? பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்திற்கு பகவத்தியானம் இல்லாத கேவல கர்மங்கள் எப்படி உதவியாகும்? என்கிறார்.

நகரமருள்புரிந்து:—உலகில் உயர்ந்த அரசர்கள் தனக்கு அந்தரங்கர்களான பெரிய உத்யோகஸ்தர்களை தனக்கு ஸமீபத்தி

லேயே பெரியமாளிகைகளைக்கட்டி அமர்த்திவைக்குமாப்போல் ஸர்வேச்வரன் பிரமதேவனை தனது நாபியிலேயே அமரச்செய்தான்

மறைபயந்த:—மத்ஸ்யஹம்ஸாதி ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு வேதங்களை உபதேசித்தான்.

பண்பன்:—இப்படி பிறருக்கு உதவுவதே ஸ்வபாவமாகவிருக்கிறவன்.

பெயரினையே:—ஈச்வரனுடைய குணங்களையும் வீரச்செயல்களையும் பரக்கச்சொல்கிற திருநாமங்களைச்சொல்லி, அவனைத் திருப்தி செய்விக்காமல், மனதில் வேறு விஷயங்களை நினைத்துக்கொண்டு, நூறு—ஆயிரம், என்று வாயால் உறுப்போடும் ஸந்தியாவந்தனத்தால் பயன் ஏற்படாது—ஸந்த்யாவந்தனம் என்பது மற்ற கர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணம். ஈசனைச்சிந்தியாது செய்யப்படும் கேவலகர்மங்கள் பயனற்றவை என்றபடி பகவதாராதன ரூபங்களான கருமங்களின்றி மற்றவை பரமபதத்தையடைவிக்க சக்தியற்றவைகள்.

பரமனிடம் பக்தியின்றி செய்யப்படும் கருமங்களால் ஏற்படும் பயன் பரமபதத்தில் இல்லை. கேவல கருமங்களைச் செய்பவர்கள் பிரகிருதிலேயே சுற்றுவர்கள், என்பதாம்.

என்றொருவர் மெய்யென்பரேழுலகுண்டு, ஆலிலையில்
முன்னொருவனாய முகில் வண்ணா—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால், பேரமர்க்கண்
ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு. (34)

முன்	முன்னொருகாலத்தில்	நின் உருகி	உன்னிடம் அன்புள்ளவள்போல் நடித்து
ஏழுலகு உண்டு	உலகங்களேழையும் புஜித்து	முலைதந்தாள்	முலைகொடுத்த
ஆல்இலையில்	ஆலமரத்தினிலையில்	பேய் தாய்	தாயாய்வந்தபூதனையென்கிறபேய்
ஒருவனாய்	ஒப்பற்றவனான		
முகில்வண்ணா	மேகம்போன்ற திருமேனியையுடையவனே	பேர்ந்திலள்	அங்கிருந்து நகராமல் இறந்துகிடந்தாள்

பேர் அமர் கண்	அந்தப்பெரிய யுத்த ஸ்தலத்தில்	ஒருவர்	நிகரில்லாமுனிவர்
ஆய் தாய்	இடைச்சியான தாய் (யசோதை)	மெய் என்பர்	உண்மையென்கிறார்கள்
முலைதந்தஆறு	முலைகொடுத்த பிரகாரத்தை	என் ?	அது எப்படிப்பொருந்தும் ?

கீழே எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியில்லாமல் செய்யப்படும் கருமங்களாலாவதோர்பயனில்லை என்றார். இப்பாட்டில், அவ் வீசனிடம் பேரன்புகொண்டவர்களுள் ஒருத்தியான யசோதையை நினைத்து அவளை ஒரு சமத்காரமாகப்புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

என்றொருவர்:—உலகேழுமுண்டு ஓராலமிளந்தளிரில் துயின்ற மேகம்போன்ற நிறம்வாய்ந்த பரமா! நீ கண்ணனுயவதரித்தபொழுது கஞ்சனால் தூண்டப்பட்டுவந்த பூதனை, உனக்கு விடம் தீண்டிய முலைகொடுக்க, நீ அவளுயிரையும் உண்டாய். உடனே அவள் பேய்வடிவுடன் மாண்டு கிடந்தாள். அப்பொழுது உன்னிடம் மிகப்பரிவுகொண்ட யசோதை அவ்விஷத்திற்கு மாற்றாக தன்னுடைய முலையை கொடுத்தாள், நீயும் அவளது பாலமுதுண்டாய், என்று அறிவில் சிறந்த முனிவர்கள் நூல்களில் எழுதிவைத்துளார்கள். இது எங்ஙனம் உண்மையாகும்? என்று வினவுகிறார்.

ஒருவள் முலைகொடுக்கவந்து அருகே மாண்டு பிணமாய்க் கிடக்க மற்றொருவள் முலைகொடுத்தாள் என்றால் எப்படி நம்பமுடியும்? உலகத்தில் பிணத்தைப்பார்த்தால் பயமிருப்பது யாவர்க்கு மியல்பேயாகும்.

அதிலும், பேயின்பிணம் கிடக்கிறது, அதிலும் முலைகொடுத்தவள் பிணமாயிருந்தது. அப்பொழுது அசோதை, பிணமென்கிற காரணத்தாலும் தனக்கும் மரணம் நேருமோ என்கிற காரணத்தாலும் அஞ்சியிருந்தாள் என்றால் நம்பமுடியும். அங்ஙனமின்றி அப்பிணம் கிடக்கும்போதே கிட்டிநெருங்கி முலைதந்தாள் ஒருத்தி என்று அறிஞர்களான முனிவர்களும் எழுதிவைத்தார்களே! இது எப்படி உண்மையாகும் என்றபடி.

இத்தால் ஸகலவிரோதிகளையும் ஸம்ஹரிக்கவல்ல கண்ணனை யசோதை அக்கண்ணனிடமுள்ள பேரன்பினால் ஸமீபத்தில்

சென்று முலையூட்டினளென்று கருதி அவளுடைய பேரன்பைக் கொண்டாடியதாயிற்று. ஸர்வேச்வரனிடம் பரமபக்தியே பரமோபாயம் என்று கருத்து.

ஆலிலையில் முன்னொருவனாய:—உலகங்களையுண்டு ஆலிலையில் கிடந்தபொழுது; யாவரும் துணையில்லையே! தாய் தகப்பனுமில்லையே! காப்பார் ஆருமில்லையே என்று வருந்துகிறார்.

பேரமர்க்கண்:—மிகவும் வலிமைவாய்ந்த பூதனை மாண்ட விடமாதலால், யுத்தபூமி என்கிறார்.

அன்றிக்கே:—பேரமர்க்கண் என்பதை ஆய்த்தாய்க்கு அடைமொழியாக்கினால், ஒன்றுக்கொன்று சண்டை செய்கிற கண்களையுடைய யசோதைப்பிராட்டி என்று பொருள். கண்ணழகுவாய்ந்த யசோதை என்றதால் அவளுடைய வடிவழகும் புகழப் பட்டது.

ஆறிய வன்பிலடியார்தம் மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்நீ—தேறி
நெடியோய்! அடியடைதற் கன்றே, ஈரைந்து
முடியான் படைத்த முரண். (35)

ஆறிய	பூர்ணமான	படைத்த	பெற்ற
அன்பு இல்	பக்தியில்லாதவர்களான	முரண்	அபாரமான பலம்
அடியார்	தாஸபூதர்கள்	நெடியோய்	உயர்ந்தவனான உன்னுடைய
தம் ஆர்வத்தால்	தங்களுக்குள்ள அன்பினால்	அடி	திருவடிகளை
கூறிய	சொல்லும் சொற்களை	தேறி	காலக்ரமத்தில் தெளிந்து
குற்றம் ஆ	தப்பாக	அடைதற்கு அன்றே	பெறுவதற்கல்லவா உதவியாயிற்று
நீ கொள்ளல்	நீ கொள்ளாதே		
ஈரைந்து முடியான்	பத்து சிரங்களையுடைய ராவணன்		

கீழ்ப்பாசுரத்தில் யசோதைப்பிராட்டியின் பரிவைப் புகழ்ந்து பேசினார். அதை நினைக்கவே, தன்னிடமுள்ள பகவத் பக்தியை

யும் ஆராய்ந்துபார்த்தார். யசோதையின் பக்திக்கும், தன்னுடைய பக்திக்கும் நெடுந்தூரம் வாசியிருப்பதுபோல் தோன்றிற்று. உடனே தன்னை இகழ்ந்துகொண்டார். நாம் அப்பகவனைப் பாடிப் புகழ்வது தகுமோ? என்றார். நாம் இப்படிப் பாடுவது, மேல் வேஷமே, என்று தன்னைநொந்துகொண்டார். பிறகு ஒருவாறு தேறி தனது குற்றங்களைப்பொறுத்தருளவேணுமென்று ஈச்வரனைப் பிரார்த்திக்கிறார் இப்பாட்டில்.

ஆறியவன்பில்:—பரிபூர்ணமான பக்தியில்லாமலும், பக்தியுள்ளவர்கள்போல் நடிக்கும் அடியவர்கள் உள்ளன்பின்றிக்கூறிய பாசுரங்களை நீ குற்றமாகக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில் நீ உன்னிடம் மிகுந்த த்வேஷமுள்ளவர்களுக்கும் அருள்புரிந்திருக்கிறாயே? த்வேஷமுள்ளவர்களுக்கு அருள் புரிந்தாய் என்றால் அன்புள்ளவர்போல் நடிப்பவருக்கு அருள் புரியலாகாதோ? பத்துத் தலைகள்படைத்த ராவணன் ப்ராணேப்யோபி கரீயஸீ என்கிற உன் உயிரிலும் உயர்ந்த பிராட்டியை அபஹரித்தான்; உன்பால் மிகுந்த சினங்கொண்டு ஏசினான். அவனே தனது மறுபிறவியில் (சிசுபாலன் என்றபிறவியில்) உய்ந்துபோனான். இராவணன் செய்த கொடுஞ்செயல்கள் மறுபிறவியில் உன்னையடைய உதவியாயிற்றென்றால், பக்தியுள்ளவர்போல் நடிப்பவர்களுடைய பாசுரங்கள் உன்னையடைய ஸாதனமாகாதோ? ஆகையால் என் செய்கைகளைப் பொறுத்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் த்வாரபாலகர்களான ஜய விஜயரென்பவர்கள், ஸநகாதிகளுடைய கோபத்திற்காளாகி, சபிக்கப்பட்டு, மூன்று பிறவிகளில் பகவத்விரோதிகளானார்கள், முதல் பிறவியில் ஹிரண்யகசிபு—ஹிரண்யாக்ஷனெனப்படுவார்கள்.

இரண்டாவது பிறவியில் இராவணன்—கும்பகர்ணன் எனப்படுவர், மூன்றும் பிறவியில் சிசுபாலன் தந்தவக்ரன், எனப்படுவர். பிறகு அவர்கள் முன்போல் த்வாரபாலகர்களாயினார் என்கிற சரிதம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

இங்கு இராவணன் தனது மறு பிறவியிலும் ஈசனுக்குப் பகைவனாகவே இருந்துகொண்டு இறுதியில் அவ்வீசனை அடைந்தா

னென்பதால் யாவரும் த்வேஷத்தால் உய்ந்துபோகலாமென்ப நினைக்கலாகாது. ஆழ்வார்கள் பரமபுருஷனிடம் கரைபுரண்ட கடலிற் பெரிய காதல் வாய்ந்தவர்களாதலால் எவ்விதத்தாலாவது எனுடைய நினைவு நமக்கு வேண்டுமென்பதை நினைத்து சிசுபாலர்கள் த்வேஷத்தாலும் பரகதியை அடைந்தார்களே, என்றருளி செய்யும்படியிருக்கும். கடைசியில் பேசினேன் ஏசமாட்டேன் என்று ஸ்னேஹத்துடன் கூடிய நினைவென்னும் பக்தியினாலே. அவனை அடைய ஆசைப்படுவார்கள். ஆதலால் கோப்ய: காமா பயாத்கம்ஸ: த்வேஷாத் சைத்யாதயோ ந்ருபா: என்பதுவும் அவ்வவ்வோ அதிகாரி விசேஷநியதமென்பது அவரவர்களின் சரிதங்களாலேயே தெளியவரும்.

முரணை வலிதொலைதற் காமென்றே, முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே—இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னாழிக்கையால், நீ
மண்ணிரந்து கொண்டவகை. (36

முன்னம்	முன்பு ஒருகால்	நீ	நீ
தரணி	பூமியை	மண்	பூமியை
தனது ஆக தானே	தனக்கு சேஷமே என்று நினைத்திருந்த	இரந்துகொண்ட	(மஹாபலியிடம்) யாசித்த
இரணியனை	ஹிரண்யகசிபுவை	வகை	பிரகாரம்
புண் இரந்த	புண்ணாகும்படி கிழித்த	முரணை	(சேதனர்களின்) கொடிய
வள் உகிர் ஆர்	கூர்மையான நகங்களுடன் கூடிய	வலி	அஹங்கார மமகாரங்களை
பொன் ஆழி கையால்	அழகான சக்கரமேந்திய கையால்	தொலைதற்கு ஆம் என்றே	போக்குவதற்கென்று அல்லவா ?

இப்படி தன்னை இகழ்ந்துகொண்டு தான் கூறியவைகளைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்ட பிறகு உலகிலுள்ள ஸம்ஸாரிகள் அஹங்காரமமகாரங்களால் நலியப்பட்டுப் பகவானை நினைக்கவில்லையே என்று, நாட்டாருக்காக இரங்கி, நீ வாமனனாய் மண்ணிரந்தது உலகத்தார் உன்னை வணங்கவேணுமென்ற வெண்

ணத்தாலன்றோ! அங்ஙனம் நீ நீர்மையுடனிருக்க ஸம்ஸாரிகள் ஏன் உன்னை நினைப்பதே இல்லை? என்று அப்பகவானையே வினவுகிறார்.

முரணை:—முன்பொருகால் ஈரேழுவையகங்களையும் தன்னுடையது என்று நினைத்து தனது வலிமையால் விண்ணவர்களையும் வென்று வெண்குடை நிழலில் அரசுபுரிந்த ஹிரண்யகசிபு என்பானொரு அஸுரனைத் தொலைக்க நரசிங்கமாய்த் தோன்றி தனது கூர்மையான கைநகங்களால் அவ்வஸுரனை இரு பிளவாக்கிழித்துப் பொகட்டு உலகங்களைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட பெருமான், மற்றொருகால் இவ்வுலகங்களை தன்னதென்றபிமானித்த மஹாபலிச் சக்ரவர்த்தியிடம் மூன்றடி மண் இரந்து பெற்று எல்லாவுலகங்களையும் தன் தாளால் அளந்து தான் ஈச்வரனென்று காண்பித்தான். இரணியனைக்கொன்றதுபோல் மஹாபலியையும் கொல்லலாகாதோ? அந்த திருக்கைகளையும் திருவுகிர்களையும் உபகரணங்களாக அடையப்பெற்றிலனோ? நமக்கு ஸ்வாமியானவன் இங்ஙனம் ஸுலபன் என்று ஸம்ஸாரிகள் அறியவேணுமென்றல்லவோ அவன் மண்ணிரந்தது ஸம்ஸாரிகள் ஏன் இதனை உணரவில்லையென்று திருவுள்ளத்தில் கருதி இதனை ஈசனிடம் விண்ணப்பம் செய்தார்.

வகையறு நுண் கேள்வி வாய்வார்கள், நாளும்
புகை விளக்கும் பூம் புனலு மேந்தித்—திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே, வெண்
மதியவாய் மாலுகந்த வூர். [சங்க

வகை அறு	வேறுமார்க்கங்களைத் தொலைக்கவல்ல	பூம் புனலும்	புஷ்பத்தோடு ஜலத்தையும்
நுண்	நுட்பமான	ஏந்தி	வஹித்துக்கொண்டு
கேள்வி	சிரவணத்தை	திசைதிசையின்	பிரதிதிக்குகளிலிருந்தும்
வாய்வார்கள்	பெற்றவர்களான	சென்று	புறப்பட்டுப்போய்
வேதியர்கள்	வேதார்த்தங்களை உணர்ந்தவர்கள்	இறைஞ்சும்	ஸேவிக்கப்படும்
நாளும்	ஒவ்வொருதினமும்	வேங்கடமே	திருவேங்கடமலையே
புகை	தூபத்தையும்		
விளக்கும்	தீபத்தையும்		

வெண்சங்கம்	வெளுப்பான ஸ்ரீ சங்கத்தை	மால்	ஸ்வாமி
ஊதிய	வாசிக்கிற	உகந்த	விரும்பி வஸிக்கிற
வாய்	திருவதரத்தையுடைய	ஊர்	தேசமாகும்.

ஸம்ஸாரிகளான சேதனர்கள் நாங்கள் அவனவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானோமே எங்ஙனம் அவனைக் காண்பதென்று வினவ, அவ்வீசனன்றோ! திருவேங்கடமலையில் நித்யவாஸம் செய்கிறானென்று சொல்லி திருமலையை அநுபவிக்கிறார் போலு மிப்பாட்டில்.

வகையறு:—ஸாதநாந்தரங்களையும், பிரயோஜநாந்தரங்களையும் தேவதாந்தரங்களையும் பற்றுவதற்கிடான பொய்நூல்களை மெய்நூல்களென்று வாசித்துக் கேளாமல் பரமநுட்பமான தர்மங்களைக் கேட்டுணர்ந்த வைதிகர்கள் திரள்திரளாக எட்டுத்திசைகளிலிருந்தும் வந்து தூபதீபாதிகளை ஏந்தி வணங்கி வழிபட்டு பலபடியாகத் துதி செய்யும் திருவேங்கடம் என்னும் மலை முன்பு பாரதப்போரில் பாண்டவர்களுக்காக சங்கமூதிய கண்ணன் உறையுமிடம். ஸம்ஸாரிகளும் சென்றநுபவிக்கலாமென்று கருத்து.

வகையறு:—உலகில் சிலர் தீர்த்தங்களில் மூன்றுவேளைகளிலும் மூழ்கி எழுந்துகொண்டிருப்பார்கள். மற்றும் சிலர் ஜபம் செய்துகொண்டேயிருப்பார்கள். அவைகளைப்பார்த்து மற்றவர்களும் இது தான் பெரிய ஸாதனமென்று நினைத்து மூழ்குவார்கள் ஜபம் செய்வார்கள். அங்ஙனம் கண்களில் படுகிறவைகளையெல்லாம் செய்துகொண்டு திரியாமல் ஜீவபரஸ்வரூபங்களையும் உபாயங்களையும் உள்ளபடி கேட்டுணர்ந்தவர்கள்.

வேதியர்கள்:—வேதார்த்தங்களை அறிந்தவர்கள். வேதங்களில் பரம்பொருளாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷன் நித்யவாஸம் செய்கிறானென்று பரம்பொருளை நாடி திருவேங்கடத்திற்குப் போகிறார்கள்.

வெண்சங்கம்:—பாரதப்போரில் அர்ஜுனன் ரதத்தில் ஸாரதியாயமர்ந்து எதிரிகள் கலங்கும்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தை ஊதிய

கிருஷ்ணன். இந்த அடைமொழியால் விரோதிகளைப்போக்கும் வல்லமையும் ஆச்ரித பக்ஷபாதமும் விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

உகந்தலூர்:—என்பதால் கலங்காப்பெருநகரான பரமபதத்தைக்காட்டிலும் அவ்வீசன் அதிகமாக உகக்குமிடம் திருவேங்கடம். "மாயாவீ பரமாநந்தம் த்யக்த்வா வைகுண்டமுத்தமம். ஸ்வாமி புஷ்கரிணீ தீரே ரமயா ஸஹ மோததே" என்கிற பிரமாணத்தையும் உணர்க. திருவேங்கடம் என்கிற திருநாமத்தாலேயே நம் பாபங்களெல்லாம் அத்திருமலையைஸேவித்தவாறே தொலையுமென்பது விளங்கும்.

ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால் யானை
பேர வெறிந்த பெருமணியை—காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே, மேலசுரர்
எம்மென்னு மாலதிடம். (38)

ஊரும்	ஊர்ந்து ஸஞ்சரிக்கிற	மின் என்று	மின்னலென்று நினைத்து பயப்பட்டு
வரி அரவம்	(தேஹத்தில்) பல வரிகளையுடைய ஸர்ப்பமானது,	புற்றடையும்	புற்றினுள் நுழையுமிடமான
யானை	யானைகள்	வேங்கடமே	திருவேங்கட மலை
பேர	(தங்கள் புனத்திலிருந்து வெளியில்) செல்வதற்காக	மேல சுரர்	நித்யஸூரிகள்
ஒண்குறவர்	ஒப்பற்றவேடர்கள்	எம் என்னும்	எங்கள் ஸ்வாமியென்று கொண்டாடும்
எறிந்த	வீசி அடித்த	மாலது	ஸ்வாமியினுடைய
பெரு மணியை	உயர்ந்த மாணிக்கத்தை	இடம்	நித்யவாஸம் செய்யும், தேசம்.
கார்உடைய	மேகங்களில் ஒளிக்கிற		

கீழ்ப்பாட்டில் திருவேங்கடமென்னும் திருப்பதி இப்புவியிலுள்ள வைதிகர்களுக்குப் புகலிடம் என்று சொல்லி இப்பாட்டில் நித்யஸூரிகளுள்பட எல்லாருக்கும் உத்தேசமாயிருக்கும் திருவேங்கடமலை, என்று திருமலையின் சிறப்பைப்பேசுகிறார்.

ஆழ்வார்களுக்கு ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் பரமபக்திபோல் மற்ற பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பமளவான ஐச்வர்யங்களில் வெறுப்பும் இயற்கையிலேயே நடமாடும். அத்துடன் பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களில் அப்பகவனிடம்போல் பரமபக்தியுடன்கூடிய பரமப்ராப்ய புத்தியும் இடைவிடாது நிற்கும். அவர்கள் பெருமானை வேண்டும்போது, அவன் உகந்து வாஸம் செய்கிற நிலங்களில் ஏதேனுமொரு பிறவி பிறக்கும்படி நீ அருளவேணுமென்று கேட்பர்கள், குலசேகரப்பெருமாள் திருமலையில் குருகு, மீன், முதலிய பிறவிகளையும் வேண்டி, கடைசியில் "எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே" என்று ஏதாவது ஒரு ஜந்மம் திருமலையில் கிடைத்தால் போதுமானது என்றார். ஸ்ரீஆளவந்தார், தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீட ஜந்ம மே | இதராவஸதேஷு மாஸ்மபூதபி மே ஜந்ம சதுர் முகாத்மநா | என்று பாகவதோத்தமர்களுடைய திருமாளிகைகளில் ஒரு புழுவாயிருக்கலாம், தெய்வத்தை நினையாதவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகப் பிறவியும் வேண்டாமென்கிறார். ஆதலால் பரமைகாந்திகள் எம்பெருமானையும் திருப்பதிகளுடைய போக்யதையாலே அத்திருப்பதிகளில் வாஸஞ்செய்யும் ஸகல ஜீவராசிகளையும், மேலான பக்தியுடன் துதிசெய்வார்கள். திருமங்கையாழ்வார், சிங்கவேழ்குன்றம், என்கிற அஹோபிலமென்னும் திருப்பதியை அநுபவிக்கப்புகவே அங்கு வழிபறிக்கும் வேடர்களுடைய ஆரவாரத்தையும் உத்தேச்யமாகக் கருதினார். இப்படி ஆழ்வார்கள் அநுபவத்திற்கிணங்க இப்பொய்கையாழ்வாரும் திருமலையில் வர்த்திக்கிற மலைப்பாம்புகளையும், யானைகளையும், குறவர்களையும் பயிர்களின் செழிப்பையும், உயர்ந்த மாணிக்கங்களையும், கண்டு மகிழ்ந்து அம்மலையின் போக்யதையை அழகாகப்பேசுகிறார்.

குறவர்கள் தினைப்புனங்காக்கும் தொழில்வாய்ந்தவர்கள், என்பது மிகப்ரஸித்தம், அதாவது புஞ்சை நிலங்களில், மிருகங்கள் மேய்ந்து பயிர்களை அழிக்காமலிருக்கும்பொருட்டு உயரமாக ஒரு குடில் கட்டிக்கொண்டு அதிலமர்ந்து நான்கு திசைகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்து மிருகங்களோ பக்ஷிகளோ பயிரை அழித்தால் உடனே அவைகளைத் துரத்தி ஓட்டிப் பயிரைக்காப்பார்கள். இதை

புனங்காப்பது என்று சொல்லுவார்கள். அவ்வண்ணம், திருமலையில் திருவேங்கடநாதனுடைய திவ்யகடாக்ஷத்தால் புஞ்சை நிலங்கள் செழித்து வளர்ந்த பயிர்களுடைய தான்ய ஸம்ருத்தியுடன், விளங்குகின்றன. குறவர்கள் மிகவும் பரிவுடன் அந்நிலங்களுக்கு காவலிருக்கிறார்கள், அது சமயம் மலைகளில் இயற்கையாக வஸிக்கும் யானைகள் அப்பயிர்களை அழிக்க புஞ்சைநிலங்களில் நுழைகின்றன. அவைகளை துரத்துவதற்கு, உலகத்தில் கற்களையெடுத்து அடித்துத்துரத்துவதுபோல் குறவர்கள் அங்கு கீழே இறைந்து கிடக்கும் உயர்ந்த மாணிக்கக்கல்களை எடுத்து யானைகள்மீது எறிகிறார்கள், அப்பொழுது அந்தயானைகளை விழுங்கி சாப்பிடுவதற்கு மலைப்பாம்புகள் வெளியில் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன. குறவர்கள் மாணிக்கக்கற்களை எறிய அதன் ஒளியைப்பார்த்து இது மின்னலோ என்று நடுங்கி அப்பாம்புகள் புற்றுகளில் நுழைந்து ஒளிந்துவிடுகின்றன. இங்ஙனம் பாம்புகள் ஒளியும் திருவேங்கடமலையை நித்யஸூரிகள் எங்கள் ஸ்வாமி வாஸம் செய்கிற இடம் என்று கொண்டாடுகிறார்கள்.

இப்படி குறவர்கள், பயிர்களை அழிக்கும் யானைகளை துரத்துவதற்கு மாணிக்க ரத்நங்களையெறிய அதினொளியைக்கண்டு, மின்னலோ என்று நினைத்துபாம்புகள் புற்றுகளில் மறைகின்றன, என்ற வர்ணனையால். அம்மலையில் நிலங்கள் தான்யங்களுடன் செழித்து வளர்ந்திருக்கின்றன, என்றும், யானைகள் மலிந்து வஸிக்கின்றனவென்றும், மாணிக்கக்கல்கள் கீழே இறைந்து கிடக்கின்றன, என்றும், மலைப்பாம்புகள் இருக்கின்றன என்றும், அம்மலையின் பெருமை பேசப்பட்டது.

மலைப்பாம்புகள், யானைகளை விழுங்கி சாப்பிடுமியல்புடையன வென்று தமிழ் நூல்களில்மிகப் பிரஸித்தமான விஷயம், திருமங்கையாழ்வாரும் "காரியமாமுகில் படலங்கள் கிடந்தவை முழங்கிட களிறென்று பெரிய மாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதியெம்பெருமானை" என்கிற பாசுரத்தில் மலைப்பாம்புகள், மேகங்களைக்கண்டு யானை என்று பிரமித்து விழுங்குவதற்கு மலைபோல் பெயர்ந்து ஸஞ்சரிக்கின்றன என்று திருப்பிரிதி என்னும் திருப்பதி

யைப்பேசினார். அதுபோல், திருமலையில் பாம்புகள் யானைகளை விழுங்கத் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

பாம்புகள், இடிக்கு பயப்படும் இயல்புடையன. இடிக்கு முன்னம் மின்னல் தோன்றும். ஆதலால் மின்னலைக்கண்டதும் இடிவிழப்போகிறதென்று நினைத்து புற்றுக்குள் நுழைந்து மறையும். ஆதலால் யானைகளை அடிப்பதற்கு எறிந்த மாணிக்கங்களின் ஒளியைக்கண்டு மின்னலென்று நடுங்கி மறைகின்றன. இப்பாசுரத்தின் கருத்தை, நாகத்தின் மேற்குறவர் நன்கெறிந்த மாணிக்க, மேகத்தின் மின்புரையும் வேங்கடமே: மாகத்தின் மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் வாயுண்டுமிழ்ந்தளந்த காத்தாண்ட மண்டலத்தார் காப்பு. என்ற பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருடைய திருவேங்கடமாலையிலுள்ள செய்யுளில்காணலாம்.

இவ்வாழ்வார் திருமலையின் போக்யதையாலே அங்குள்ள திர்யக் ஜாதிகளையும் பெருமாளைப்போல் வர்ணிக்கிற பெருமையைப் பார்த்தால் திவ்யதேசங்களுடைய மேன்மை விளங்கும்.

ஊரும் வரிஅரவம்—அப்பாம்புகள் திருமலையைவிட்டு கீழே இறங்குகிறதில்லை என்பது ஊரும் என்பதால் த்வனிக்கிறது. வரி பாம்புகளிடமுள்ள உத்தேச்யதையால் அவைகளுடைய அவயவங்களையும் பேசுகிறார். உடம்பில் பலகோடுகள் பிரகாசிக்கின்றன என்றபடி.

ஒண் குறவர்—பெருமையுள்ள குறவர்கள் என்றபடி. பெருமையாவது—தலைமுறை தலைமுறையாய் திருமலையில் வாஸம் செய்வதேயாகும். ‘அக்குறவர்களுடைய முன்னோர்களிலும் ஒருவராவது மலையிலிருந்து இறங்கினர் என்கிற அபவாதம் கிடையாது’ என்கிற வியாக்யான மொழிகளையும் காணலாம்.

மால் யானை—மலைபோல்பெரிய யானைகள் என்பது. குலசேகராழ்வார் போன்ற மஹநீயர்கள் பாம்புமுதலிய வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டு அறிவிலிகள் அறியாவண்ணம் திருமலையெம்பெருமானை எப்பொழுதும் அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் தெரியவரும்.

இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்,
கடந்தது கஞ்சனை முன்னஞ்ச—கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும்வேங்கடமே
பேரோத வண்ணர் பெரிது. (39)

பேர் ஓதம்	பெரிய அலைகளுடைய கடல்போல்	அஞ்ச	பயத்தினால் மாளும்படி
		கடந்தது	சென்றது.
வண்ணர்	வடிவையுடைய பெருமான்	கஞ்சனை	கம்ஸனை.
		கிடந்ததுவும்	பள்ளியமர்ந்ததுவும்
முன்	முன்பு	நீர் ஓதம்	ஜலத்தையும் அலைகளையுமுடைய
இடந்து	(கோரப்பற்களால்) குத்தித் தூக்கியது.	மா கடல்	பெரிய கடலில்.
பூமி	பூமி	பெரிது	பாத்வம் தோன்ற
எடுத்தது	(கைகளால்) எடுத்தது	நின்றதுவும்	நின்றிருந்ததுவும்
குன்றம்	(கோவர்த்தன மென்கிற) மலை	வேங்கடமே	திருவேங்கட மலையிலே

இப்பாட்டில் மீண்டும் திருமலையையே துதி செய்கிறார்.

இடந்தது:—வராஹமாய் பூமியைத் தூக்கினவனும் கோவர்த்தன மலையை குடையா தரித்தவனும் கண்டார் அஞ்சும்படி கம்ஸனைப் பாய்ந்தவனும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக திருப்பாற் கடலில் பள்ளியமர்ந்தவனுமான பரமபுருஷன் திருவேங்கடத்தில் நிற்கிறார் ஆனாலும்! நாம் எந்நாளும் அநுபவிக்கலாம், என்கிறார்.

ஜகத் ரக்ஷணார்த்தமாக சிந்தை செய்வதற்கு ஏகாந்த ஸ்தலமான திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவன் முதலாக சில அவதாரங்களை வரிசையாக இப்பாட்டில் அழகாக அநுஸந்தித்திருப்பதால், க்ஷீராப்தி நாதன் முதலான அவதாரங்களின் பெருமையும் ஏககாலத்தில் திருவேங்கட மலையில் கண்டு களிக்கலாம் என்பது விளங்கும். நாம், ஸ்திரீகள், சோறு தீர்த்தம், முதலிய விஷயங்களில் பேரன்பு கொண்டிருந்தாலும், ஒன்றையும் இடைவிடாது அநுபவிப்பதில்லை. நம்முடைய மனம் நாம் விரும்பும் பொருள்களிலும் நிலையாயிருந்து அநுபவிக்கத் திறமையற்றதாய் எல்லா வஸ்துக்களையும் நினைத்துக் கொண்டு அலைகிறது, ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் நிலை

யின்றி நின்று எங்கும் திரிந்து துக்கத்தையே அநுபவிக்கிறே ஆழ்வார்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்கள் ஆதலால் பெருமா ஸர்வ விதத்தாலும் குடைந்தனுபவித்து தான் பற்றியவிஷயத்தை தவிர வேறொன்றில் சிறிதும் கண்ணோட்டமின்றி களித்து நிற்கிற கள். ஆகையால், இடந்தது பூமி என்று தொடங்கி வரிசையாக ஒ வொரு அவதார சேஷ்டிதங்களையும் உகந்து பாடுகிறார்.

பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ
வெருவிப் புனந்துறந்த வேழம்—இருவிசும்பில்
மீன் வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே, மேலசுரர்
கோன் வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று. (4(

பெருவில்	பெரிய தனுஸ்ஸை யும்	வீழ	விழ
பகழி	பாணங்களையுமு டைய	கண்டு	வேடர்களெறிந்த நெருப்பு என்று கரு
குறவர்	வேடர்கள்	அஞ்சும்	பயப்படுமிடமான
கை	கைகளில் பிடித்தி ருக்கிற	வேங்கடம்	திருவேங்கடம்
		மேல்	முன்காலத்தில்
செந்தீ	சிவந்த நெருப்பை (கண்டு)	அசுரர்கோன்	அஸுரர்களின் அ ச ஹிரண்ய
வெருவி	அஞ்சி	வீழகண்டு	இறந்ததைப்பார்த்
புனம் துறந்த	வயலைவிட்டுப்போன		
வேழம்	யானையானது	உகந்தான்	திருப்தியடைந்த பெருமானுடை
இரு விசும்பில்	விசாலமானவானில்		
மீன்	நக்ஷத்திரம்	குன்று	மலையாம்.

இப்பாசுரத்தில் திருமலையை மற்றொருவிதமாக வர்ணிக்கிறார்.

திருமலையில் குறவர்கள் புஞ்சை நிலங்களுக்கு காவல் செய கிறார்கள். அந்நிலங்களில் பயிர்களை மேய்வதற்கு யானைகள் இ வில் ஓடிவருகின்றன, அவைகளைத் துரத்துவதற்கு குறவர்க நெருப்புப்பந்தங்களைக்கொளுத்தி எறிகிறார்கள். யானைகளும் அ குறவர்களின் வில்லையும் பாணங்களையும் அவர்களெறிகிற தீப்ப தங்களையும் கண்டு பயப்பட்டு, இனி இந்த நிலங்களில் அறுவடை யாகி, திடலாயிருந்தாலும் நுழைகிறதில்லை என்று நிச்சயித்து ஓ

சரணமடைந்து, உன்னை எல்லாப்படிகளிலும் ரக்ஷகனாகக்கொண்டு நிற்கின்ற அடியேனை எவ்விடத்திலும், எக்காலத்திலும், எல்லா வஸ்தைகளிலும், எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்யுமாறு தயை பண்ணவேண்டும் என்று சொல்லி முடித்திருப்பதிலும், த்வாபரத்தில் பலராமானுஜனை, கண்ணபிரானிடத்தும், கலியில், உடையவரிடத்தும், காணலாகிறதன்றோ! இங்ஙனம் மந்திரத்துக்கு லோபமின்றி விளங்கி வந்தாலும், ராமாவதாரத்தில், விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம் என்றும், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம என்றும், அராக்ஷஸமிமம் லோகம் கர்தாஸ்மி நிஶிதை: ஶரை:, ந சேச்சரணமப்யேஷி மாமுபாதாய மைதிலீம் என்றும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு | மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: என்றும், மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ என்றும், சொல்லி, சரணாகதிக்கு வ்யக்தி தௌர்லப்யம், ஏற்பட்டிருந்தபடியினாலே எல்லோரையும் உத்ஸாஹப்படுத்திக் கார்யங்கொள்ள, தாங்களே முன் நின்று வார்த்தையாட வேண்டியிருந்தது.

அதுவும் நிற்க, ராமாவதாரத்தில், எல்லோருக்கும், சரணாகதியின் பெருமையை வெளியிட முதன்முதலில், ஒருராமானுஜன் பணியவும், ஒரு ராமானுஜன் பணியநிற்கவும், ராமானுஜனை ராமானுஜனே பணித்து காட்டவேண்டியிருந்தது. கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் கண்ணனுக்கும், அர்ஜுனனுக்கும், நடந்த விஷயங்களும், நிரூபணம் பண்ணவாரம்பித்தால் அங்ஙனமே தெளியலாகும். அதெல்லாமின்றி, இவ்வவதாரத்தில்தான், மண்மிசையோனிகள்தோறும் பிறந்து, எங்கள் மாதவனே கண்ணுறநிற்கிலும் காணகில்லா, உலகோர்களெல்லாம், பண்டிதர்கள், பாமரர்கள், என்கிற பேதமின்றி, அண்ணலிராமானுசன் வந்துதோன்றியவப்பொழுதே நண்ணருஞானம் தலைக்கொண்டு, யாவரும் ஒரேமனதாய், அவர்கள் தாங்களாகவே கொண்டாடும்படியாகவிருக்கும். இவ்வவதாரமானது, ஸம்ப்ரயாது ஸ்வதி ஜாயமாந:, அவதரிக்க அவதரிக்க, மேன்மைபெற்று வி

என்குகிறான், என்கிறபடியே, ஸேவிக்குமவர்களை, த்திருமேனிசோபையாலும், திருக்கல்யாண குணங்களில் மேன்மை பெற்ற தயை என்கிற கல்யாணகுணத்தினாலும், ஈடுபடுத்தி, தன்னையுற்றாட்செய்யும்படி திருத்துமானபடியினாலே, இதோரேற்றத்தையும் கொண்டிருக்கும் . இவ்வளவு நிரூபித்தவாறே, க்ருத, என்பதுக்கும், த்ரேதை துவாபர யுகங்களான நெடுநாள் முன்சென்றதும், என்னைச் சரணமடை, என்னைச் சரணமடை என்று தாங்களே நேர் நின்று சொன்னதுமான, ராமானுஜாவதாரங்களைத் தேடிச் சரணமடையும் அருமை எனக்கில்லை. எனக்கு அதில் ஓராதாரமுமில்லை. கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி, கொழுந்துவிட்டோங்கியவள்ளல் தனத்தினால்வல் வினையேன் மனம் புகுந்த இராமானுசன் தன் இணையடிகளையே, சரணாக அடைகிறேன் என்றும் பொருளும் விளங்குமதாயிருக்கும்.

மற்றும் இதிலுள்ள பொருத்தங்களைப் போற்றிக்கொண்டே போனால், இக்குற்றகீர்த்தி யிராமானுசன், என்கிறபடியே, மிகவும் பரம்பின புகழையுடையானொருவனானதால், எவ்வளவு விரிவாகப் பேசுவதாய் நினைத்துப் பேசினாலும், மதிக்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே, என்கிற கணக்கில், நம் புத்திக்கெட்டாதது கண்டு ஒருவாறு கைவாங்கியே நிற்கவேண்டுமாதலின், இவ்வளவோடு இத்தனியனில் அநுபவத்தை, இப்பொழுது நிறுத்திக்கொண்டு, ஆன்ற தமிழ்மறைகளைனைத்துக்கும், ஈன்ற முதற்றாயான நம் சடகோபனை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் தாயாய் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்க் கொண்டு, ஏத்தி நிற்கிற மாதா பிதா, என்கிற தனியனைப்பற்றி அதன் அநுபவத்திலிழிவோம்

ஆழ்வார்கள் அனைவர்க்கும் அவயவியாய் விளங்கி நிற்கும் நம்மாழ்வாரைச் சரணாகக்கொண்டு, அடிபணியும் படியைப் பரக்கப்பேசுகிறது மாதா பிதா வென்றித்யாதி.

மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ॥

மதந்வயாநாம்	என்னிடம் ஏதேனுமொருபடி ஸம்பந்த முடையாரனைவர்க்கும்
நியமேந	என்றுமொரே உறுதியாக
யதேவ	எந்த ஆழ்வார் திருவடிகளே
மாதா	அன்னையாயும்
பிதா	தகப்பனும்
யுவதய:	யௌவனப்பருவமுடைய பெண்டிர்களாயும்
தநயா:	பிள்ளை குட்டிகளாயும்
விபூதி:	பொருள்களாயும்
ஸர்வம்	மற்றும் எல்லாப் பெருமைகளாயும், கருதப்படுகின்றனவோ, விளங்குகின்றனவோ
அப்படிப்பட்ட	
ந:	நம்முடைய
ஆத்யஸ்ய	முதன்மையான
குலபதே:	ப்ரபன்னர்கள் குலத்திற்குத் தலைவராய் எழுந்தருளியிருக்கிற நம்மாழ்வாருடைய
வகுளாபிராமம்	மகிழ்மலர்களினால் மிகவும் அழகாயுள்ளதாயும்
ஸ்ரீமத்	மிக்கவொளி பொருந்தியதாயும்
தத்	இவ்வளவுதான் பெருமையுள்ளதென்று சொல்லமுடியாததுமான
அங்க்ரியுகளம்	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கப்பெற்ற திருவடிகளின் இரண்டையும்.
மூர்த்நா	தலையினாலே
ப்ரணமாமி	நன்றாய் வணங்குகிறேன்.

மாதா, என தன்னையாய் விளங்குகிறதுகள் என்றது, உலகில் பிறவி பிறந்தோரனைவர்களும், பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டி அனேகம் கோயில்கள் கட்டியும், குளங்கள் வெட்டியும் பலவித

தான தருமங்கள் செய்தும், கடலாடியும், மலையேறியும், காயோடு நீடுகனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்கால மைந்துதீயோடு நின்று தவம் செய்ய, என்கிறபடியே, காய்கிழங்குகளைத்தின்று மிகக்கொடிய தவங்களைத் தவறாது செய்து தம்போலியரான பிள்ளை குட்டிகளைப் பெற்று அவைகள் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்து அவைகள் செய்யும் சிறிய விளையாட்டுக்களையும், அவைகள் பேசும் சில பேச்சுக்களையுங்கண்டு மனமகிழ்ந்து அவைகள் போம்வழியே தீமை செய்யவிட்டு மெய்யில்லா மெய்யைவளர்க்கும், தாய்களுண்டல்லவா, அவர்களைச் சொன்னபடியன்று. மேலாத்தாய், என்கிற படியில் கொண்டாடப்படும், உயர்ந்ததாயாய் ஆழ்வார் திருவடிகள் விளங்குமாற்றை விளக்குகிறது.

விதா, என்னப்பனாய்விளங்குகிறதுகள் என்றது, ஒருவனுக்கடங்கியிருந்து போஷணம் செய்யும் தாய்போலன்றிக்கே, தான் ஸ்வதந்திரனாய் சிறிது, பிள்ளைகளை நல்வழிப்படுத்துகிறதமப்பன்மார்களை நினைத்துச் சொன்னபடியன்று, மேலாத்தந்தை, என்கிறது போல் போற்றிச் சொல்லப்படும் தந்தையாய் நிற்கிறதுகள் ஆழ்வார் திருவடிகள் என்றபடி.

மாதா பிதாக்கள் என்னப்படுகிறவர்கள் கேவலம் ஒரு சரீரத்தைமட்டிலும் உண்டுபண்ணக் காரணமானவர்களாய் விருக்கிறார்கள், சரீரத்தினுள் விளங்குமவனைப்பற்றி சிறிதேனும் கவலை கொள்ளவோ, கவலைகொண்டு ஒரு நன்மை செய்யவோ செயலற்றவர்களாகிறார்கள், ஆகவே. நோயெலாம் பெய்த தோராக்கையை ஆக்கினது ஒரு காரணங்கொண்டு என்னையனே, என்றும், என்னன்னையே என்றும், நேயங்காட்டி நையுமவனல்லேன் நான். ஒரு காரணமுங்கொள்ளாது தன்னுடனுண்டான பேரிரக்கமடியாக, ஆக்கியடிமை நிலைப்பித்து என்னை இன்றவமே போக்கித்திருத்திப் பணிகொண்டு, அன்னையாயத்தனை யென்னையாண்டிடுந் தன்மையான், சடகோபனென் நம்பியே, என்று புகழுநிற்கு மாழ்வார் திருவடிகளே எனக்குற்ற மாதா பிதாக்கள் என்கிறார் என்று காட்டினபடி.

யாவதுய:, தான் அநுபவிக்கத் தருந்த பெண்டிர்கள் என்றது, மாதா பிதாக்களைக் காட்டிலும், இவனுக்கு சிலகேடுவரில் தன்

நிலைமை என்னவாகுமோ வென்று மனங்கலங்கித் திகைக்குமவ ளாய், கார்யேஷு தாஸீ, என்கிற நீதியின்படி ஒற்றுமைப் பட்டவளாய் இவன் தப்பி சிலவழி நடக்கினும், இவனிடம் பல்லைக் காட்டியும் புன்முறுவல் செய்தும், அவத்தங்கள் விளையுமென் சொ ற்கொளாந்தோ, என்று பரிவுபடப் பேசியும், இவன் தனக்கும், ப்ராணேஹ்ருதி ஸமர்யதா, என்கிறபடியே உயிருக்குமுயி ராய் தோற்றிநிற்குமவளைச் சொன்னபடியன்று. நம்பியேனன் மட வாரையும் முன்னெல்லாம் செம்பொன் மாடத்திருக்குருகூர் நம்பிக் கன்பனுயடியேன் சதிர்த்தேனின்றே, என்றும், முயல்கின்றேனுன் றன்மொய்கழற்கன்பையே, என்றும் சொல்லுகிறபடியே எனக்கு ஸர்வவித போக்யவஸ்துவும் ஆழ்வார் திருவடிகளே என்று அற்றுத் தீர்ந்தேனென்றபடி.

தநயா: பிள்ளைகள் என்றது, பொன்னரை நாணொடு மாணி க்கக் கிண்கிணி, தன்னரையாட தனிச்சுட்டித் தாழ்ந்தாட, என்ன ரைமேல் நின்றிழிந்துங்களாயர்தம் மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப் பாணி, என்று தாய் தகப்பன் இருவரும் சேர்ந்திருந்து கண்டு சீரா ட்டி மனம் பூரிக்கும்படி, பெற்ற குழந்தைகள் பாலப்பருவத்தே விளையாட்டினுல் தாய் தந்தையரை உகப்பித்தும், தாய் தந்தையர் கள் முதிர்ந்த வயதை அடைந்து உடலம் தளர்ந்திடுங்கால், பெற்ற பிள்ளைகளான தாங்கள் அவர்கட்கு தக்க பணிவிடைகள் செய்தும், உடலச் சிறைவிட்டு உயர்வானிலேறுங்கால், பும், என்னும் நரகத்தே வீழாமற்காத்து புத்திரனென்கிற பெயரைப் பொருட்படச் செய்து கொள்ளவும் வல்லர்களான பிள்ளைகுட்டிகளைச் சொன்னபடியன்று. ஸேவித்த மாத்திரத்திலே கண்குளிரச்செய்தும், தன்னை நம்பினுரை யெப்பொழுதுங் காப்பாற்றியும், இப்படி ஈங்கிருந்த காலம் சென்று இந்த சரீரம் விடுபட்டால் பலவித நரகக்குழிகளிலே வீழாதே தப்பு வித்தும், உயர்வானிலேற்றி உயர்நிலையுந்தந்து உய்யக்கொள்ளும் பெருமை யுடைத்தானபடியினுலே, நம்மக்கள் என்கிறபடியே, ஆழ்வார்திருவடிகளேயே பிள்ளைகள் என்கிறபடி.

விபூதி: ஐச்வர்யம் என்றது. இதன் முன்னுல் விவரி த்த பெண்டாட்டியையும் பிள்ளை குட்டிகளையும் போஷிப்பதற்கு

வேண்டியது பணங்காசு முதலியதுதானே, அணையவந்த ஆக்கமுண்டேல் அட்டைகள்போல் சுவைப்பர், என்றும், பொருள் கையுண்டாய்செல்லக்காணிற்போற்றி யென் றேற்றெழுவர், என்றும், சொல்லி, மேல் இருள் கொள்துன்பற்றின்மைகாணில் என்னே யென்பாருமில்லை, என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளானாலும், எல்லாம், பொருள்கொண்டு செய்யும் செயலிருக்குமளவுதான் இவனிடம் பரிவு தோன்ற, அவர்கள் இருப்பர்களானதால், அதற்காக சேகரிக்கும் ஐச்வர்யம் சில உண்டல்லவா! உலகில். அந்த ஐச்வர்யத்தைச் சொன்னபடியன்று. அந்த ஐச்வர்யமெல்லாம், கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வம் என்று சீர்குலைத்துப் பேசப்பட்டிருக்குமானபடியாலே அதை வெறுத்து, யக்ஷம் மதீயம் தவ வாஸவஜ்ஜம், என்கிறபடியே, யார் எவ்வளவு எப்படி அநுபவித்தாலும், கொள்ளக்குறைவிலன், என்கிறபடியில், சிறிதேனும் குறைவுபடாது விளங்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளே என்னுடையதான பெருஞ்செல்வம், என்றுபேசுகிற்கிற தென்றபடி.

ஸர்வம், எல்லாம், என்றது பின்னும் வேண்டியவைகளெல்லாம் பெற்றிருப்பதைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவ: ஸர்வம் என்கிறபடியே, எல்லாம் தனக்கு ஆழ்வார் திருவடிகளே என்றபடி. மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: என்றும், ப்ராதா பர்தா ச பந்துஶ்ச பிதா மாதா ச மாதவ:, என்றும், த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துஶ்ச ஸகா த்வமேவ । த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவ தேவ என்றும், பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யஶ்ச குருர் கரீயாந், ந த்வத்ஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோந்யோ லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ, என்றும், எம்பெருமான் திறத்துப்பேசுமவைகளெல்லாம் தேவதாவாதாய மாஸீத, என்கிறபடியில், ஆழ்வார் திருவடிகளிடமே ஆளவந்தாருக்கு, என்பதும், குறிக்கொள்ளத் தகுந்தது என்றபடி.

யதேவ, எந்த திருவடிகளே யென்றது. தேவு மற்றறியேன், என்கிறபடி ஆழ்வார் திருவடிகள் தவிர வேறொன்றைத்தான்

தஞ்சமாய்க் கொள்ளாதபடியை அறிவிக்கிறது. யதேவ என்பது யதேவ ஹ ததேஶு, என்கிறபடியில் வேதத்தில்சொல்லப்பட்டபடியே, ப்ரஹ்மத்தைப் பேசியிருக்கும் பேச்சாலேயே ஆசார்யனைப் பேசுகிற பெருமை வெளியாக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார் திருவடிகளே தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஸாதனம், என்று அருளிச்செய்தபடியிலே, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினாற் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன், என்னப்பனில், என்கிறபடியே, மிகவும் மாமாயனை எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டு ஆட்செய்வேனல்லேன் நான். தென்குருகூர் நம்பியென்னக்கால் அண்ணிக்குமமுதூறு மென் நாவுக்கே, என்கிறபடியே, ஆழ்வார் திருநாமம் வாய்ப்பட்டால்தான், என் நாவினில் அமுதஊற்று ஊறும், அப்பொழுது நானும், ஆழ்வார் பொன்னடி மெய்ம்மையை மேவி, நாவினாற் நவிற்றின்ப மெய்துவேன். என்றபடி.

இப்படி எம்பெருமானைவிட்டு ஆழ்வார் திருவடிகளையே பற்றுவானென், என்னில் எம்பெருமான், சிலகாலத்தில், அவனவன் கர்மத்துக்குத் தகுதியாக, சில கெட்ட கார்யத்தை செய்வித்து சிலரைப்படுகுழிப்பாய்ச்சவும் பாடுபடுகிறான் பின்னும் ஆஸுர ப்ரகிருதிகளுக்குத் தன் உண்மையை வெளிக்காட்டாமல், கள்ள வேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப் புறம்புக்கவாறுங் கலந்தசுரரை | உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு என்கிறபடியே, விபரீதமான உபதேசம் செய்கிறான். இவ்வாறு பலவுள. நம் ஆசார்யரான ஆழ்வாருக்கோ, அனைவரிடமும் ஒரு பேதமுமின்றி, எல்லாரும் நல்வழி சேரவேண்டும் என்றும் பேரவாவே உள்ளது. இவ்வர்த்தம். அருள் கொண்டாடு மடியவரின்புற | அருளினானவ்வருமறையின் பொருள் | அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினான் | அருள்கண்டீ ரிவ்வுலகினிற் மிக்கதே | என்கிற மதுரகவி யாழ்வாரின் மதுர மொழிகளாலும், ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தஶிஷ்யஸ்ய ஸம்ஶ்ரிதஜநவத்ஸல: | பரமகாருணிகோ ஶுத்ர ஸத்வத்யாஸங்கவர்ஜித: | என்றும், அந்த மிலாப்பேரின்பமருந்த எற்றுமடி யோமை யறிவுடனே யென்னுங்கா த்து | முந்தைவினை நிரைவழியிலொழுகாதெம்மை முன்னிலையாத்

தேசிகர் தம் முன்னே சேர்ந்து | மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியுங் காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமை கொள்ளத் | தந்தையென நின்ற தனித்திருமாற்றாளிற் றலை வைத்தோம் சடகோபனருளி னாலே, என்னும் ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிக திவ்ய ஸூக்தியாலும், செய்யோடருவிக்குருகைப்பிரான் திருமாலைநங்கள் | கையோர்கனி யெனக்காட்டித்தந்தான் கழற்கேகமலம் | பெய்யோமவன் புக ழேத்திப்பிதற்றிப்பித்தாய்த்திரியோ | மையோவறிதுமென்றே யுபகாரத்தின்றற்றலையே | என்கிற கம்பநாடர் பாட்டினாலும், கச டறத்தெளிவாகிறதில்லையோ? ஆகவே ஆளவந்தாரும் இத்தனி யனில், யதேவ என்கிற வேதவாக்யத்தையிட்டு ஆழ்வார் திருவடி களே தமக்குத் தஞ்சமென்று ஆரவாரித்திருப்பது ஆர்க்குமறியலா காமற்போகாதன்றே, இங்ஙனம் ஆளவந்தார் ஆழ்வார் திருவடி களில் அசைக்க முடியாத அன்புகொண்டிருக்கிறபடியை ஆராய்ந் தால், ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், என்பார்க்கு, அந்தமில்பே ரின்பத்தடியரோடு திருமாமணிமண்டபத்திருக்கும் மாட்சிமலிந்து நிற்குமென்று சொல்வது மிகையாகாது, என்கிற சீரியபொருளும் சிக்கெனத்தோன்றுகிறது.

நித்யம், என்றுமோரே உறுதியாக என்றது, மேற் சொன்ன அன்புடைமை, ஏதோ சிலகாலத்தில்,ஏதோஒரு எண்ணத் தினால் உண்டாகக்கூடியதோ என்னில், ஸதா வாஸ்தவ்யாவி என்கிறபடியே ஈங்கிருக்கும் நாளிலும், வானுயரின்பம் மன்னிவீற் றிருக்குமக்காலத்திலும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு ஒருபடியா கவேயிருக்குமென்றபடி, இங்கு, நித்யம்—ஸர்வேஷ்வபி காலேஷு ஸர்வதா ஸதா, என்கிற ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்தோத்திர பாஷ்ய ஸூக்தியும் உணரத்தக்கது. அங்குசென்றும், ஆழ்வார் திருவடிகளை யணுகியிராத அரைக்கணமும் அரிதாயிருக்குமென்று, ஆளவந்தார் அறிவித்தபடிகளையடியொற்றி, நம்தேசிகனும், ஏறியெழிற்பத மெல்லாவுயிக்கு மிதமுகக்கும் | நாறுதுழாய்முடிநாதனைநண்ணியடி மையினம் | கூறுகவர்ந்த குருக்கள் குழாங்கள்குலாவுறநீர் | மாறுதலின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே || என்கிற திவ்யஸூக்தியால் திருநாட்டில் போனாலும் ஆசார்யர்கள் திருவடி

நிழல்தான், அனைவர்க்கும் நிலைத்து நிற்குமிட மென்று அறுதியி ட்ட அழகு அகமகிழச் செய்வது காணீர்.

ஊதயாநாம், என்ஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லோருக்குமென் றது, தன்னோடு திருமேனி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் தன்னிடம் நன் ஞானம் பெற்று அதன்படியில் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற சிஷ்யர்கள், அவர்கள் சிஷ்யர்கள் என்கிறபடியே, எவ்வளவு வரை யில் ஸம்பந்தம் காணலாகிறதோ, அவர்கள் எல்லோரையும் சேர் த்து என் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்கிறது. ஸஹி வித்யாத ஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம, என்கிறபடியே, ஸத்வித்யையை ப் புகட்டி, அஸந்நேவஸ பவதி, என்கிறபடியே ஸத்தை கெட் டுத் தோன்றி நின்றுனொருவனை, ஸந்தமேநம் ததோவிது:, என்கிறபடியே, தான் புகட்டின ப்ரஹ்மஞானம் புகர்படச் செய்து அவனை அனைவரும் ஸத்தை பெற்றவனாக அறிகிறார்கள், என்னும் பெருமைபடச் செய்து, இப்படி ப்ரஹ்மஞானத்தை அறிந்தவனை உள்ளபடியே அறிந்தவர்கள் பெருமையை தேவர்களும் அறிந்தார் களில்லை யென்று யோவேத்தநம் ஸாக்ஷாத் ஸர்வே தேவா அவிந்தம் விது:, என்கிறபடியே பேசி யிருப்பதினாலே, திரு மேனி ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிலும், ஞான ஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பேசும், திருவடி ஸம்பந்தமே உயர்ந்ததென அறியலாகிறது. இரண் டும் ஒற்றுமைப் பட்டிருந்தாலும் பெருமையே. இவ்வகையான இர ண்டும், இவ்வாளவந்தாரிடம் காணலுற்றது என்பது, விதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத, என்கிறபடியே, எனக்கு ஞான த்தைக் கொடுத்ததிலும் என்னை உண்டு பண்ணினதிலும் பாட்டனா ரான நாதமுனிகளின் முகத்தைப் பார்த்து, என்னிடம் தயை கொ ள்ளவேண்டும், என்கிற இவர் தன் ஸ்தோத்திரரத்ன திவ்ய ஸூக்தி யால், ஆர்க்குமறியலாகும்.

இங்கு, ஸவம்ச்யதேவ ஜநயேத ஊதயாநாம், என்று அருளிச் செய்யும் அழகை நோக்கினால், ஆளவந்தாரான தன்னு டைய ஸம்பந்தம் பெற்றார், இன்னார் என்று அறிய, ஓர், நிகரற்ற அடையாளம் காண்பிக்கப்படுகிற தென்றே கொள்ள வேண்டும்.

உலகில் ஒருவன் படுங்கஷ்டங் கண்டு அதைக் காணும்போது, ஐயோ, என்றிருந்தானாகில் அவன், ஸ்ரீ வைஷ்ணவனென்று கொள்ளப்படுவான் என்கிறாப்போலே, ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், என்றிருக்குமவர்களே, ஆளவந்தார் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்று நிச்சயிக்கவேண்டும், என்று நியமங் கட்டுவது போல் தோன்றுகிறது. பின்னும், மா ஜநிஷ்ட ஸ நோ வம்ஶே ஜாதோ வா த்ராக்விபத்யதாம், என்கிறபடியே, பகவத் பாகவதாசார்யாளிடம் பக்தி கொண்டு பஜனம் செய்து நல்வழியில் சேராது இருக்கும் பிள்ளை தனக்கு வேண்டாம், அதன் கர்ம வசத்தால் வந்து பிறந்தாலும், பிறக்கும்தருவாயிலேயே அப்பிள்ளை இறந்துவிடட்டும், என்று சொல்லுகிற மஹான்களில் நம் ஆளவந்தாரும் ஒருவரான படியினாலே நன்மக்களே அக்குலத்திலுதிப்பார்கள். அப்படி ஆளவந்தார் திருவம்சத்தில் ஸம்பந்தம் பெற்றாரென்றால், அவர், ஆழ்வார் திருவடிகளையே நம்பி, தேவு மற்றறியேன் என்கிற பெருமை பெற்று ஆளவந்தாரடியோம்படியோ மினியல்வழக்கே என்கிற உயர்ந்த பர்வாவைப் பெற்றே இருக்கவேண்டும். அன்றி ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஆசையில்லாதார் ஆளவந்தாரடியாரு மல்லர், என்றும் அழுத்தமாய் பேசவும் இடங் கொடுக்கிறது.

ஆத்யஸ்ய, முதன்மையான என்றது. ப்ரஹ்மா தேவாநாம் ப்ரதம: ஸம்பபூவ விஶ்வஸ்ய கர்தா புவநஸ்ய கோப்தா। ஸ ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸர்வவித்யா ப்ரதிஷ்டாம் அதர்வாய ஜ்யேஷ்டபுத்ராய ப்ராஹ, எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணியும், அதைக் காத்தும், அதற்குத் தகுந்தபடி தேவர்களுக்கு முதல்வராய் தோன்றி, பிரமனானவர், எல்லா வித்யைகளுக்கும் இருப்பிடமான ப்ரஹ்ம வித்யையை தன்னுடைய மூத்த குமாரரான அதர்வர் என்கிறவரின் பொருட்டு உபதேசம் செய்தார், என்கிறபடியே. நம்மாழ்வாரும் எல்லாருக்கும் முதல்வராய்த் தோன்றி, மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருளை, நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம், நாதமுனிகளை முதலாவது காரணமாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்தித்தது என்று சொல்லுகிறபடி பெருமை வாய்ந்த, ஞானபுத்திரரான ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்த சீர்மையையுட்கொண்டு சொன்னபடி.

நꣃ, கூடஸ்தꣃ, நம்முடைய குலபதியான என்றது ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு கொள்ள ஓரடி காட்டுகிறது. நம்முடைய குலத்துக்கு மூலபுருஷரான படியினாலே நமக்கு எல்லா விதத்திலும் பூஜிக்கத் தக்கவர் ஆழ்வார். அவரிடம் நமக்கு சேரும் வழியாகவிருப்பது, திருவடிகள் என்று உறவு சொல்லுகிறது. ஒரு சரீரஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு அந்தக் குலத்துக்கு முதல்வராய், சில ரிஷிகளைச் சொல்லி அவர்களைக் கொண்டாடி வருகையில், இந்த சரீரஸம்பந்தத்தை யறுத்து நாம் உஜ்ஜீவிக்கும் படியானப்ரபத்தி மார்க்கத்தை நமக்கு உபதேசித்து, அதன்படி ப்ரபன்னர்களாய் இருந்தின நம்முடைய குலத்துக்கு முதலாவது கூடஸ்தராய், ஸ்ரீஜுஷாம் ஸ்ரீஹரிக்ருஷ்ணாரவிந்த க்ருஷ்ணா ஸ்ரீக்ருஷ்ணரஸ்ரீரஸவிநிஹம் । ஸஹஸ்ரஸாகோபநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம், என்றும், வந்தே விஷ்ணுபதாஸக்தம் ஸகோபம், என்றும், மாதா பிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதி: ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம், என்றும், ஸ்ரீவகுளாபரணம், என்றும், பலபடியாக இன்றளவும் அறிஞர்களால் போற்றப்படுகிற நம்மாழ்வாரை, குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய குலபதி யென்றும் கொண்டாடத் தட்டில்லையே, என்றபடி.

யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம், என்றும், ஆத்யஸ்ய நꣃ குலபதேꣃ, என்றும், அருளியபடியில், ஆழ்வார் திருவடிகளில், அளவிறந்த அன்புடைமை, தன் முன்னோர்கட்கும், பின்னோர்கட்கும் ஒருபடியே உள்ளதென்று நிரூபிப்பதற்கிணங்க ஸத்ஸம்ப்ரதாயாபிஜ்ஞர்கள் பரம்பரையாய்க் கேட்கலுற்ற, ஐதிஹ்யமும் இங்கு உணரத்தக்கது. அதாவது, காட்டு மன்னார்கோயிலில் திருவவதரித்த, ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள், முன்னொரு காலவிசேஷத்தில், திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருளி, ஆராவமுதத்தையனுபவித்துக் களித்திருக்குமளவில், அங்கு சேர்ந்திருக்கும், செழுமாமணிகளின் பெரிய திருவோலக்கத்தில், திருமாமணி மண்டபத்து, தமிழ் வேதமறிந்த பகவர்களால், ஸேவிக்கப்பட்டு வந்த, ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே, என்றாரம்பித்து அனுபவிக்கிறபத்துப்பாட்டுக்களையும், உழலையென்பிற்பேய்ச் சிழலையூடவளையயிருண்

டான். கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன் குழலிற் மலியச்சொன்னவோ ராயிரத்துளிப்பதும் மழைதிரவல்லார் காமர்மானேய் நோக்கியர்க்கே, என்கிறமுத்திரையான பாட்டுடன் செவிதாழ்த்திக்கேட்கலுற்று, உடனே, திருக்குருகூர் எழுந்தருளி, குழலின் மலியச்சொன்ன வோராயிரத்தையும், மற்றை மூவாயிரங்களையும், அக்குருகையிலேயே, யோகதசையில், குருக்களுக்குத் திலதமாகும் செல்வக்கோனை, நம்மாழ்வாரிடம், உள்ளபடியேக்ரஹித்து, மீண்டும், குடந்தைமாநகரை யடைந்து, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்கள் ப்ரகாசத்தையடைய முழுமுதற் காரணமான, இந்த திவ்யதேசத்திலன்றோ முதன்முதலில் ஆழ்வாரை அர்ச்சையாக எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டும் என்கிற பேரவாவினால், ஞாநம் ப்ரகாசயே ஜாநு, அறிவுள்ளவன் ஆசார்யனை மிகவும் ப்ரகாசப்படுத்த வேண்டும், என்கிறகட்டளையின்படியே, ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் நியமனத்தைக்கொண்டு, அழகிய நம்மாழ்வார் திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களை, மூலபேர, உத்ஸவபேரக்கிரமங்களில், ஏறியருளப் பண்ணியும், அதிலும், வாரா அருவாய், என்கிற பாட்டில், ஆவியகமே தித்திப்பாய், என்றருளிச் செய்திருப்பதற்கும், உயர்வற, என்கிற முதற் பாட்டில், தொழுதெழென்மனனே, என்றருளிச் செய்திருப்பதற்கும் ஏற்றபடியாக, மார்பில் உபதேசமுத்திரை வைத்த வலது திருக்கையுடன், மூலவர், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், தொழுவன் என்னும் பலபடிகளில், அஞ்ஜலிம் முத்ரா, என்கிறபடியே பிரார்த்தித்து, கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட பெருமைக் கேற்ப, அவன் திருவடியைத் தொழுதவண்ணமான, அஞ்சலி முத்திரையுடன், உத்ஸவ திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், ஏறியருளப்பண்ணி, திருப்ரதிஷ்டை செய்வித்து, திருவாராதனம் முதலிய சிறப்புகள் செவ்வனே சிறப்புற்று நடந்து வருமாறு செய்தருளியிருப்பது மிகப் பிரஸித்தமன்றோ. இங்ஙனம், ஸ்ரீ மன்னாத முனிகளின் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி ஸ்வத: ஸ்ருதிகாரீ, என்கிறபடியில் அவதரித்த, அர்ச்சா திவ்யமங்கள விக்ரஹமானபடியினாலே, ஸாக்ஷாத் தேவ விக்ரஹ யஜ்ஞீய: நாத கலஸ்ய ஸாக்ஷாத் காரணம் | ஸர்வ பூத வஸி கஜ ... ஸ்ருதி ...

விஶேஷநிர்யுக்தம் ! பேரருளாளன் கவசங்களைந்த திருமேனியில் உள்ளபடியே தோன்றும் திவ்ய சோபையை அதற்கென்று இட்டுப் பிறந்து வைத்திருக்கும் பாக்யசாலிகள் காண்கிறார்களென்று, ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த படியிலே, இன்று ஸேவித்தாலும், தன்னை யன்புடனடைந்தவர்கட்கெல்லாம், தானும் அன்பன், என்கிறபடியே, தைவ்யமான, திருமேனியின் சோபையை, அடியார்கட்குக் காட்டியருளி, வகுளபூஷண பாஸ்கரர், எனக்கொண்டாடுகிற முன்னோர்கள் மூதுரைகளை முதலித்து விளங்கி நிற்கும், ஆஹிராஜ்யாஸிம்ஹாஸநஸ்த, என்கிறபடியினுள்ள மேன்மை மிகவும் மேம்பாடுடைய தொன்றன்றோ.

இங்கு; ஆளவந்தார், குலபதியென்று கொண்டாடின படியை, சிறிது ஆராய்வோம், நாதமுனிகள் முகமாய், திருவாய்மொழி முதலிய அருளிச் செயல்களை, தனக்குபகரித்த உபகாரத்தை நினைந்து, குலபதி யென்றும், நாதமுனிகள் பெற்றிருக்கும் இதே பெருமையையும், அதற்கிணங்க, ஆழ்வாரைக் கூடஸ்தராய்க் கொண்டு குடந்தையில், கோயிற் கட்டியும்வைத்த சீரை நினைந்து, எங்கள் குலபதியென்றும், அருளிச் செய்திருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் தெளியக் கண்டால், மதந்வயாநாம்; என்பதற்கும் திருவாய்மொழி முதலிய ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்கள் முதலாக ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் பெற்று, ப்ரபன்னர்களாய், ஞானத்தால் தன் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடமே முக்கிய நோக்கெனத் தெற்றெனெ விளங்குகிறதல்லவா !

வகுளாபிராமம், மகிழம் மலரினால் அழகாய் விளங்குகிறது என்றது, முன்சொன்னபடி, குலபதியென்று, ஒரு ஸம்பந்தம், ஆழ்வாரிடம், நமக்கு உளதென்று உரைத்துவிட்ட படியினாலே, அவரவர்களுக்கென்று அடைத்த பொருளை அவரவர்கள் அலக்ஷ்யம் பண்ணுவது ஆகாதானதால், அந்த நிர்ப்பந்தத்தால் ஆழ்வார் திருவடிகளிலன்பை அகற்ற முடியாததோஎன்னில், ஶுசீநாம் ஶ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, என்கிறபடி, பூர்வஜன்மத்தில் பழகின நற்பழக்கம், இப்பிறவியிலும்தொடர்ந்து வருமானதால் அப்படியுள்ள ஜன்மாந்தர வாஸனையொன்று

இவனையவரடிகளில் அணைவிக்க அணுகின்று கொண்டிருக்க, அதற்குமேலே, ஆழ்வார் திருவடிகளில் உள்ள, ஓர் ஒப்பற்ற வாஸனையும் சேர்ந்தால், அடியார்களெல்லோரையும் அருகிலழைத்தணைக்க குறையில்லையென்பதைச் சொல்லுகிறது. இவர் பாமாலைகளெல்லாம், **வகுளாமோதவாஸிதா**, என்கிறபடியே, மகிழ்மாலையினால் வாஸனையூட்டப்பட்டிருக்கிறதென்றால், இவர் திருவடிகளாகிற இரண்டு பூக்கள், அவ்வாஸனை பெற்றிருக்கத் தட்டில்லையே! மகிழ்மாலை மார்பினன், என்கிறபடி, முந்துற, ஹ்ருதய கமலமொன்றுக்கு வாஸனையூட்டினார். அவ்வாஸனை, அடைவே, திருவடித் தாமரைகளளவும், அணுகின்றதென்றபடி. அனைவரும் மகிழ்ந்துபாட, தாம் மகிழ்மாலையணிந்து தமிழ்மாலைகள், மகிழ்ந்து பாடினாரென்று தோன்றுகிறது. மகிழ்மாலை யணிந்தவன் மகிழ்ந்து பாடியதை மகிழ்ந்து பாடினால், மகிழலகொன்றே போல் மாறும் பல்யாக்கையில் மாறி மாறிப் பிறக்கும் மாயை நீங்கி நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன், மாறன் சடகோபன், வேட்கையால் சொன்ன பாடலாயிரத்துளிப்பத்தும் வல்லார், மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே, என்கிறபடியே, அந்தமில் பேரின்பத்தில் மகிழ்ந்தடிமைசெய்யப் பெறுவர்களென்கிற பெருமையையும் விளக்கினபடி. மகிழ்மாலை யணிந்ததும், மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றதும், மகிழ்ந்து பாடியதும், என்ன ஒப்புடைமை பெற்றிருக்கிறது பாருங்கள். **புஷ்பேஷு ஜாதீ**, என்று, புஷ்பங்களுக்குள்ளே ஜாதிபுஷ்பம் உயர்ந்ததாய் சொல்லப்பட்டாலும், ஆழ்வார் திருவுள்ளத்து, இந்த புஷ்பத்தை மகிழ்ந்து கொண்டபடியினாலே, இது, மகிழமென்னும் மதிப்பையுற்றது. ஆகவேதான் ஆழ்வாருக்கு வேறு திருநாமங்கள் பல இருக்கச் செய்தேயும், வகுளதரனென்றும், வகுளபூஷணர் என்றும், மகிழ்மாலை மார்பினன், என்றும், அதிகமாகப் புகழ்ப்படுவதும் நிற்க, ஆழ்வார் திருநாமமான, ஸ்ரீ சடகோபநாமத்தைக் கொண்ட, திவ்ய பாதுகைகளை, ஸ்தோத்திரம் செய்யப் புகுந்த பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில், திவ்யபாதுகையைக் குறிப்பிடுமிடத்தில் **வகுளதரதநும்**, மகிழம் மாலைதரித்தவன் திருமேனியே, என்கிறபடியே, புகழப்பட்டும், பின்னும் ஆழ்வார் ஸந்நிதியின் பெருமை சொல்லுமிடங்களில், முதலில், ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்

தில், தத்தம்ஸுரபெளவகஹாஹாஹரணம் வியூஹம், இவ்வளவு, தான் பெருமையுள்ளதென்று ஒரு வார்த்தை கொண்டு சொல்லமுடியாத மகிழம் மலர்களேயே திருவாபரணமாய் பூண்டு கொண்டிருக்கிற, திருவடிகளின் இரண்டை அடைவோம், என்றருளிச் செய்த ஆழ்வான், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், கின்னரஸ்திரீகள் ஆழ்வார் அருளிச் செயலை அதிலுள்ள ரஸபாவம் முதலியன தோற்றுமாறு பாடுங்காலத்தில் அழகர் திருமலையிலுள்ள கற்களும், கரைந்தோடுகிறது என்று அனுபவிக்கும் ச்லோகத்தில், வகுளதர ஸரஸ்வதீ, மகிழ்மாலை தரித்தவன், ப்ரத்யக்ஷமாய்க் கண்ட ஸரஸ்வதி யென்று திருவாய் மொழியை அருளிச் செய்தார். நஞ்சீயரும், ஆழ்வாரால் காணப்பட்ட தமிழ் வேதமும், ஆழ்வார் திருக்கண்களுக்கு விஷயமான படியினாலே, இவரிடம் நித்யமாயுள்ள வாஸனை அங்கேறி அதனாலே அத்தமிழ் வேதத்தின் அக்ஷரங்களெல்லாம் மகிழம் மலரின் வாஸனைபெற்று, அக்ஷரங்களான பல அவயவங்களின் வாஸனை, அவயவங்களையுடைய அவயவியான ஸம்ஹிதையில், நிரம்பப்பெற்று, அவ்வாஸனை அனைவரையும் மகிழச் செய்கிறது, என்கிற பொருளை உட்கொண்டு, வர்ணக்ரமஸௌகந்த்யவகுளாமோதவாஸநாம், எழுத்துக்களின் கூட்டத்தால், மகிழம்பூவின் மணத்தை நன்றாக வஹிக்கிற, என்று தமிழ் வேதத்துக்குவிசேஷணமிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகர் ஸஹஸ்ரநாமங்களில் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹனாமம் ஸ்ரீமதே வேங்கடநாதாய என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தில் ..... தானான, வெங்கடாத்வரியும் ஆழ்வார் ஸூக்திகள், வகுளாமோத வாஸிதமானபடியினாலே, இந்த வாஸனைக்கு, லக்ஷ்மிக்குப் பிறந்தகமாய் விளங்கும், தாமரைப்பூவும், தான், ஆஸனமிட்டு தரிக்கவும் ததுமோ, என்றஞ்சியோ, அல்லது, அவ்வாஸனைக்கு ஆஸனமிட்டு பரிப்பதிலும், அடியார் தம்மடியார் என்கிற க்ரமத்தில், அவ்வாஸனைபெற்றஸூக்திகளுக்கு ஆஸனமிட்டாராதிப்போமென்று கருதிபங்கஜம், என்கிறபடி, சேற்றிலிருந்துண்டான இப்பிறப்பில்இதுவும் கூடுமோ கூடாதோ என்றும் கூசி, நல்ஞானம் பெற்று ஸத்துக்களாய்விளங்குகிறவர்கள் திருமுகமாக மறுபிறவி பிறந்து, மகிழ மலர் வாஸனைகொண்ட ஆழ்வார் ஸூக்திகளுக்கு, ஆஸனமிட்டது, என்கிற ஒரு பொருள்பட, வகுளாஹரணீயாநாம் மாயாநாம் ஸதுவாஸ்வாஹரணீயாநாம், என்றுமன்றோ சுலோக

யும் வண்ணம் அவதரித்த கிருஷ்ணனையும் நேரில் ஸேவிக்கப்பெற்றிலேனே என்று வருந்துகிறார்.

நான்று:—தாய்போல் வடிவெடுத்துவந்த பூதனையின் விடங்கலந்த முலையுண்டு, ஆய்ச்சியரும் அரசர்களும் வெண்ணெயுண்டானென்றுபரி ஹஸிக்கும்படி வெண்ணெயைக் களவால் வாரிவிழுங்கியும், குவலயாபீடமென்னும் யானையின் கொம்பினைப்பிடுங்கி அதனை நசித்துப்பொகட்டும், கம்ஸனால் ஏவப்பட்டுவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்து ஸம்ஹரித்தும், மருதமரங்களை சாய்த்தும், இப்படிப்பல விசித்திர சேஷ்டிதங்களைச் செய்த கிருஷ்ணன் ஆச்ரிதர்களோடு முறையறப் பரிமாறிய பொழுதும் நான் வாளாவிருந்து காலத்தைப்பழுதாக்கினேன்.

கண்ணன் பேய்ச்சி முலையுண்ட கதைச்சுருக்கம்.

கம்ஸனால் தூண்டப்பட்ட பூதனையென்பாள் ஒரு பேய்ச்சி ஓர் இடைச்சியின் வடிவெடுத்துக்கொண்டு வீடுகள் தோறும் சென்று, கண்ணனாகிற குழவியைத்தேடி வருகையில் நந்தகோபனுடைய இல்லத்தில் சென்று அக்குழந்தையைப்பார்த்து அதைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு மிகுந்த பரிவுள்ளவள் போல் அக்குழந்தையை வாரியெடுத்து விஷமேற்றிய முலையைக்கொடுக்க, குழந்தை வடிவான அக்கண்ணனும் அவளெண்ணத்தையறிந்து அவள் விரும்பியபடியே முலையுண்பதுபோல் அம்முலைவழியே அவள் உயிரையும் உண்டார் என்பது.

குவலயாபீடமென்கிற யானையைக் கொன்ற வரலாறு.

கிருஷ்ணனை வதைசெய்ய எண்ணங்கொண்ட கம்ஸன் தநுர் யாகமென்று ஓர் வியாஜத்தையிட்டு, அக்ரூரர் என்கிற பாகவதோத்தமரைக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் தன் நகரத்திற்கு அழைத்தான். அவ்விருவர்களும் அவ்வண்ணமே அங்கு சென்று கம்ஸனுடைய அரண்மனைக்குச் செல்லும்பொழுது, அவ்வரண்மனைவாசலில் கிருஷ்ணனைக்கொல்வதற்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்கிற யானை அதன் பாகனால் தூண்டப்பட்டு யுத்தம் செய்யவருங்கால், ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அங்கிருந்தன்

கொம்பைப்பிடுங்கி அக்கொம்பினாலேயே அந்தயானையை அடித்துக் கொன்றான்.

பகாஸுரனைக் கொன்ற கதைச் சுருக்கம்.

கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓர் அஸுரன் கொக்கின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டுவந்து யமுனை நதிக்கரையின் அருகே சென்று அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் கண்ணனை தன் அலகுகளால் எடுத்துவாயில் விழுங்க, கண்ணனும் அச்சமயம் அவன் நெஞ்சில் செல்லும்பொழுது தீபோல் எரிக்க, அதற்கஞ்சி அவ்வஸுரனும் அக்கண்ணனை வெளியே கக்கிவிட்டு தன் அலகுகளாலேயே உடம்பை குத்திக்கொல்வதற்கு முயற்சிக்க, அக்கண்ணனும் மிகுந்த சினங்கொண்டு தன் இருகைகளாலும் அதன் அலகுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் வாயைக் கிழித்தெறிந்தான்.

கண்ணன் மருதிடைபோன வரலாறு.

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் தருணத்தில் துயரத்தை உண்டுபண்ணுகிற பலவிளையாட்டல்களைச் செய்துகொண்டு வந்தான். ஒரு நாள் யசோதை மிகுந்த சிரமத்துடன் கடைந்தெடுத்துச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை, கண்ணன் களவு செய்து உண்பதைக்கண்ட யசோதை மிகுதியானகோபத்துடன் அக்கண்ணனைப் பிடித்து ஓர் குறுங்கயிற்றால் உரலில் கட்டிவைத்தாள். கிருஷ்ணனும் அவ்வுரலையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து செல்லுகையில் வழியில் இருந்த இரண்டு மருதமரங்களின் இடையே சென்றார். அவரால் இழுக்கப்பட்ட உரலும் இரண்டு மரங்களின் இடையில் தடைபட்டு நின்றது. உடனே அதை வேகத்துடன் இழுக்க அம்மரங்கள் முறிந்து இருபுறமாய்ச் சாய்ந்து விழுந்தன. கம்ஸனால் ஏவப்பட்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்லத் தகுந்த ஸமயத்தை எதிர்பார்த்து அம்மரங்களில் வாஸம் செய்துவந்த இரண்டு அஸுரர்களும் அம்மரங்கள் விழுந்தபோது அடிபட்டு மாண்டனர்கள், என்பதாம்.

மாலுங் கருங்கடலே என்னோற்றாய்? வையகமுண்
டாலினிலைத்துயின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள், என்றும்
திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று. (19)

வையகம்	உலகங்களை	கண்படையுள்	கண்வளரும் காலத்தில்
உண்டு	அமுதுசெய்து	என்றும்	எப்பொழுதும்
ஆலினிலை	வடபத்ரத்தில்	திருமேனி	அவனுடைய திருவுடம்பை
துயின்ற	உறங்கின	தீண்டபெற்று	தொட்டநுபவிக்கப் பெற்று
ஆழியான்	சக்ராயுதத்தையுடையவனும்	மாலும்	(அதனால்) மயக்கங் கொண்ட
கோல	அழகியதான	கருங்கடலே	கருப்பு நிறமுள்ள கடலே
கருமேனி	கருப்பான வடிவத்தையுடையவனும்	நீ என் நோற்ருய்	நீஎன்ன தவம் செய்தாயோ?
செம் கண்	சிவந்தகண்களையுடையவனுமான		
மால்	ஸர்வஸ்வாமியானவன்		

பகவான் அவதரித்த காலங்களில் அவனைஸேவிக்கப்பெறவில்லையேயென்று கீழ் மூன்று பாசுரங்களால் வருந்தினர். இப்பொழுது, அவதாரகாலங்களில் ஸேவிப்பதை ஆசைப்படுவதைக் காட்டிலும் அவனுடைய நித்ய ஸம்பந்தத்தை விரும்புவதுதான் மேலானது, ஏனெனில் அவதாரங்கள் சிறிது காலங்களில் தோன்றி மறையக்கூடியவைகள். அவைகளை ஆசைப்பட்டால் தோன்றிய காலங்களில் பகவானை அனுபவித்துப் பிறகு இழக்கவேண்டியதாய் வரும். என்று யோசித்து பெருமாளோடு நித்ய ஸம்பந்தத்தைப்பெற ஆலோசனை செய்தார். அதற்கு உபாயத்தைத்தேடுமளவில் பெருமாளுடன் அவ்வித ஸம்பந்தத்தை அடைந்தவர்களைக்கேட்டால் தெரியவருமென்று நினைத்து திருப்பாற்கடலைக் கூப்பிட்டு நீ எவ்வுபாயத்தால் பெருமாளை தீண்டப்பெற்றுயென்று இப்பாட்டில் வினவுகிருர். ஸர்வேச்வரனுடைய நித்யஸம்பந்தம் பெற்றுஅதனுல் மதங்கொண்ட பாற்கடலே! ஒரு காலத்தில் இவ்வுலகங்களை அமுது செய்து ஆலிலையில் பள்ளிகொண்ட சக்ராயுதனுடைய அழகிய கருத்த திருமேனியை அலைகளாகிற கைகளால் எப்பொழுதும் ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு இருக்கிருயே! என்ன தவம் செய்து அவனைத் தொடும்படியான பாக்யத்தைப் பெற்ருய் என்கிருர்.

மாலும்:—பெருமாள் சிலகாலங்களில் பிராட்டியைப்பிரிந்தும் இருக்கிருர். உன்னைவிட்டுப் பிரியும் ஸமயமோ நேர்ந்ததே இல்லை. அதனுல் மதங்கொண்டிருக்கிற கடலே! என்கிருர். கருங்கடலே

திருப்பாற்கடல் வெளுப்பு நிறமாயிருக்க கருங்கடலேயென்று வினவியதற்குக் காரணம் யாதெனில், அதில் பள்ளிகொண்ட திருமாலின் திருமேனியின் நிறத்தால் கருத்திருந்தபடியை நினைத்து. அல்லது பகவத்ஸாம்யம் பெற்றவர்கள் பெருமாளுடைய நிறத்தையும் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பதை நினைத்து. அல்லது நான் அவன் பிரிவால் வெளுத்து ஏங்கியிருக்க நீ அவனுடைய ஸம்பந்தத்தையடைந்து கறுத்த மாமைபெற்று விளங்குகிறாயே என்கிற இரக்கத்தைக்கொண்டு ஆகவுமாம்.

பெற்றார் தளைகழலப்பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச்
செற்றார் படி கடந்த செங்கண்மால்—நற்றா
மரை மலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி
நிரை மலர் கொண்டேத்துவரால் நின்று. (20)

பெற்றார்	தேவகி—வஸுதேவன் என்னும் தாய் தகப்பன்மாரின்	செங்கண்மால்	செந்தாமரைக்கண்ணனான ஸர்வேச்வரனுடைய
தளை	கால்விலங்குகள்	நல்	நன்மைபொருந்திய
கழல	அவிழ்ந்துபோம்படியாக	தாமரைமலர்	தாமரைப்பூபோன்ற
பேர்ந்து	க்ஷீராப்திபிலிருந்து கிளம்பி (கண்ணனாய் பிறந்து)	சேவடியை	சிவந்த அடிகளை
		வானவர்	தேவர்கள்
ஓர் குறள் உருவாய்	விலக்ஷணமான வாமநரூபத்தையுடையவனாய்	கைகூப்பி	கைகளால் அஞ்சலி செய்து
செற்றார்	விரோதியான மஹாபலியால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட	நிரை மலர் கொண்டு	இதழ்கள் நிறைந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டு
படி	பூமியை	ஏத்துவர்	துதிசெய்வர்கள்
கடந்த	அளந்துகொண்டவனாய்	ஆல்	ஆச்சரியம் (அல்லது வருத்தத்தைக்காட்டுகிறது)

திருப்பாற்கடல் பகவத்ஸம்பந்தம் பெற்ற விஷயத்தில் அதிசயமில்லை. க்ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை விரும்பும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களே அவனை ஸேவிக்கப்பெற்றார்களே, இப்பொழுது இப்புவியிலுள்ளாரும் நாமும் பெறவில்லையேயென்று சோகிக்கிறார்.

பெற்றார்—தன்னை மகனாகப்பெற்ற தேவகி வஸுதேவர்களுடைய விலங்குகள் கழன்றுபோம்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு கிருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனும், மகாபலியால் தனக்கு ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட பூமியை வாமனனாய் வந்து அளந்து கொண்டவனுமான செங்கண்மாலின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை தேவர்கள் வாஸனை நிறைந்த புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து ஏத்தினார்கள். ஆல் என்ன ஆச்சரியம்.

பெற்றார் தளைகழல "தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ" என்றபடி கண்ணன் அவதரித்தவுடன் தேவகி வஸுதேவர்களுடைய விலங்குகள் கழன்றன என்பதைப் பற்றியது. அல்லது திருவாய்ப்பாடியில் "முந்தை நன்முறை அன்புடைமகளிர் முறை முறை தந்தம் குறங்கிடையிருத்தி" என்றபடி அக்கண்ணனை எடுக்கப்பெற்றவர்களெல்லாம் ஸம்ஸார விலங்கைக் கழற்றினார்கள். என்பதைப் பற்றியதாம். அல்லது கிருஷ்ணனை பிள்ளை யென்றெண்ணியவர்களின் விலங்குகள் நீங்கினவென்றால், அவனை ஸ்வாமி யென்றேத்தும் நம்முடைய வினைகள் நீங்குவதில் ஐயமில்லை, என்பதை காண்பிப்பதற்காகவுமாம்.

செற்றார்படிகடந்த விரோதியான மஹாபலி தனக்குச் சொத்துமென்று நினைத்த பூமியை அளந்து தன் சேஷித்வத்தைக் காண்பித்தான்.

நற்றாமரை மலர் குளிர்த்தி மணம் அழகு மார்த்தவம், இவைகள் எப்பொழுதும் குன்றாத தாமரை புஷ்பம்போன்ற திருவடிகள்.

வானவர் பிரயோஜநாந்தரபரர்களான தேவர்கள். தேவர்களே மண்ணளந்தபொழுது அவன் திருவடியை ஏற்றப்பெற்றார்களே என்கிற ஆச்சர்யம் "ஆல்" என்னும் அசைச்சொல்லால் காண்பிக்கப்படுகிறது. அல்லது தேவர்களுக்குக் கிடைத்த திருவடிகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே யென்கிற துயரத்தைக் காண்பிக்கிறதாகவுமாம்.

நிரை என்பது வானவருக்கு அடைமொழியாகக்கொள்ளில், தேவர்கள் திரள் திரளாகவந்து ஸேவித்தார்களென்று பொருள்

பதிம். [illegible] புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்தார்களென்பதாம்.

தேவகி வஸுதேவர்களுடைய விலங்குகள் கழன்ற கதைச் சுருக்கம்.

மதுராபுரியில் உக்ரஸேனன் என்கிற அரசன் அரசாட்சி செய்துவந்தான். அவனுக்கு கம்ஸன் என்பவனொரு புதல்வனுண்டு. அக்கம்ஸன் ஸாதுக்களான பெரியோர்களுக்குத் துன்பங்களையும் துஷ்டர்களுக்கு நன்மைகளையும் செய்துகொண்டு மிகவும் அக்கிரமம் நிறைந்த அரசாய் விளங்கினான். அவன் தனது வலிமையினால் தனது தந்தையான உக்ரஸேனரையும் சிறைச்சாலையிலிருத்தி விலங்கிட்டு தானே அரசு புரிந்து வந்தான். பிறகு தனது ஸஹோதரியான தேவகியை [illegible] வஸுதேவருக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்து விவாஹம் முடிந்தபின் வஸுதேவரின் [illegible] அழைத்துச் செல்லும் [illegible] ஆகாயத்தில் [illegible] அசரீரி வாக்கு உண்டாயிற்று. அதாவது "ஓ [illegible]! [illegible] தேவகியின் [illegible] உன்னைக் கொல்லப்போகிறான்" என்பதாம். அதைக் கேட்ட கம்ஸன் [illegible] "[illegible] ஸஹோதரி [illegible]!" [illegible] என்று [illegible] வஸுதேவர் [illegible] "இவளுக்குப் பிறக்கும் [illegible] கொண்டு [illegible]" என்று [illegible]. [illegible] தன் ஸஹோதரியான தேவகியையும் வஸுதேவரையும் சிறையிலடைத்து விலங்கிட்டு வைத்தான். வஸுதேவருக்குப் பிறந்த குழந்தைகளை கம்ஸன் [illegible] கொன்று விட்டான். [illegible] அவைகளை பாறையில் மோதிக் கொன்று

விட்டான். இங்ஙனம் ஆறு குழந்தைகளைக் கொன்றான். பிறகு தேவகி ஏழாவது கர்ப்பம் தரிக்க, ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன் தனது மாயையை ஏவி அத்தேவகியின் ஆறுமாத கர்ப்பத்தை இழுக்கும்படி செய்து வஸுதேவரின் மற்றொரு பத்னியான ரோஹிணீதேவியின் வயிற்றில் வைக்கும்படி செய்தான். ரோஹிணீ தேவியும் பிறகு ஆறுமாதம் அக்கருவைத் தாங்கி பலராமன் என்கிற குழந்தையை ஈன்றாள். தேவகியின் ஏழாவது கர்ப்பம் மறைந்து விட்டது என்றே கம்ஸனும் மற்றவர்களும் நினைத்தார்கள். பிறகு பகவான் தானே "பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்ட" என்றபடி தேவகி வயிற்றில் பனிரண்டு மாஸம் வஸித்து க்ருஷ்ணன் என்ற பெயருடன் அவதரித்தான். அப்பகவான் அவர்களுக்குப் புதல்வனாகத் தோன்றியதும் கம்ஸனால் கட்டப்பட்ட விலங்குகள் அவர்கள் கால்களினின்றும் கழன்று விழுந்தன.)

நின்று நிலமங்கை நீரேற்று மூவடியால்
சென்று திசையளந்த செங்கண்மாற்கு—என்றும்
படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சே! அறி. (21)

சென்று நின்று	(மாவலியின் வேள்வியில்) போய்நின்று	படை	ஆயுதம்
அம் கை	அழகான கையால்	ஆழி	சக்கரம்
நிலம் நீரேற்று	பூதான ஜலத்தைப் பெற்று	ஊர்தி	வாஹனம்
மூவடியால்	மூன்று அடிகளால்	புள்	கருடன்.
திசையளந்த	உலகங்களை தன்னதாக்கிக்கொண்ட	ஆழி	கம்பீரமான
செம் கண் மாற்கு	சிவந்த கண்களையுடைய ஸ்வாமிக்கு	நெஞ்சே	மனமே!
என்றும்	எப்போதும்	அறி	இதைத் தெரிந்து கொள்
		பாம்பணையான் பாதம்	நாகசயனனுடைய திருவடிகள்
		அடை	அடைக்கலமாய்

இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம், முதலிய குணங்களைச் சொல்லியபின், தன் உள்ளத்தை நோக்கி அவ்வீசனை அநுபவிக்கப்பார், என்று கூறுகிறார்.

நின்று நிலமங்கை உண்மையில் யாசிப்பவன்போல் வந்து மாவலியின்முன் நின்று தான ஜலத்தைப் பெற்று மூன்றடிகளால்

திசைகளிற்சென்று திரிந்திடாமல் அடக்கி, அதனால் ஸங்கோசித்து, அந்த ஸங்கோசத்தால் சிவந்து மலர்ந்த கண்களை யுடைய ஸ்வாமி யாரெனில் எப்பொழுதும் ஸுதர்சநாழ்வானைப் படையாகக் கொண்டவனும், பெரிய திருவடியை (கருடனை) வாஹநமாகக் கொண்டவனும் திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டவனுமான நாராயணன் தான். என் மனமே அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாகக் கருதுவாய். என்று உபதேசிக்கிறார்.

ஆழ்நெஞ்சே, கம்பீரமான மனமே. நான் சொல்வதை நீயும் ஆலோசித்து அவனே பரமனென்று தேறித்தொழுவாய். நீ அவனிடம் சென்ற பின்னே தான் நான் நாவினால் அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பிழைக்கவேண்டும். நீ முற்படச் சென்று தொழுவாய் என்பதாம்.

அறியு முலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன்
பொறிகொள் சிறையுவண மூர்ந்தாய்—வெறிகமழும்
காம்பேய் மென்தோளி கடைவெண்ணெயுண்டாயை
தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு. (22)

பொறிகொள் சிறை	பல வர்ணங்களையுடைய பக்ஷங்களையுடைய	உண்டாயை	களவிலேயே புசித்தவனை
உவணம்	கருடனை	தாம்பே கொண்டு	கயிற்றைக் கொண்டு
ஊர்ந்தாய்	நடத்தினவனாயினவனே	ஆர்த்த	கட்டியதால் உண்டான
வெறிகமழும்	[illegible]	தழும்பு	அடையாளத்தை
காம்பேய் மென்தோளி	மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய யசோதை	யானேயும் அல்லேன்	நான் ஒருவன் மாத்திரம் அல்ல
கடை	கடைந்த	உலகெல்லாம்	உலகிலுள்ள எல்லாரும்
[illegible]	[illegible]	அறியும்	அறிந்திருக்கிறார்கள்
வெண்ணெயை	[illegible]		

இப்பாட்டில் ஸர்வேச்வரன் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு எளியனாயிருப்பதை நாடெல்லாமறிந்த விதத்தை யநுபவிக்கிறார் என்கிறார்.

அறியும், பலநிறங்களுள்ள அழகியசிறகுகளையுடைய பக்ஷி ராஜனை நடத்துகிறவனே! மூங்கில்போல் பசுமைதங்கிய தோள்களை யுடைய யசோதைப்பிராட்டி தன் கைகளின் பார்த்தவத்தையும் பாராமல் மிகுதியான சிரமத்துடன் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயை நீ களவால் வாரி விழுங்கியதைக்கண்டு குறுங்கயிற்றால் உன்னை உரலோடு கட்டினபெற்றிமையை உலகெல்லாம் அறிந்துகொண்டி ருக்கிறதே! உன்னருளாலறிவு பெற்ற வெனக்குமாத்திரம் தானோ தெரியும்? உன்னுடைய பவ்யதையை விரோதிகளுமகப்பட வினைத் துலகுமறியாதோ! அப்பொழுது கட்டியதால் நேர்ந்த தழும்பு இன் னும் உன்திருவுதரத்தில் தோன்றுகிறதே! என்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை விளக்கினார்.

நம் துயரங்களைத் தீர்க்கக்கருதி ஒருவனை அடைய விரும்பினால் அடையப்படுமவனுக்கு பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் தேவையானவை. பரத்வமின்றி ஸௌலப்யமோ, அல்லது ஸௌலப்யமின்றி பரத் வமோ நமக்குப் பயன்படாது. இரண்டுமுள்ள புருஷனைத் தான் நாமடையவேண்டும். அவ்விரண்டு குணங்களும் திருமாலிடம் பொருந்தி கிடக்கின்றனவென்கிறார். "சிறையுவணமூர்ந்தாய்" என்பதால் பரத்வமும், "தாம்பேகொண்டார்த்த" என்பதால் ஸௌலப்யமும் விளக்கப்பட்டதாகும்.

தழும்பிருந்த சார்ங்க நாண் தோய்ந்தவா மங்கை
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடி—தழும்பிருந்த
பூங்கோதையாள் வெருவப் பொன்பெயரோன் மார்பி
வீங்கோதவண்ணர் விரல். (23) [டந்த

வீங்கு ஓதம் வண்ணர்	பெருகுகிற அலைகளையுடைய கடல் போல் நிறமுடைய பெருமானுடைய	தோய்ந்த	படிந்த
		தழும்பு	காய்ப்புடைய
		இருந்த அம்	[illegible]
		தாள்	திருவடி
அம் கை	அழகிய கைகள்	சகடம்	[illegible]
சார்ங்கம்	சார்ங்கமென்னும் வில்லின்	சாடி	[illegible]
நாண்	நாண்கயிறு	தழும்பிருந்த	(அசுரன்) [illegible] பட்டிருந்த